

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6, 7
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6, 7
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 8, 9, 10
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ຮັບຜິດຊອບໃນການເປັນພະຍານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 1:1-8

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ 1:1-11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງສອນສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຈະເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອໃຫ້ມີການຖວາຍຕົນເອງວ່າຈະເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຝ່າຍພຣະເຢຊູ.

ຄຳນຳ

ພຣະຄຳພີກິຈການໄດ້ຈັດຕັ້ງ ໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຮູບພາບການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ຖ້າມາກາງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດ. ເພື່ອຄົນທົ່ວທັງໂລກຈະໄດ້ຮັບປະກາດ, ເພາະພຣະທັມນີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະທັມປວັດຄວາມເປັນມາພຽງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ເໝືອນໄປກວ່ານັ້ນອີກ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ທ້າທາຍຄຣິສຕະຈັກໃນທຸກໆຍຸກ ທຸກໆສະໄໝດ້ວຍຄຳສັນຍາໃນພຣະທັມກິຈການ 1:8 ວ່າພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ທົ່ວແຂວງຢູດາຍ, ແຂວງຊະມາເຣັຍ ແລະຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.

ທ່ານພ້ອມແລ້ວບໍ່ທີ່ຈະຮັບຄຳທ້າທາຍຈາກອານາຈັກສວັນ?

1. ຂໍ້ສເນີພຣະທັມກິຈການ: (ກິຈການ 1:1-5)

ໃຜເປັນຜູ້ຂຽນພຣະທັມນີ້? ພຣະທັມນີ້ບໍ່ໄດ້ບົ່ງບອກຢ່າງແນ່ຊັດວ່າໃຜເປັນຜູ້ຂຽນ. ແຕ່ວ່າຖ້າຈະເບິ່ງຄຳເວົ້າແລະຖ້ອຍຄຳທີ່ສະແດງອອກຫລາຍຢ່າງໄດ້ຊີ້ໄປທາງທ່ານທມໍລູກາ, ຜູ້ຂຽນພຣະທັມລູກາ. ພຣະທັມທັງສອງເຫລັ້ມ ລູກາ 1:3 ແລະ ກິຈການ 1:1 ໄດ້ກ່າວເຖິງທ່ານທິໂອພິໂລ. ພຣະທັມລູກາແລະພຣະທັມກິຈການມີວິທີການຂຽນທີ່ເໝືອນກັນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພວກເຮົາຍັງເຫັນການເດີນທາງຂອງໂປໂລເປັນທີມ ແລະຄຳເວົ້າກໍບອກວ່າ ເພື່ອເຮົາໃນນີ້ກໍຫມາຍຄວາມວ່າມີຫລາຍຄົນດ້ວຍກັນ. (ກາຈກ. 16:10-17;20:5-15;21:1-8;27:1-28:16) ໃນພຣະທັມໂກໂລຊາຍ 4:14, ໄດ້ກ່າວເຖິງທ່ານລູກາວ່າ ເທົ່ານ ໝໍລູກາ ກໍໄດ້ເດີນທາງຮ່ວມກັບໂປໂລ. ຈາກນັ້ນມາຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍກໍຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າແມ່ນລູກາເປັນຜູ້ຂຽນພຣະ ທັມກິຈການ.

ລູກາບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງການເປັນພະຍານທີ່ໄດ້ເຫັນກັບຕາຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ລາວໄດ້ຍິນຈາກຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນກັບຕາ. ໃນກິຈການ 1:1-11 ໄດ້ກ່າວຊື່ໃນພຣະທັມລູກາ 24:44-53. ການກ່າວນີ້ແມ່ນຫຼັງຈາກທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນແລ້ວແລະສາວິກກໍໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ແມ່ນຫຍັງຄືໂອກາດ? ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຄືນພຣະຊົນຂຶ້ນມາແລ້ວ ພຣະອົງກໍໄດ້ສຳແດງຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງເປັນເວລາ 40 ວັນ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່. ໃນພຣະທັມ 1 ໂກຣິນໂທ 15:5-8, ໂປໂລໄດ້ບັນທຶກໄວ້ຫລາຍຢ່າງທີ່ທ່ານມີປະສົບການກັບພຣະເຢຊູ.

ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງຢູ່ນຳສາວິກຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຊົງເທສນາສັ່ງສອນກ່ຽວກັບການຖວາຍຊີວິດ ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ (ກິຈການ 1:3). ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນມີແຕ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວແມ່ນຊີວິດອັນ ຕລອດໄປເປັນນິດ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ສັນຍາແກ່ພວກອິສຣາເອນແລະຄຣິສຕະຈັກທີ່ຈະຄົງຢູ່ຕລອດໄປຄືແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນຂໍ້ 6 ບັນດາພວກສາວິກຍັງພາກັນຊອກຫາອານາຈັກໃໝ່ ຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າພຣະອົງຈະຕັ້ງອານາຈັກໃໝ່ຂຶ້ນໃນເວລານີ້ບໍ່?

ແມ່ນຫຍັງຄືເປົ້າໝາຍ? ເມື່ອພຣະທັມກິຈການ 1:1 ແລະພຣະທັມລູກາ 1:3 ຄ້າຍຄືກັນດັ່ງນີ້, ເປົ້າໝາຍຂອງທ່ານໝໍລູກາກໍຄືວ່າຢາກໃຫ້ຄົນທຸກຊົນຊັ້ນໄດ້ຮູ້ຈັກເຮືອງລາວຂອງພຣະຄຣິດ.

ກິຈການນີ້ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວກໍແມ່ນກິຈກັມຂອງບັນດາສາວິກ ແລະກໍຍັງເປັນກິຈກັມຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດອີກດ້ວຍ. ຈຸດສູນກາງຂອງພຣະທັມນີ້ກໍແມ່ນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະທັມນີ້ແມ່ນປວັດການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄຣິສຕະຈັກຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມຈົນເຖິງສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.

ພຣະທັມຂ່າວປະເສີດລູກາແລະພຣະທັມກິຈການແມ່ນຈຸດສຳຄັນຂອງຊີວິດຂອງຄຣິສຕະຈັກແລະການປ່າວປະກາດກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງອົງພຣະເຢຊູດ້ວຍ. ກິຈການແມ່ນການບັນທຶກປວັດສາດຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນສັມຍທຳອິດ, ແລະກໍໄດ້ຊາບຊົມຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງຜູ້ທີ່ສືບທອດມາໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ.

2. ຄຳສັນຍາ: (ກິຈການ 1:6-8)

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ແກ່ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພຣະຣາຊທານອິດເດດ ເມື່ອພຣະວິນຍານສະເດັດມາເໜືອພວກເຂົາ ແລະເຂົາທັງຫລາຍຈະເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ທົ່ວແຂວງຢູດາຍ ແຂວງຊະມາເຣັຍແລະຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.

ແມ່ນໃຜຄືພະຍານ? ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ ໂທ່ານທັງຫລາຍຈະເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ (1:6) ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງໃຜ? ພວກສາວິກແລະຜູ້ທີ່ເຫັນພຣະອົງຊົງເປັນຂຶ້ນມານັ້ນບໍ່, ຜູ້ທີ່ຮ່ວມກັນຢູ່ທີ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມນັ້ນບໍ່? (1:13-15) ແຕ່ໃນນີ້ພຣະທັມກິຈການໄດ້ເປີດເຜີຍວ່າພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນ ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບອຳນາດໂດຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ພວກເຮົາຄວນຈະຕ້ອງເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງ. ກິຈການ 8:1 ກ່າວວ່າໃນຄາວນັ້ນມີການຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕະຈັກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ສິດທັງຫລາຍແລະພວກອັກຄະສາວິກກໍໄດ້ແຕກອອກຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວແຂວງຊະມາເຣັຍ... ໃນຂໍ້ທີ 4 ກ່າວວ່າພວກທີ່ແຕກອອກໄປເຖິງທີ່ໃດກໍປະກາດຂ່າວປະເສີດຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງເປັນພະຍານ? ພວກເຮົາເປັນພະຍານກໍເພາະວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ຄຳສັ່ງແກ່ພວກເຮົາ. ໃນມັດທາຍ 28:19-20 ໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຮົາຕ້ອງອອກໄປປ່າວປະກາດໃຫ້ແກ່ທຸກຊົນຊາດ. ໃນກິຈການ 1:8 ກ່າວວ່າພວກເຮົາຕ້ອງອອກໄປເປັນພະຍານຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.

ພວກເຮົາປ່າວປະກາດກໍເພາະວ່າຄວາມຕ້ອງການຂອງໂລກໃນປັດຈຸບັນ. ພຣະທັມຂ່າວປະເສີດລູກາ 19:10 ກ່າວວ່າ ໂພາະວ່າບຸດມະນຸດມາເພື່ອຈະຊອກຫາແລະຊ່ວຍຜູ້ທີ່ຫລົງຫາຍໄປນັ້ນໃຫ້ລອດພົ້ນໂ. ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຖານ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ ໂ..ທ່ານຈະຕ້ອງປະກາດທົ່ວທຸກປະຊາຊາດໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ເຂົາກັບໃຈໃໝ່ຮັບການຍົກບາບ ຕັ້ງຕົ້ນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ (ລູກາ24:47)

ຍັງມີຫລາຍຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານງານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະກໍເລືອກເອົາການດຳເນີນຊີວິດແບບບໍ່ເຊື່ອຟັງເໝືອນອາດາມ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະຊ່ວຍຕົນເອງໄດ້. ທຸກສັມຍມະນຸດຈະຊອກຫາວິທີແບບແຜນໃໝ່ເພື່ອຈະທຳລາຍໂລກ ທຳລາຍຕົນເອງ ແລະທຳລາຍຄວາມສັມພັນຣະຫວ່າງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າລົງທຸກໆວັນ ຄຣິສຕະຈັກຄວນຈະປະກາດເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນ.

ເວົ້າລວມແລ້ວພວກເຮົາເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຖືກປ່ຽນແປງໂດຍຄວາມເຊື່ອ. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເວົ້າເຮືອງການປ່ຽນແປງຂອງເຮົາເອງໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງ? ບັນດາສາວິກໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູຕາຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະກໍໄດ້ເຫັນພຣະອົງຄືນພຣະຊົນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາເໝືອນກັນ. ພວກເຂົາຈະຍ້ານກົວອຳນາດຂອງໂລກນີ້ບໍ່ ເມື່ອພວກເຂົາຫາກຕິດຕາມຜູ້ທີ່ມີອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງໂລກ.

ຄຳສອນແມ່ນຫຍັງ? ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ໂທ່ານທັງຫລາຍຈະເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ (ກິຈການ 1:8) ນີ້ຄືຄຳສອນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ. ໃນກິຈການ 8:5 ໂສ່ວນຟິລິບກໍໄປຍັງເມືອງນຶ່ງໃນແຂວງຊະມາເຣັຍແລະປະກາດເຮືອງພຣະຄຣິດໃຫ້ຊາວເມືອງນັ້ນຟັງ ພວກເຮົາຄວນຈະເອົາຕົວຢ່າງຂອງຟິລິບ. ກິຈການ 8:12 ໂເມື່ອຟິລິບປະກາດຂ່າວປະເສີດ ວ່າດ້ວຍແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າແລ້ວ ຄົນທັງຫລາຍກໍເຊື່ອ ແລະຮັບບັບຕິສະມາທັງຊາຍແລະຍິງ

ເປົ້າໝາຍຂອງຄຣິສຕະຈັກບໍ່ແມ່ນແຕ່ຈະມີຈຳນວນຫລາຍຢ່າງດຽວ, ພວກທີ່ອອກໄປປ່າວປະກາດ ບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງແຜນການ ຂອງຄຣິສຕະຈັກ, ບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງພະນັກງານ ແລະບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງອາຄານຫລັງໃຫຍ່ຫລັງນ້ອຍ. ພວກເຂົາເຈົ້າປ່າວປະກາດ ກ່ຽວກັບພັດທະນາອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ກໍຄືອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ຄຣິສຕະຈັກສມັຍທຳອິດແມ່ນປະກາດດ້ວຍການ ເວົ້າແລະການດຳເນີນຊີວິດ.

ມີແຜນການຢ່າງໃດ? ພຣະເຢຊູຄຣິດກ່າວວ່າ ພວກເຮົາຕ້ອງເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງ ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ທົ່ວແຂວງຢູດາຍ ແຂວງຊະມາເຣັຍ ແລະຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ (1:8) ພວກເຮົາເຫັນແຜນການຂອງພຣະອົງແລ້ວກ່ຽວກັບການຂຍາຍແລະຄວາມສັມພັນໃນໂລກນີ້. ເລີ່ມຈາກທີ່ພວກເຮົາຢູ່ແລະທີ່ໃກ້ຄຽງແລະກວ້າງຂວາງອອກໄປ ແລະທົ່ວໂລກ.

ຖ້າພວກເຮົາຫາກບໍ່ປະຕິບັດຕາມ ຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາຈະເປັນຢ່າງໃດ? ຄຳສັ່ງກໍຄືຄຳທ້າທາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງຫລາຍ. ເຢຣູຊາເລັມແມ່ນບ້ານຂອງພວກເຮົາ, ຂຍາຍອອກໄປຫາເພື່ອນ ໝູ່ຄູ່ ພີ່ນ້ອງ ລວມໄປເຖິງສັດຕູຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພວກເຮົາທັງຫລາຍຈົ່ງຮະມັດຮະວັງໃນຄຳສອນຂອງພຣະອົງ (1:8) ພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ ເຊື່ອທຸກຄົນ. ພວກບໍ່ຄວນຈະນັ່ງເສີຍ ກາລະເວລາຈະບໍ່ລໍຖ້າພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ເມື່ອພຣະເຢຊູກ່າວວ່າພວກທ່ານຈົ່ງເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ, ພຣະອົງໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ?
2. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີໜ້າທີ່ຢ່າງໃດກ່ຽວກັບການປ່າວປະກາດ?
3. ຄຳທ້າທາຍໃນກິຈການ 1:8 ມີການພົວພັນກັບຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາບໍ່?
4. ໃຫ້ຄຳອະທິບາຍ ແມ່ນຫຍັງຄືເຢຣູຊາເລັມ, ຢູດາຍ, ຊະມາເຣັຍ, ແລະຕົ່ງໄປ.....

ດຣ. ບຸນໂຮມ
ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ຈິ່ງເພິ່ງອາສັຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 1:12-14; 2:1-18

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ 1:12໒2-36

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຊົງນຳພາ ຜູ້ທີ່ເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະເປັນພະຍານອັນໃດ ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຊົງນຳ ຫລືອົງຕາມ
ກຳລັງຂອງຕົນເອງ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຊຶ່ງຊາຕິຣາຄາວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ອົງໃສ່ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດແລ້ວ
ຫລືຍັງ ທີ່ຈະເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູ.

ຄຳນຳ

ຈິ່ງຫວນຄິດເຖິງວັນນຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ມີພລັງໄຟຟ້າ ພໍຕູ້ ແມ່ຕູ້, ພໍ ແມ່ ຂອງພວກເຮົາໃຊ້ທຽນໄຂ ເພື່ອເປັນແສງ
ສວ່າງ. ລອງຄິດເບິ່ງຖ້າພວກເຮົາຫາກຂາດພລັງໄຟຟ້າຈັກມື້ນຶ່ງພວກເຮົາຈະເປັນຢ່າງໃດ? ຖ້າຣິດທີ່ທ່ານຂັບ
ບໍ່ມີໝໍ້ໄຟຈະເປັນຢ່າງໃດ? ຕົວທ່ານເອງເດ ມີວັນນຶ່ງທ່ານຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ມີພລັງທ່ານຈະເປັນຢ່າງໃດ?

ຖ້າພວກເຮົາຫາກບໍ່ມີໂມງບໍ່ມີເວລາບິ່ງບອກ ພວກເຮົາຈະເລີ້ມມີເລີ້ມວັນຢ່າງໃດ? ທຸກວັນນີ້ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ມີ
ໂທຣະສັບມີຖື, ຖ້າບໍ່ມີຄອມພິວເຕີ ຫລືເຄື່ອງພລັງໄຟຟ້າອື່ນໆແລ້ວພວກເຮົາຈະຢູ່ກັນຢ່າງໃດ? ຖ້າພວກ
ເຮົາຫາກບໍ່ມີພລັງໄຟຟ້າເພື່ອຈະສຸບເຄື່ອງຮິດຜ້າ, ເຄື່ອງເປົ່າຜົມ ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ?

ລອງຄິດເບິ່ງວ່າຖ້າໄປທຳງານໃນໂຮງງານຫາກບໍ່ມີພລັງໄຟຟ້າ ພວກເຮົາຈະທຳງານໄດ້ຢູ່ບໍ່? ບໍ່ມີອັນພິມບໍ່ມີ
ອັນກັອບປີ້ ບໍ່ມີອັນຕອບຮັບ ຄຳຖາມມາເປັນໝື່ນໆພັນໆ ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດ? ທ່ານອາດຈະຫວນຄິດເຖິງ
ສມັຍເກົ່າເຂົາເຮັດກັນຢ່າງໃດ ເຂົາກໍຍັງຜ່ານມາເປັນຫລາຍໆຮ້ອຍພັນປີມາແລ້ວ. ທ່ານຈະຂຽນບໍ່? ທ່ານຈະ
ໃຊ້ມືເຮັດເອົາບໍ່?

ແມ່ນແຕ່ອາຫານການກິນທ່ານຈະກິນອາຫານຢ່າງໃດ ຫາກບໍ່ມີເຕົາອົບ? ຫາກບໍ່ມີເຕົາອຸ່ນ? ບໍ່ມີບ່ອນຂັບ
ຣິດໄປສິ່ງເອົາອາຫານ, ຄົນເຮັດອາຫານຈະເຮັດອາຫານລໍຖ້າທ່ານຢ່າງໃດ? ໂທຣະສັບຈະສິ່ງປີສຸ້າກໍບໍ່ໄດ້.

ສືບຕໍ່ໄປຫາການບໍ່ມີພລັງໄຟຟ້າ ຖ້າບໍ່ມີສະມາດໂຟນຈະເປັນຢ່າງໃດ? ບໍ່ມີຈີພີແອສຈະເປັນຢ່າງໃດ? ຖ້າ
ບໍ່ມີເດບິດຄາດ ຈະເປັນຢ່າງໃດ? ແລະຖ້າບໍ່ມີ ເອທິແອັມ ຈະເປັນຢ່າງໃດ? ຖ້າບໍ່ມີເຄື່ອງສາຍວີຊີດີ ຫລື ດີວີ
ດີ ຈະເປັນຢ່າງໃດ?

ເມື່ອມາເຖິງຈຸດນີ້ ທ່ານອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ: ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ດອກ ຖ້າບໍ່ມີສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເວົ້າມາຂ້າງເທິງນີ້. ເຊັ່ນກັນນັ້ນລະ ຖ້າພວກເຮົາຫາກຂາດຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຮົາກໍບໍ່ສາສາດຈະດຳລົງຢູ່ໄດ້.

1. ພລັງທີ່ມີເປົ້າໝາຍ: (ກິຈການ 1:12-14)

ກ່ອນທີ່ອົງພຣະເຢຊູຈະສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະໄໝ, ພຣະອົງໄດ້ຮວບຮວມສາວິກຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ວ່າ ເຈົ້າລໍຖ້າ (ກາກ. 1:4) ຄຳວ່າລໍຖ້າບໍ່ແມ່ນຄຳວ່າຍາງຄືພວກເຮົາຄິດກັນ. ບາງຄັ້ງອາດເປັນຄຳທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາລຳຄານກໍເປັນໄດ້. ພວກເຮົາ ບາງຄັ້ງອາດເກືອບບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງມັນເລີຍ. ລໍຖ້າອາດໝາຍຄວາມວ່າຊັກຊ້າ ບໍ່ໄດ້ຜິດຕາມຄາດໝາຍ. ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ລໍຖ້າແມ່ນສ່ວນນຶ່ງໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການລໍຖ້ານີ້ເປັນການລໍຖ້າທີ່ມີເປົ້າໝາຍ. ສາວິກບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າແບບບັງເອີນ. ພວກເຮົາລໍຖ້າດ້ວຍການເຊື່ອຟັງແລະລໍຖ້າຕາມຄຳສັ່ງ.

ກິຈການ 1:14 ບອກພວກເຮົາວ່າສາວິກທຸກຄົນພ້ອມກັນລໍຖ້າ, ຮວມໃຈກັນຮວມແນວຄິດກັນເປັນອັນດຽວ. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອຟັງກັນແທ້. ທັງໆທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນກັບຕາໃນການທົນທຸກທໍຣະມານຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາກໍເສັຍຊີວິດຢູ່ຕໍ່ຕາຂອງພວກເຮົາ. ຄວາມຫວັງທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາໄດ້ສູນເສັຍໄປໝົດແລ້ວ. ທັນທີທັນໃດຄວາມຫວັງຂອງພວກເຮົາກໍຟື້ນຂຶ້ນມາໃໝ່ດ້ວຍການຟື້ນຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດຫລືພຣະເມຊີອາ. ແມ່ນຫຍັງທຳໃຫ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍລໍຖ້າ.

ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງວ່າ ຈົ່ງລໍຖ້າຄອຍຮັບຕາມພຣະສັນຍາຂອງພຣະບິດາ. (1:4) ພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍຮູ້ແລ້ວວ່າຫລັງຈາກການລໍຖ້າດ້ວຍຄວາມຫວັງແລ້ວ ສິ່ງທີ່ຕາມມາກໍຄືພຣະສັນຍາ, ຮັບພຣະສັນຍາກໍຄືການຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ.

ຫລັງຈາກທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດແລ້ວ ທ່ານຈະເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ. ເປົ້າໝາຍສຳລັບຄຳສັນຍານັ້ນກໍຄືພລັງ. ພລັງຈະເກີດມີແກ່ບັນດາສາວິກທັງຫລາຍທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະບຸດ. ພຣະບຸດຈະເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາເປັນຄວາມຈິງ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າການລໍຖ້າແມ່ນພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ ບາງຄົນກໍໝົດຄວາມອົດທົນ, ບາງຄົນກໍປະລະໃນເຄິ່ງທາງ.

ການລໍຖ້າບໍ່ແມ່ນຢຸດຊະຕັກໃນການທຳງານຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດວຽກໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ການລໍຖ້າແມ່ນສ່ວນນຶ່ງຂອງການກຳເນີນງານຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ລໍຖ້າຢ່າງໃດ? ເມື່ອພວກເຮົາຫາກເຫັນຕົວຢ່າງການລໍຖ້າຂອງພວກສາວິກເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູທຸກຄົນຄວນຈະລໍຖ້າ. ຄວນຈະສືບຕໍ່ການຖວາຍຕົນໃນການອ້ອນວອນອະທິຖານຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. (1:14)

2. ຄຳສັນຍາແລະການຈັດຕຽມ: (ກິຈການ 2:1-13)

ການລໍຖ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໄປແລ້ວ, ວັນເທສການເພັນເຕຄອສກໍມາເຖິງ (2:1) ການສເລີມສລອງວັນເພັນເຕຄອສ ແລະວັນແຫ່ງການຈັດຕຽມຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາເຖິງ. ໃນເທສການຄັ້ງນີ້ກໍເໝືອນກັບເທສການຄັ້ງກ່ອນໆທີ່ຜ່ານມາ. ສຽງບິນແຊວ, ສຽງຮ້ອງໂຮ, ສຽງລົມກັນຄຸຍກັນເປັນທັມດາທີ່ຄົນທັງຫລາຍມາພົບພໍ້ກັນ. ຫລັງຈາກນັ້ນຄົນທັງຫລາຍກໍໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະພວກເຂົາກໍຕັ້ງຕົ້ນເວົ້າພາສາອື່ນໆຕາມທີ່ພຣະວິນຍານນຳພາເຂົາໃຫ້ເວົ້າ. (2:7)

ຄົນທັງຫລາຍກໍປລາດໃຈ ເພາະທຸກຄົນກໍເວົ້າພາສາບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນ. (2:8) ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວບໍ່ໜ້າຈະແປກປລາດຫຍັງ ເພາະພຣະຄັ້ມພິກໍໄດ້ເວົ້າໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າເມື່ອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະເດັດມາແລ້ວພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພຣະຣາຊທານຣິດເດດ.

ຄຳສັນຍານແລະການຈັດຕຽມນີ້ຈະເປັນໄປໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ເທົ່ານັ້ນ, ຖ້າບໍ່ມີການຈັດຕຽມຈາກພຣະເຈົ້າພວກເຮົາກໍຈະອອກນອກທາງໄປ, ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະອອກນອກລຸ່ນອກທາງ. ການແປຄວາມໝາຍຂອງຂ່າວປະເສີດກໍຈະບໍ່ຢູ່ໃນຂອບເຂດ.

3. ພລັງອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານແລະຕົວທ່ານເອງ (ກິຈການ 2: 14-18)

ອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະທຳງານໃນຕົວຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ຄືໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກສັງເກດການສິ່ງຕ່າງໆ. ຫລາຍຄົນຍັງດູກຸກຄຣິສຕຽນແລະຍັງກ່າວຫາວ່າເມົາເຫລົ້າ. ເປໂຕກໍໄດ້ໂດດເຂົ້າໄປແລະອະທິບາຍໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ. ພວກທ່ານກ່າວຫາຢ່າງນີ້ມັນຖືກຕ້ອງແລ້ວບໍ່ ລອງຄິດໃຫ້ຄັກໆເບິ່ງດູວ່າປັດຈຸບັນນີ້ມັນຈັກທຸ້ມຈັກໂມງແລ້ວ. ທຸກວັນນີ້ຍັງມີບາງຄົນກ່າວຫາວ່າຄຣິສຕຽນເຊື່ອແນວຕາບໍ່ເຫັນ ງົມງາຍຫລາຍຢ່າງຫລາຍແນວ.

ໃນວົງເລັບ (ໂຢເອນ 2:28-32), ເປໂຕເຕືອນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຖອກເທພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງລົງຖ້າມາກາງທຸກຄົນ. (2:17) ເຮົາຈະເທຣິດເດດແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາແລະໂຜດປະທານແກ່ມະນຸດທັງປວງໂຣດເດດແຫ່ງພຣະວິນຍານນັ້ນຈະໄປເຖິງລູກຍິງລູກຊາຍທັງຄົນໜຸ່ມ ແລະຄົນແກ່ດ້ວຍ.

ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນວັນເພັ່ນເຕຄອສເທົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຍັງໄດ້ກ່າວໃນພຣະທັມຄັ້ງທີ 4:18 ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ເໜືອຂ້າພະເຈົ້າແລະໄດ້ຊົງເຈັມຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຊົງທຳງານໃນຖ້ຳມາກາງພວກເຮົາມາແລ້ວ ແລະພຣະອົງກໍຊົງພາເຮົາກ່າວເຮົາເວົ້າຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເວລາພຣະເຢຊູສົ່ງສາວິກ 12 ຄົນຂອງພຣະອົງອອກໄປ ພຣະອົງກໍໄດ້ໃຫ້ພັດທະນາອຳນາດແກ່ພວກເຂົາ. (ລູກາ 9:1-2)

ພຣະເຢຊູໄດ້ສົ່ງ 70 ຄົນອອກໄປປີ້ນປົວຄົນປ່ວຍ ແລະຈົ່ງບອກພວກເຂົາວ່າແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ເຮົາໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍມີອຳນາດໃຫຍ່ຍິ່ງກວ່າກຳລັງສັດຕູຣູ໌ ລູກາ 10:19 ບັນດາ 70 ຄົນໄດ້ຮັບພັດທະນາອຳນາດຈາກພຣະເຢຊູ ໃຫ້ສົ່ງສອນ ໃຫ້ປ່າວປະກາດ.

ໃນວັນເພັ່ນເຕຄອສ ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດໄດ້ໃຫ້ອຳນາດ 120 ຄົນທີ່ເຊື່ອ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນມາເປໂຕໄດ້ປະກາດໃຫ້ຄົນກັບໃຈ ແລະຮັບຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າຄືພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ (ກາຈກ. 2:38) ໃນວັນນັ້ນ 3000 ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າແລະຮັບສິນບັບຕິສະມາ.

ທ່ານເອງໄດ້ຮັບພັດທະນາອຳນາດຈາກພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດແລ້ວຫລືຍັງ?

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາລໍຄອຍ ຈົ່ງຄິດວ່າການລໍຄອຍແມ່ນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງງານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະວິນຍານຈະມອບພັດທະນາແລະໃຫ້ອຳນາດແລະຈະພຣະຣາຊທານຮີດເດດໃຫ້ແກ່ເຮົາເມື່ອເຖິງເວລາອັນສົມຄວນ.

ຄຳຖາມ:

1. ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າເວລາພວກເຮົາຍັງບໍ່ມີພັດທະນາ ພວກເຮົາເປັນຢ່າງໃດ? ເປັນຄົນເຮົາຈົ່ງມັກມີຊີວິດໂດຍປາສຈາກພັດທະນາອຳນາດ?
2. ຄິດເຖິງວັນທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບເຊື່ອແລ້ວ ແລະລໍຖ້າການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າ. ທ່ານຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ? ຂະນະທີ່ທ່ານລໍຖ້າທ່ານເຮັດຢ່າງໃດ?
3. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການໃນການຮັບພຣະສັນຍາ ແລະພຣະຣາຊທານພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດຈາກ ພຣະເຈົ້າບໍ?
4. ມີບາງສິ່ງຢ່າງທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດ ຈົ່ງຄິດວ່າພຣະວິນຍານທຳງານໃນຕົວທ່ານສເມີ.

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ສັນຍາວ່າຈະເປັນພະຍານເພື່ອພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 3:1-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ ບົດທີ 3

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູເປັນພະຍານໂດຍການເປັນຫ່ວງໃນຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຊົນ ທາງດ້ານຮ່າງກາຍແລະທາງດ້ານຈິດວິນຍານ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງຫລາຍກວ່າ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕັດສິນໃຈວ່າຈະທຳຢ່າງໃດເພື່ອຈະຕອບສນອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຊົນທັງຫລາຍໃຫ້ເທົ່າທຽມກັນ ບໍ່ວ່າດ້ານຮ່າງກາຍແລະດ້ານຈິດວິນຍານ.

ຄຳນຳ

ເມື່ອຮັບພຣະວິນຍານແລ້ວ(ກິຈການ ບົດທີ 2), ເປໂຕແລະໂຢຮັນພ້ອມທີ່ຈະສຳແດງພລັງອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮຸນແຮງໂດຍການຮັບໃຊ້ໃນການເປັນພະຍານ ເລັ້ມຕົ້ນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. (ລູກາ 24:49, 53; ກິຈການ 1:8). ແຕ່ວ່າບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄຳເວົ້າຈາກຂ່າວປະເສີດ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ໄດ້ປົ່ນປົວໂຮກພັຍໄຂ້ເຈັບຂອງຜູ້ຊົນທີ່ພຣະອົງຊົງຜ່ານໄປນັ້ນ.(ມັດທາຍ 15:30 -31; ມາຣະໂກ 2:5, 11; ລູກາ 7:22; ໂຢຮັນ 5:3-9) ສາວິກຂອງພຣະອົງລວມທັງເປໂຕແລະໂຢຮັນກໍໄປກັບພຣະອົງດ້ວຍ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນກັບຕາແລ້ວແລະມີປະສົບການກັບພຣະອົງໃນການນີ້.

ການປ່າວປະກາດເຊັ່ນນີ້ຍັງສືບທອດມາເຖິງພວກເຮົາແລະພວກເຮົາກໍຍັງເຫັນຄວາມຫ່ວງໃຍຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອມະນຸດທຸກໆຄົນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ແບ່ງແຍກ, ບໍ່ໄດ້ເລືອກຊັ້ນວັນນະ,...ພວກເຮົາເປັນຄົນຂອງພຣະອົງທຸກຄົນ ພວກເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນມາຕາມແບບພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ແລະຖືກສ້າງຂຶ້ນມາຕາມເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງ. ທຸກຄົນມີຄຸນຄ່າເທົ່າທຽມກັນ.

ເປໂຕແລະໂຢຮັນບໍ່ຢາກກາຍເປັນຄົນສຳຄັນ ໃນຄຣິສຕະຈັກໃນວັນນັ້ນ ພຽງແຕ່ຢາກເປັນຄົນທີ່ປະກອບສ່ວນໃນການປ່າວປະກາດເທົ່ານັ້ນ.

1. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ: (ກິຈການ 3:1-5)

ເພາະວ່າຄຣິສຕຽນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມສັມຍທຳອິດຕິຕາມພຣະເຢຊູ, ພວກທີ່ຕິດຕາມນັ້ນ ພວກເຂົາພາກັນເອົັນພວກນີ້ວ່າເຊື່ອທາງນັ້ນ ໂທງນັ້ນ ຄຳນຶ່ງທີ່ພວກທີ່ນັບຖືແຕກຕ່າງຈາກແບບຂອງພວກເຂົາ. ຊຶ່ງພວກເຮົາຈະພົບທີ່ພຣະທັມກິຈການ. 9:2; 24:14. ເປໂຕແລະໂຢຮັນກໍຢູ່ໃນພວກເຊື່ອທາງນັ້ນເໝືອນກັນ

ແຕ່ພວກເຂົາກໍເຂົ້າມາຮ່ວມໃນການອະທິຖານ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າກຳລັງຢ່າງເຂົ້າພຣະວິຫານເຂົາເຈົ້າພົບຊາຍທີ່ຖືກປິ່ນປົວໂດຍການອັສຈັນອາຍຸເກີນກວ່າ 40 ປີແລ້ວ. (ກິຈກ. 4:22) ເມື່ອເວົ້າເຖິງຊາຍຄົນນີ້ເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າເຂົາເປັນໂຮກນີ້ມາແຕ່ມີເກີດບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດປິ່ນປົວໄດ້. ເຂົາເປັນລ່ອຍ ແຕ່ລະວັນອາດຈະເປັນຍາດພື້ນ້ອງຫລືເພື່ອນຜູ້ທີ່ຫາມເຂົາມາທີ່ໜ້າປະຕູທີ່ມີຊື່ວ່າ ເປະຕູງາມເພື່ອຈະໄດ້ຂໍທານຈາກຄົນທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ. (3:2)

ຄົນນັ້ນ ເມື່ອເຫັນເປໂຕແລະໂຢຮັນຈະເຂົ້າໄປໃນວິຫານກໍຈຶ່ງຂໍທານ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ເຂົາບໍ່ມີສິດຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຕາມພຣະຄັມພິກ່າວໄວ້ໃນລະບຽບພວກເລວວີ 21:17-20. ຖ້າຜູ້ໃດຫາກບໍ່ສົມປະກອບ, ບໍ່ຄົບຖ້ວນ, ເສັຽອົງຄະ, ຫລືວ່າມີຕໍານິ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຖວາຍອາຫານຢ່າງເດັດຂາດ.

ທີ່ປະຕູງາມ ແມ່ນບ່ອນທີ່ຄົນຕ່າງຊາດ ຄົນເສັຽອົງຄະ ຄົນທຸກຄົນຜ່ານເຂົ້າໄປໄດ້. ຫັນມາຫາພວກທີ່ຂໍທານ, ເປໂຕເຂົ້າໃຈດີແລະກໍເປັນໂອກາດດີທີ່ຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດ. ການເບິ່ງຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນການເບິ່ງທັມດາ, ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວແມ່ນການເພິ່ງເລັ່ງການຈ້ອງແລະບອກຄົນຂໍທານວ່າ ເຈົ້າເບິ່ງພວກເຮົາ!

ຄົນຂໍທານຈຶ່ງເບິ່ງເປໂຕແລະໂຢຮັນ, ລາວຄິດວ່າຄົງຈະໄດ້ອັນໃດທີ່ດີໆ, ແລະຂອງທີ່ລາວຈະໄດ້ນັ້ນຄົງແປກປລາດກວ່າແຕ່ກ່ອນຜ່ານມາ.

2. ດີເກີນຄາດໝາຍ: (ກິຈກ. 3:6-10)

ເມື່ອເປໂຕແລະຄົນຂໍທານໄດ້ຈ້ອງຕາກັນແລ້ວ, ເປໂຕຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ເງິນແລະຄຳເຮົາບໍ່ມີ (3:6) ເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳນີ້ຄົນຂໍທານກໍຄົງຈະອ່ອນໃຈ. ພວກເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວວ່າຄົນຂໍທານຈະຢາກໄດ້ອັນໃດອີກ ຫລືຈະຂໍອັນໃດອີກນອກຈາກເງິນແລະຄຳ ເພາະສິ່ງອື່ນຈະເອົາໄປເຮັດອັນໃດໄດ້ອີກໃນຊີວິດຂອງເຂົາ. ແຕ່ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຂົາຈະເຮັດໄດ້ກໍຄືປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງເປໂຕ, ຢູ່ໃນຂໍ້ດຽວກັນນີ້ເປໂຕກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ເປໂຕທີ່ເຮົາມີຢູ່ເຮົາຈະໃຫ້ທ່ານ ຄືໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດໄທນາຊາເຮັດຈຶ່ງຢ່າງໄປເຖີດີ (3:6). ຊາຍຄົນນີ້ເຄີຍໄດ້ຍິນຊື່ຂອງພຣະເຢຊູ ເພາະພຣະອົງໄດ້ເຄີຍສິດສອນທີ່ບໍລິເວນພຣະວິຫານເລື້ອຍໆ (ລູກາ 19:47) ແລະກໍຍັງໄດ້ປິ່ນປົວຄົນອີກດ້ວຍ (ມັດທາຍ 21:24) ຈົນເກີດມີການຖືກຖຽງກັນກັບພວກທັມມະຈານ. ພຣະເຢຊູກໍເຄີຍຂວ້າມໂຕະບັນດາຜູ້ທີ່ແລກເງິນແລະຂາຍສິ່ງຂອງຕ່າງໆ. (ມາຣະໂກ 11:15; ລູກາ 19:45) ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າຄົນຂໍທານຄົນນີ້ຈະເຊື່ອພຣະເຢຊູຫລືບໍ່, ຢ່າງໜ້ອຍລາວກໍຄົງຈະໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຊື່ອພຣະເມຊີອາ.

ເປໂຕໃຊ້ສິດອຳນາດໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ເພື່ອປົດປ່ອຍອຳນາດທີ່ຄອບງຳມະນຸດຢູ່. ເປໂຕໄດ້ສຳແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູ ແລະຫລັງຈາກນັ້ນກໍປິ່ນປົວດ້ວຍອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍແມ່ນວ່າຈະເຮັດອັນໃດກໍຕາມຕ້ອງອາສັຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ຕໍ່ມາເມື່ອສິ່ງຄົນຂໍທານແລ້ວເປໂຕກໍ່ຍ່າງເຂົ້າໄປໃກ້ເດ່ມີໃຫ້ແກ່ຄົນຫລ່ອຍ ຊູໃຫ້ເຂົາລຸກຍືນຂຶ້ນເພື່ອເຂົາຈະຍືນດ້ວຍຕີນຂອງເຂົາເອງ. (3:7) ຕີນແລະຂໍ້ຕີນຂອງເຂົາກໍ່ມີແຮງຂຶ້ນ. ທັນທີທັນໃດເຂົາກໍ່ຍືນໄດ້ ການອັສຈັນເກີດຂຶ້ນ ການປິ່ນປົວໂຮກໃຫ້ຫາຍຊຶ່ງປົວໃນນາມພຣະເຢຊູ.

ຄົນຂໍທານ ເມື່ອຮູ້ວ່າຕີນເອງຫາຍຈາກໂຮກແລ້ວກໍ່ທັງຍ່າງທັງເຕັ້ນ ທັງດີໃຈທັງຮ້ອງສັອສເສີນພຣະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ (3:8) ຝູງຄົນທັງຫລາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍ່ເຫັນລາວແລະຮູ້ຈັກລາວ ເພາະວ່າລາວເປັນຄົນຂໍທານຢູ່ທີ່ນັ້ນດົນນານແລ້ວ. ຄົນທັງຫລາຍກໍ່ປລາດໃຈໃນການທີ່ເກີດຂຶ້ນນີ້. (3:9)

ດັ່ງທີ່ກ່າວມາແລ້ວວ່າຄົນທີ່ມີຕໍາໜິ, ຄົນເສັຍອົງຄະ, ຄົນບໍ່ສົມປະກອບຈະບໍ່ມີສິດເຂົ້າໄປຖວາຍອາຫານແກ່ພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ວ່າບັດນີ້ຍ້ອນພຣະຄຸນ ຍ້ອນຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ປົດປ່ອຍຊາຍຄົນນີ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມບາບທີ່ເຂົາມີມາແຕ່ມື້ເກີດ.

ຝູງຊົນຈຶ່ງພາກັນແລ່ນມາອ້ອມລ້ອມເປໂຕແລະໂຍຮັນເປັນຈໍານວນຫລວງຫລາຍ ທີ່ເອີ້ນວ່າລະບຽງຊາໂລໂມນ, ທັງໆທີ່ເປັນເວລາອ້ອນວອນອະທິຖານແລະຖວາຍສັດ. ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນການທໍາງານຂອງຣິດອໍານາດຢ່າງແທ້ຈິງ, ບໍ່ແມ່ນປອມບໍ່ແມ່ນເສກສັນປັ້ນແຕ່ງນີ້ເປັນຄວາມຈິງ. (3:11)

ຫລັງຈາກຂໍ້ 11 ເປໂຕກໍ່ໄດ້ກ່າວເນັ້ນໜັກວ່າອົງພຣະເຢຊູຕ້ອງສໍາເຣັດຕາມຄໍາທໍານວາຍ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເມຊີອາ (3:13-18) ແລະພຣະອົງຍັງຮຽກເອີ້ນໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍກັບໃຈ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະຊົງລົບລ້າງຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານທັງຫລາຍ. (3:19-20; 26)

ທ່ານທັງຫລາຍເອີຍ ທ່ານອາດຈະຢາກຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າຊາຍຄົນນີ້ຫາຍຈາກບາບດ້ວຍວິທີໃດ? ຂ້າພະເຈົ້າຢາກບອກທ່ານວ່າ ໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູໂທນາຊາເຣັດ ຊຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຄຶງທ່ານໄວ້ທີ່ກາງແຂນນັ້ນແລ້ວ(4:9-10)

ຕາມີໄວ້ເພື່ອເບິ່ງ

ເພື່ອຈະເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູຢ່າງແທ້ຈິງນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງເຫັນການປິ່ນປົວ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຮ່າງກາຍຕ້ອງໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວທາງດ້ານຈິດວິນຍານດ້ວຍ. ຖ້າພວກເຮົາຫາກໄດ້ຊ່ວຍຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງແລ້ວ ເຮົາຕ້ອງນໍາໃຫ້ສຸດເສັ້ນຄືຕ້ອງຕິດຕາມຈົນກວ່າເຂົາຈະໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດເສັຍກ່ອນ.

ຫລາຍຄຣິສຕະຈັກ ຫລາຍຄະນະ ຊ່ວຍເຫລືອທາງດ້ານວັດຖຸຢ່າງດຽວ. ນັ້ນຍັງບໍ່ພຽງພໍ ທ່ານຈະລ້ຽງຮ່າງກາຍຢ່າງດຽວກໍ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້.....ເປໂຕແລະໂຍຮັນ ເມື່ອພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຮ່າງກາຍເດີນໄດ້ແລ້ວ, ເມື່ອປະຊາຊົນແລ່ນມາອ້ອມລ້ອມ ເພິ່ນກໍ່ໄດ້ເລີ້ມກ່າວຄໍາພະຍານກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດທັນທີ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເປໂຕແລະໂຢຮັນໄດ້ຮັບການຕໍ່ສູ້ ຫລັງຈາກຄົນຂໍໄດ້ຫາຍຈາກໂຮກ (ກຈກ 4:1-3,18,21) ການຮຽກເອີ້ນໃຫ້ເຊື່ອຟັງພຣະຄຣິດເປັນການສ່ຽງຕໍ່ອັນຕະລາຍ. ທ່ານຈະຕຽມຕົວທ່ານເອງຢ່າງໃດ?
2. ທ່ານຄິດບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງຮຽກເອີ້ນຜູ້ໃດທີ່ຈະເໝາະສົມໃນການປະກາດຄວາມຫວັງໃໝ່ ແລະປິ່ນປົວຄົນ? ທ່ານຈະເປັນຄົນຜູ້ນັ້ນໄດ້ບໍ່? ທ່ານຈະກະທຳຢ່າງໃດ?
3. ທາງດ້ານຮ່າງກາຍແລະທາງດ້ານຈິດວິນຍານ ທາງຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໄດ້ມີການປ່າວປະກາດທາງດ້ານນີ້ແລ້ວຫລືຍັງ? ຖ້າຍັງ ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດບໍ່?
4. ຖ້າເປໂຕຫາກບໍ່ເດີມີຂອງເພິ່ນອອກໄປຫາຊາຍຄົນນັ້ນ, ທ່ານຄິດວ່າເຂົາຈະລຸກຢືນຂຶ້ນເອງໄດ້ບໍ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໄດ້? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້? ຖ້າແມ່ນຕົວທ່ານເດ ທ່ານຈະເດີມີໄປຈູງເຂົາຂຶ້ນບໍ່?
5. ໃນສັຕວັດທຳອິດຜູ້ຄົນທັງຫລາຍຢ້ານກົວໂຮກ ເພາະວ່າຍັງບໍ່ທັນມີຢາທີ່ທັນສັມຍ, ຕ້ອງອາສັຍການປິ່ນປົວແບບພື້ນເມືອງ. ເປໂຕແລະໂຢຮັນກໍປິ່ນປົວທາງດ້ານນັ້ນໃນກິຈການ ບົດທີ 3. ພວກເຂົາເຈົ້າໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຊື້ອປິ່ນປົວ. ຫລາຍຄົນກ່າວວ່າມັນໝົດຍຸກສັມຍແລ້ວ, ແມ່ນແທ້ບໍ່? ທ່ານຍັງເຫັນການປິ່ນປົວແນວນີ້ອີກຢູ່ບໍ່ ໃນສັຕວັດທີ 21 ນີ້?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ອ້ອນວອນໃຫ້ກ້າຫານໃນການເປັນພະຍານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 4:5-31

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ 4

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດນີ້: ພວກສາວິກອ້ອນວອນແລະກຳລິງມີໃນການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ ເພື່ອເປັນພະຍານເຮືອງພຣະເຢຊູ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມກ້າຫານໃນການຮັບໃຊ້ເປັນພະຍານ ເຮືອງອົງພຣະເຢຊູ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຊອກຫາທາງເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະມີຄວາມກ້າຫານໃນການຮັບໃຊ້ເປັນພະຍານເຮືອງພຣະເຢຊູ.

ບົດນຳ

ເປໂຕແລະໂຢຮັນມີຄວາມກ້າຫານບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກຫົວໜ້າສາສນາບັງຄັບໃຫ້ຢຸດໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ແລະພວກເຂົາປະກາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ລົດລະ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນຂີ້ອາຍເວລາເປັນວັຍໜຸ່ມ ໂດຍສະເພາະເວລາແນະນຳໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບຜູ້ໃຫຍ່. ຜູ້ເປັນແມ່, ແມ່ຕູ້ ແລະຄົນອື່ນໆເວົ້າວ່າ, ໂຮມວກິນລິ້ນລາວແລ້ວໂ ເພາະຄຳເວົ້າຢ່າງນັ້ນເປັນຂອງຄົນຜູ້ຂີ້ອາຍບໍ່ມັກປາກ ເພື່ອໃຫ້ກາຍເປັນຄົນກ້າປາກ.

ໃນບົດທີ 4 ນີ້ໄດ້ກ່າວວ່າເປໂຕແລະໂຢຮັນກ້າເວົ້າ. ຄວາມກ້າຫານຂອງພວກເຂົາເປັນສິ່ງດີເພື່ອການປະກາດຂ່າວປະເສີດເປັນປະວັດສາດໃນສັຕະວັດທີ່ນີ້.

1. ຄຳປາສັຍໃນສານຊັ້ນສູງ: (ກິຈການ 4:5-12)

ພຣະຄຳພີຕອນນີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງການຂົ່ມເຫັງຂອງພວກສາວິກຄັ້ງທຳອິດ. ເຮືອງດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ຈາກການປົວຄົນງ່ອຍແຕ່ກຳເນີດທີ່ປະຕູງາມ (ກຈກ 3; ບົດຮຽນທີ 3). ເປໂຕແລະໂຢຮັນໄດ້ຖືກເຈັບເວລາກຳລັງເທສນາຢູ່. ເຖິງຈະແມ່ນມີການຈັບກຸມແຕ່ຍັງມີຄົນຫລາຍກ່າວ 5000 ຄົນກາຍມາເປັນລູກສິດ. ມີຕໍ່ມານັກເທດທັງສອງຄົນໄດ້ປາກົດຕົວໃນສານຊັ້ນສູງ (ກຈກ 4:5), ຊຶ່ງແມ່ນສານຂອງພວກຍົວ.

ເປໂຕແລະໂຢຮັນໄດ້ຖືກສືບສວນເໝືອນຄົນຄາຕະກັມ ຄຳຖາມຂອງຜູ້ຖາມນັ້ນແມ່ນກ່ຽວກັບ ໂດ້ວຍອຳນາດອັນໃດແລະໃນນາມຂອງຜູ້ໃດ? ພວກເຂົາຈຶ່ງທຳການປົວພະຍາດໄດ້ (4:7). ພວກອັກຄະສາວິກທັງສອງບໍ່ມີທະນາຍຄວາມຊ່ອຍແລະພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຈັດຕຽມກ່າວຕອບໂຕ້ປະການໃດໃນສານ. ຫລາຍຄົນຄິດວ່າພວກອັກຄະສາວິກທັງສອງຕ້ອງຢ້ານແລະອາຍ. ພວກເຂົາກໍຍອມປະເຊີນກັບສະພາບເຊັ່ນນັ້ນ. ໃນປີມໂຢຮັນ 15:18-27, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາເອົາໄວ້ກ່ອນແລ້ວວ່າ ພວກເຂົາຈະພົບກັບການຂົ່ມເຫັງ

ແລະກຽດຊັງ. ແຕ່ພຣະອົງສັນຍາເອົາໄວ້ວ່າພຣະອົງຈະສົ່ງອົງພຣະວິນຍານມາເປັນ ເທີບິກສາໂຟ ຜູ້ຊ່ອຍເພື່ອ
ພວກເຂົາຈະຍືນເປັນພະຍານເພື່ອພຣະອົງ (ໂຍຮັນ 15:26-27).

ເປໂຕໄດ້ຕອບຄໍາຖາມຂອງຜູ້ນໍາສາສນາຢ່າງກ້າແລະມີໂວທານດີ. ລາວໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນ
ຍານບໍຣິສຸດ (ກຈ. 4:8), ເປໂຕໄດ້ກ່າວດ້ວຍຄວາມກ້າຫານວ່າອໍານາດທີ່ລາວກະທໍາປົວຄົນງ່ອຍນັ້ນແມ່ນ
ມາຈາກອົງພຣະເຊຊູຄຣິດ. ລາວຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຜິດຂອງສານອີກເພາະພວກເຂົາໄດ້ເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້
ອົງພຣະເຊຊູໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ ເຖິງດ້ວຍພຣະນາມຂອງພຣະເຊຊູຄຣິດໄທນາຊາເຣັດ ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຕອກ
ຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ (4:10). ເປໂຕຍັງກ່າວເພີ່ມວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ດືນບັນດານໃຫ້ອົງພຣະເຊຊູຄົນມາຈາກ
ຕາຍຢ່າງວ່ອງໄວ. ເປໂຕຍັງກ່າວຢ່າງກ້າອີກວ່າ, ເປໂຕຜູ້ອື່ນຄວາມລອດພົ້ນບໍ່ມີ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີຊື່ອື່ນໃດທົ່ວໃຕ້
ພໍາ (4:12).

2. ຄົນສາມັນມີຄວາມກ້າຫານ: (ກິຈການ 4:13-21)

ໃນເມື່ອໄດ້ຍິນຄໍາກ່າວຢ່າງກ້າຫານຂອງເປໂຕຕໍ່ສະມາຊິກສານຊັ້ນສູງ ພວກເຂົາຕົກໃຈເພາະຄໍາກ່າວ
ຂອງເປໂຕຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ແລະມີພະລັງຢ່າງກ້າຫານ ພົ້ນໃຈ ແລະກໍບໍ່ສັ່ນຍ້ານແຕ່ປະການໃດເລີຍ. (4:13).
ຄະນະສະມາຊິກຂອງສານນັ້ນເຫັນວ່າເປໂຕບໍ່ໄດ້ຮຽນກົດໝາຍມາຈາກໃສ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຂອງນັກສາສ
ນາສາດ ແລະບໍ່ໄດ້ມີປະກາດສະນິຍະບັດອັນໃດ ພວກເຂົາເປັນຄົນທັມມະດາສາມັນຊື່ໆ. ຈາກຄົນສອບ
ຖາມໄດ້ເຫັນວ່າຄົນພວກນີ້ໄດ້ຢູ່ກັບອົງພຣະເຊຊູ (4:13). ການຢູ່ນໍາ ຫລືຮູ້ຈັກອົງພຣະເຊຊູນັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກ
ເຂົາມີປະສິດທິພາບໃນການປະກາດຈົນມາເຖິງທຸກວັນນີ້. (4:17).

ຄໍາກ່າວຂອງເປໂຕໂຍຮັນມີພະລັງເພີ່ມເພາະຄົນງ່ອຍດີເປັນປົກກະຕິກໍຍືນຢູ່ໃກ້ອັດສາສິກສອງຄົນນີ້
ເພາະອໍານາດຂອງອົງພຣະເຊຊູ. ນີ້ກາຍເປັນບັນຫາໃຫຍ່ສໍາລັບສານຊັ້ນສູງ. ພວກເຂົາເລີຍປົກສາກັນຫລັບ
ຫລັງພວກອັດສາສາວິກວ່າຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປ. ພວກເຂົາຍ້ານເພາະມີຫລາຍຄົນໄດ້ເຫັນກັບຕາວ່າຄົນງ່ອຍ
ນັ້ນດີພະຍາດແທ້. ການປົວໃຫ້ດີພະຍາດນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດປະຕິເສດໄດ້. ພວກສະມາຊິກສານມີຄວາມຍ້ານແຕ່
ຍັງຢາກຮັກສາອໍານາດຂອງຕົນເອງ ພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ເປໂຕແລະໂຍຮັນວ່າ, ເຫ້າມອອກນາມຊື່ນັ້ນແກ່ຜູ້
ໃດຈັກເທື່ອ (4:17).

ເປໂຕແລະໂຍຮັນໄດ້ຕອບວ່າ, ເທີຈະໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າອໍາໄວ້ໃນສິ່ງທີ່ເຫັນແລະໄດ້ຍິນແລ້ວ (4:20)
ເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ໃນນາມເປັນຄຣິສະຕຽນບັບຕິສພວກເຮົາມີສິດທິໃນການສອນພຣະຄໍາພີ ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງ
ການໃຫ້ຮັຖບານບັງຄັບບໍ່ໃຫ້ປະກາດເຣື່ອງຫລັກຄວາມເຊື່ອ.

ເປໂຕແລະໂຍຮັນໄດ້ປະກາດເຣື່ອງພຣະເຊຊູດ້ວຍຄວາມກ້າຫານໃນເມື່ອພວກເຂົາຖືກປ່ອຍ. ມີຫລາຍ
ຄົນໄດ້ມາເຊື່ອແລະກໍສັອເສີນພຣະເຈົ້າເພາະເຫັນຄົນງ່ອຍມີອາຍຸເຖິງ 40 ປີແລ້ວກໍຍັງດີເປັນປົກກະຕິ. (4:
22). ຄວາມສໍາຄັນນັ້ນແມ່ນວ່າຄົນນັ້ນເກີດມາເປັນງ່ອຍ ແລະເຄີຍຂໍທານທີ່ພຣະວິທານຕລອດ, ແຕ່ບັດນີ້
ຫາຍດີແລ້ວ!

ສິ່ງນັ້ນເປັນບົດສອນໃຈພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້. ພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດຢ່າງບໍ່ຍ້ານອັນໃດເຣື່ອງອົງພຣະ
ເຊຊູພຣະຜູ້ຊ່ອຍ. ຜ່ານທາງອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ, ພວກເຮົາກໍພົ້ນໃຈວ່າພວກເຮົາມີອໍານາດປະກາດທົ່ວ
ທຸກບ່ອນທຸກທີ່ທຸກໂອກາດແລະທຸກສະພາບການ.

3. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຢັງຕ້ອງອ້ອນວອນໃຫ້ມີຄວາມກ້າຫານອີກ: (ກິຈການ 4:23-31)

ເປໂຕແລະໂຢຮັນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກຸ່ມກັບຄຣິສະຕຽນອື່ນ. ພວກເຂົາຄວນເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຄຣິສະຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນເພາະເປັນບ່ອນຮ່ວມກັນນະມັສການແລະລີ້ພັຍ. ອັດສາວິກທັງສອງໄດ້ລາຍງານຕໍ່ຄົນອື່ນວ່າພວກເຂົາຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເວົ້າສອນຫລືເທສນາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູອີກ. ໃນເມື່ອຄົນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວພວກເຂົາກໍພາກັນອ້ອນວອນອະທິຖານເພາະຄຳສັ່ງນັ້ນມາຈາກສານຊັ້ນສູງແລະພວກເຂົາອ້ອນວອນຕໍ່ຜູ້ຢູ່ສູງກວ່າສານນັ້ນຄືພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢ້ານກົວຫລືຕໍ່ວ່ານອກຈາກພາກັນເອົາໃຈໃສ່ອ້ອນວອນອະທິຖານຫລາຍຂຶ້ນ.

ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າການປະຊຸມອ້ອນວອນບໍ່ແມ່ນເວົ້າເຖິງຕຶກງາມ, ຜົນງານຢ່າງອື່ນ ຫລືພຣະພອນ. ພວກເຂົາອ້ອນວອນເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມກ້າຫານໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ເຂົາໂຜດໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງກ່າວພຣະທັມຂອງພຣະອົງດ້ວຍໃຈກ້າຫານ.໑ (4:29-30). ຖ້າພວກເຮົາພາກັນເອົາໃຈໃສ່ໃນການອ້ອນວອນເປັນພະຍານດ້ວຍຄວາມກ້າຫານແລ້ວ ພວກເຮົາຈະເຫັນຜົນດີເກີດຂຶ້ນຄືມີການປ່ຽນແປງໃນບ້ານເມືອງທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງແດ່ໃນທຸກວັນນີ້:

ວິທີທີ່ພວກຄຣິສະຕຽນໃນສັດຕະວັດກ່ອນອ້ອນວອນອະທິຖານໄດ້ສອນຫຍັງຕໍ່ການປະກາດໃນເມື່ອມີການສັ່ງບໍ່ໃຫ້ປະກາດ.

- (1) ພວກເຂົາໄດ້ຍົກສູງອ້ອນວອນຮ່ວມກັນ (4:24). ພວກເຂົາອ້ອນວອນເໝືອນເປັນຄົນດຽວກັນ. ພວກເຂົາຮ່ວມຈິດຮ່ວມໃຈກັນຢ່າງແທ້ຈິງ.
- (2) ພວກເຂົາອ້ອນວອນເປັນສຽງດັງ! (4:24). ພວກເຂົາອ້ອນວອນດັງເພາະເຫດຮ້າຍນັ້ນໜັກຫລາຍ. ຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນຍາມອາຍໃນການອ້ອນວອນ.
- (3) ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປົກຄອງທຸກຢ່າງ (4:24). ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະຜູ້ສ້າງແລະປົກຄອງ.
- (4) ພວກເຂົາອ້ອນວອນໃຊ້ພຣະຄຳພີໃນຍາມສຸກເສີນ (4:24-26). ພວກເຂົາໃຊ້ບົດເພງສັດເສີນ
- (5) 2:1-2, ເອົາພຣະທັມມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດ.
- (6) ພວກເຮົາຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມກ້າຫານ ເພື່ອປະກາດໃນຖ້ຳມາກາງຄຳສັ່ງຈາກຂັ້ນເທິງ (4:29). ພວກເຂົາຕັດສິນໃຈຕ້ອງປະກາດເຖິງແມ່ນມັນຝ່າຝົນຄຳສັ່ງຂອງສານຊັ້ນສູງກໍຕາມ.
- (7) ພວກເຂົາຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າທຳການອັດສະຈັນເພື່ອປົວພະຍາດ, ເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນໄດ້ (4:30).

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຕອບສນອງຄວາມຕ້ອງການ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 6:1-7; 11:27-30

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ 6:1-15; 8:1; 11:27-30; 12:25

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດນີ້: ຄຣິສຕະຈັກໃນສັຕະວັດທຳອິດໄດ້ຊ່ອຍຜູ້ທຸກຍາກທັງໃກ້ແລະໄກ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການຕອບສນອງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນຍາກຈົນນັ້ນໄດ້ກ່ຽວກັບການເປັນພະຍານຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອວາງແຜນການເອົາໄວ້ຢ່າງໜ້ອຍອັນນຶ່ງໃນເມື່ອຊ່ອຍຄົນທຸກຍາກນັ້ນແລ້ວເພື່ອຈະມີໂອກາດເປັນພະຍານເພາະຜົນທີ່ຕາມມາ.

ບົດນຳ

ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນຄຣິສຕະຈັກຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້. ພວກເຮົາຕ້ອງຕອບສນອງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນດ້ວຍຄວາມຍິນດີເພື່ອຈະໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດຕໍ່ຄົນອື່ນໆ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ຄຳເວົ້າຂອງພໍ່ເວລາຂີ້ຣິດກັບບ້ານຫລັງຈາກໂບດ 35 ປີມາແລ້ວ. ກຸ່ມຜູ້ຊາຍໃນຄຣິສຕະຈັກມັກມາລົມກັນທີ່ບ່ອນຈອດຣິດສິນທະນາກັນເຖິງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນເພາະຄົນໃນເມືອງນັ້ນເຮັດວຽກຢູ່ບ່ອນຊຸດຖ່ານຫີນ. ມີຫລາຍໂຮງງານໄດ້ປິດໄປ. ບໍ່ຮື້ສັດທີ່ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດງານກໍຖືກປິດ ພໍ່ໄດ້ເປັນຄົນວ່າງງານ. ມີຄົນນຶ່ງໄດ້ຖາມພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິງຄວາມສຸກທຸກວ່າສາມາດເບິ່ງແຍງຄອບຄົວໄດ້ບໍ່. ການກະທຳດັ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້. ມີຫລາຍຄັ້ງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຍາມຂັດສົນ. ເວລາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີຕອນນີ້ເລີຍຄິດເຖິງຍາມເປັນວັຍລຸ້ນ ເພາະສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກນ້ອຍໆນັ້ນໄດ້ຍິດຖືຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູໃຫ້ເບິ່ງແຍງຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຂັດສົນ.

1. ວາງແຜນການເພື່ອປະເຊີນກັບພາວະສຸກເສີນ: (ກິຈການ 6:1-4)

ກິຈການບົດ 6 ໄດ້ເວົ້າເຖິງບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກ. ໃນເມື່ອມີຄົນເຂົ້າມາເຊື່ອເພີ່ມຂຶ້ນບັນຫາກໍຕິດຕາມມາ. ຊາວກຣີກເຫັນວ່າຍິງໜ້າຍຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອຕາມທີ່ຄວນຈາກຄຣິສຕະຈັກເໝືອນດັ່ງພວກຍິວ. ຄົນພວກນີ້ເປັນຍິວທີ່ຢູ່ກັບພວກກຣີກແລະເຂົາອາດປາກພາສາກຣີກແທນທີ່ຈະເວົ້າພາກອາຫຣັບ. ມີນັກປາດຄົນນຶ່ງຜູ້ມີຊື່ວ່າ John Polhill ກ່າວວ່າ ພວກຍິວທີ່ແຕກໄປທຸກບ່ອນນັ້ນພວກເຂົາຢາກຄົນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຈະໄດ້ຕາຍໃນເມືອງບໍຣິສຸດ.†

ການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຍິງໜ້າຍນັ້ນເປັນຄຳສອນສຳຄັນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກຍິວ. ເບິ່ງໃນພຣະຄຳພີເດີມເຖິງການເປັນຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ (ອີບພະຍົບ 22:22-24); ພຣະບັດຍັດທິສອງ 10:17-18; 14:28-29; ເພງສັຣເສີນ 146:9). ໃນເມື່ອຜູ້ຊາຍກຣີກໄດ້ຕາຍປະເມັງເປັນໜ້າຍແລະກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດເບິ່ງ ບໍ່ເໝືອນຍິວແທ້

ພວກເຂົາມີຄອບຄົວເບິ່ງແຍງຈາກທຸກບ່ອນ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພວກຍິງບໍ່ມີຄວາມລັງກຽດອັນໃດ ແຕ່ເຫັນວ່າມີຄົນກຣິກມາເຊື່ອຫລາຍແລະເບິ່ງແຍງບໍ່ທົ່ວເຖິງກັນ. ຕອນນີ້ມີການຕໍ່ວ່າເກີດຂຶ້ນຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເປັນບັນຫາ.

ພວກອັດສາວິກໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລະກໍເອົາໃຈໃສ່ແກ້ໄຂບັນຫານີ້ຢ່າງໄວ. ເຖິງແມ່ນວ່າມີແຕ່ພວກດຽວຕໍ່ວ່າ ແຕ່ທັງຄຣິສຕະຈັກໄດ້ມາປະຊຸມກັນວາງແຜນເພື່ອຊອກທາງອອກ. ເຫັນວ່າພວກອັດສາວິກໄດ້ເລືອກທາງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນໃນພາວະສຸກເສີນເຊັ່ນນີ້.

ໃນບົດ 6:2 ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າການປະກາດ ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ສໍາຄັນກວ່າການ ໂຊກຢາຍສະບຽງອາຫານ (6:1). ຕອນນີ້ແມ່ນເວົ້າເຖິງການແບ່ງໜ້າທີ່. ພຣະພອນທຸກຢ່າງສໍາຄັນໃນພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ. ໃຫ້ລອງຄິດວ່າດ້ວຍເຫດໃດພວກອັດສາວິກຕ້ອງແບ່ງບັນພຣະທັມ? ເພາະພວກເຂົາແມ່ນກຸ່ມໄດ້ເຫັນກັບຕາເຣື່ອງເປັນພະຍານເຖິງການຕາຍ ແລະການຄົນມາຈາກຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເປັນໜ້າສົນໃຈພວກເຈັດຄົນຖືກເລືອກມາເພື່ອຊ່ອຍພວກອັດສາວິກເພື່ອຮັບໃຊ້ແຈກອາຫານນັ້ນ ທຸກຄົນເປັນນັກເທດແລະຜູ້ປະກາດ, ບາງຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງຈົນຕາຍບັນທ້າຍຂອງຊີວິດ.

ພວກອັດສາວິກໄດ້ບອກໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເລືອກເອົາຄົນມາຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ມີຊື່ສຽງດີເປັນໜ້ານັບຖື ແລະຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານແລະກໍເປັນຄົນສລາດ. ບ່ອນນີ້ພວກເຮົາຄວນເອົາມາເປັນຕົວຢ່າງໃນການເລືອກເອົາຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເອົາຜູ້ສັກເທົ່ານັ້ນເພື່ອໃຫ້ພາຣະແລ້ວໄປ ລ້າງ.

2. ເລືອກເອົາເຈັດຄົນ: (ກິຈການ 6:5-7)

ເບິ່ງຊື່ຂອງຊາຍເຈັດຄົນຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກມາຮັບໃຊ້. ຊື່ທຸກຄົນແມ່ນຊາວກຣິກທັງນັ້ນ ພວກເຂົາເປັນຄົນຕໍ່ວ່າ ແລະບັດນີ້ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ຊ່ອຍພວກອັດສາວິກ ແລະພວກເຂົາຄົງຮູ້ວິທີແກ້ບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຄົນໃນກຸ່ມຂອງພວກເຂົາ. ຊະເຕຟາໂນເປັນຄົນທໍາອິດ ຕໍ່ມາພຣະຄັມພິບອກວ່າຄົນນີ້ໄດ້ເປັນພະຍານໃນສານຊັ້ນສູງແລະຖືກປະທານຊີວິດ (ກຈກ 6:8-7:60) ພິລິບເປັນຄົນທີສອງ ລາວໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ປະກາດທີ່ສໍາຄັນໃນບົດ (8:4-40). ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ນີໂກລາດບໍ່ແມ່ນຄົນຍິງແຕ່ກໍາເນີດ ລາວໄດ້ເຂົ້າມາເຊື່ອໃນສາສນາຍິງ.

ມີຫລາຍຄົນໄດ້ໃຊ້ບົດນີ້ໃນການເລືອກເອົາຜູ້ບົວລະບັດ. ຕາມພາສາກຣິກແລ້ວຄໍາເວົ້າວ່າ ຜູ້ບົວລະບັດນັ້ນມາຈາກຄໍາເວົ້າ ດີອາໂກໂນສ, ບໍ່ໄດ້ມີໃນບົດນີ້ ແຕ່ໄດ້ໃຊ້ຄໍາເວົ້າ ຜູ້ຮັບໃຊ້ ຫລື ດີອາໂກນີອາ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງເນັ້ນໜ້າເຖິງສິ່ງພວກເຮົາເຮັດ ບໍ່ແມ່ນຊັ້ນຕໍາແໜ່ງໃນການນໍາພາ.

ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ນໍາເອົາຊື່ມາຫາພວກອັດສາວິກ ເວລາເລືອກໄດ້ແລ້ວພວກອັດສາວິກກໍໄດ້ວາງມືໃສ່ດ້ວຍການໄຫວ້ວອນເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນຮັບໃຊ້. ໃນພຣະຄັມພິເດີມພວກເຮົາເຫັນວ່າການວາງມືແມ່ນມອບພຣະພອນພະລັງອໍານາດໃຫ້. ຢາໂຄບໄດ້ອວຍພອນແກ່ລູກຊາຍໂຢເຊັບດ້ວຍການວາງມື (ປຖມ 48:13-20), ແລະໂຢເຊັບກໍໄດ້ຮັບພຣະພອນໃນສະພາບດຽວກັນໃນການເປັນຜູ້ນໍາ (ຈິດບັນຊີ 27:23). ໃນພຣະຄັມພິໃໝ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຈາກຫລາຍໆຕອນທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຈັບແລະວາງມືໃສ່ເວລາປົວຄົນເຈັບ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອວຍພຣະພອນແກ່ເດັກນ້ອຍດ້ວຍການວາງມືໃສ່ພວກເຂົາ (ມັດທາຍ 19:14-15). ຕໍ່ມາພວກເຮົາກໍໄດ້ເຫັນຄຣິສຕະຈັກໃຊ້ວິທີນີ້ຈົນກາຍເປັນພິທີເພື່ອເຈີມຜູ້ຖືກຮຽກເອີ້ນມາຮັບໃຊ້ (ເບິ່ງ ກຈກ. 13:1-13).

ການປົກຄອງໄດ້ຖືກແກ້ໄຂ ແລະຂ່າວປະເສີດໄດ້ຂຍາຍອອກໄປ. ໃນປຶ້ມກິຈການຍັງກ່າວເພີ່ມວ່າມີພວກຫົວໜ້າສາສນາໄດ້ເຂົ້າມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ (6:7). ພວກຫົວໜ້າເຫລົ່ານີ້ແມ່ນໃຜ? ອາດແມ່ນຄົນ

ມີຊື່ວ່າ ຊັກຂາຣິຢາ (ລກ 1:5-6) ຜູ້ໄດ້ພົບຄວາມຈິງເຣື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເລືອກເອົາເຈັດທ່ານນັ້ນເຮັດໃຫ້ການຂຍາຍຂອງຄຣິສຕະຈັກເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວ.

3. ມີຄວາມຮັກຕໍ່ກັນແລະກັນ: (ກິຈການ 11:27-30)

ໃນຕອນນີ້ອີງຕາມປະວັດສາດແລ້ວ, ຂາວຍົວຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງພວກກຣີກແລະໂຣມມັນ. ສັງຄົມແລະຊີວິດແບບກຣີກເປັນທີ່ນິຍົມຫລາຍ ແຕ່ວ່າໂຣມມັນໄດ້ປົກຄອງກຸງເຢຣູຊາເລັມກ່ອນອົງພຣະເຢຊູບັງເກີດ. ທ່ານອາດຈະຈື່ຊື່ຂອງຈັກກະພັດບາງຄົນ. ອັກສັດສ ຊີເຊີ (ກຄສ 31-ກຄສ 14) ໄດ້ປົກຄອງເວລາອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະສູດມາ. ຊີເຊີຄົນນີ້ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ Pax Romana ຫລື ສັນຕະສຸກແຫ່ງໂຣມມັນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນເຫດໃຫ້ການປະກາດເຣື່ອງພຣະຄຣິດໄດ້ຂຍາຍໄປຢ່າງວ່ອງໄວໃນສັຕະວັດທີນຶ່ງ. ທາຍເບີເຣັຍ ໄດ້ປົກຄອງກຄສ 14-37. ກາລີກຸຍລາໄດ້ປົກຄອງຢ່າງໜ້າລະອາຍ ກຄສ 37-41 ຈັກກະພັດຄົນນີ້ໄດ້ສັນບສນູນໃຫ້ຂາບໄຫວ້ຮູບໂຄຣົບ. ຄໍດີອັສໄດ້ປົກຄອງ ກຄສ 41-54 ແມ່ນຕອນນີ້ເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດມີຄວາມຮຸ່ງເຮືອງແລະມີສັນຕິສຸກອີກ. ປະມານ ກຄສ 54-68, ຄຣິສະຕຽນໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງໃນການປົກຄອງຂອງຈັກກະພັດຜູ້ມີຊື່ວ່າ ນີໂຣ. ບົດຮຽນຕອນນີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງການອິດທິວເກີດຂຶ້ນໃນສັມຍຂອງ ຄໍດີອັສ. ມີນັກປະວັດສາດຄົນຍົວຊື່ວ່າ ໂຢຊີເຟັສ ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າການອິດທິວເກີດເຮັດໃຫ້ທົ່ວອານາຈັກມີຄວາມເດືອດຮ້ອນຫລາຍທີ່ສຸດ.

ໃນບົດນີ້ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນເຣື່ອງຜູ້ທ່ານວາຍ ອາຄະໂບ ຜູ້ທ່ານວາຍນັ້ນມີສິດກ່າວແທນຄົນອື່ນ ແລະກໍກ່າວເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະອົງພຣະວິນຍານເປັນຜູ້ນໍາພາໃນການເວົ້າ. ອາຄະໂບ ຄົນນີ້ໄດ້ບອກອາຈານໂປໂລກ່ອນວ່າເວລາເດີນທາງໄປເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມວ່າຈະມີພັຍເກີດຂຶ້ນ. (ກຈກ 21:10-11).

ໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ທ່ານວາຍແມ່ນເປັນຜູ້ນໍາພາ ໃນທຸກວັນນີ້ກໍເຊັ່ນກັນພຣະເຈົ້າຍັງທໍາການຜ່ານຜູ້ທ່ານວາຍໃຫ້ພວກຜູ້ທ່ານວາຍນໍາພາປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການຊ່ອຍເຫລືອຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ມີຜູ້ທ່ານວາຍຫລືບໍ່ມີກໍຕາມ ຖ້າພວກເຮົາຖວາຍຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວພຣະອົງຈະເປັນຜູ້ນໍາ

ໃຫ້ເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຜ່ານພວກອັຄສາວິກໃນຄຣິສຕະຈັກກຸງເຢຣູຊາເລັມຈຶ່ງມີຄຣິສະຈະຈັກໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ໃນຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ພວກຕ່າງຊາດເປັນຈໍານວນຫລາຍໄດ້ມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ ແລະກໍກາຍເປັນສູນກາງປະກາດໃນສັຕະວັດທີນຶ່ງ. ໃນທີ່ສຸດໃນເມື່ອຄຣິສຕະຈັກແມ່ໄດ້ມີຄວາມຕ້ອງການ ພວກເຂົາກໍພາກັນຊ່ອຍຄົນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

ເຣື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງແດ່ໃນທຸກວັນນີ້:

ເປັນດ້ວຍເຫດໃດທ່ານລູກາຈຶ່ງຍົກເອົາບັນຫາຂອງການປົກຄອງມາເວົ້າ? ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າລາວຕ້ອງການເວົ້າເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການເອົາໃຈໃສ່ຊ່ອຍເຫລືອກັນໃນຍາມລໍາບາກ. ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈຶ່ງສາມາດແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນແຕ່ຄົນກຸ່ມຂອງເຮົາເອງເທົ່ານັ້ນ?

ຖ້າຢາກໃຫ້ການຮັບໃຊ້ໄດ້ຜົນດີ ສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກທຸກຄົນຕ້ອງເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເອງໃຫ້ດີ. ພວກເຮົາເປັນຄະນະບັບຕິສ ພວກເຮົາມີສິດທິໃນການອະທິບາຍພຣະຄໍາພິຕາມອົງພຣະວິນຍານຊົງນໍາ. ການຮັບໃຊ້ເປັນຫົວໃຈຂອງຊີວິດຄຣິສຕຽນ. ຄຣິສຕະຈັກທຸກວັນນີ້ຄວນເອົາຕົວຢ່າງອັນນີ້ມາໃຊ້ໃນການນໍາພາເພື່ອໃຫ້ພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ຮັບກຽດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນກິດການ 6, ຄວາມເສົ້າໃຈນັ້ນໄດ້ໄປເຖິງຜູ້ນໍາໂດຍຕົງ. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດໃນເມື່ອມີສິ່ງເກີດຂຶ້ນເຮັດໃຫ້ທ່ານເຄື່ອງໃຈໃນຄຣິສຕະຈັກ?
2. ມີບົດຮຽນອັນໃດທີ່ເຮົາສາມາດຮຽນຈາກພວກອັດສາວິກເຮັດໃນຕອນນີ້?
3. ຄຸນນະວຸດທິຢ່າງໃດ ເມື່ອພວກເຮົາຕ້ອງການຄົນມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ?
4. ໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະເບິ່ງກວ້າງໄປກວ່ານັ້ນ?
5. ເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະສ້າງຄວາມສໍາພັນກັບຄຣິສຕຽນຈາກບ່ອນອື່ນໆ ຖ້າມີຄວາມຕ້ອງການເກີດຂຶ້ນແລ້ວທັງສອງຝ່າຍຈະຊ່ວຍກັນໄດ້ໃນຍາມຂັດສົນ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຍອມຮັບຄໍາທ້າທາຍເພາະເຫັນແກ່ອົງພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 6:8-7:5, 9-28, 35-41, 44-60

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ກິຈການ 6:8-7:60

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດນີ້: ຊະເຕຟາໂນຍອມຮັບເອົາຄໍາທ້າທາຍ ແລະຍິດໝັ້ນເຖິງອົງພຣະເຢຊູຜູ້ລາວປະກາດ.

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ມີການທ້າທາຍ ແລະມີສິ່ງອັນໃດເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ປະກາດເລື່ອງຂອງອົງພຣະເຢຊູຕໍ່ທຸກໆຄົນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ເຖິງການທ້າທາຍ ແລະສິ່ງອື່ນໆ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ປະກາດເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ທຸກໆຄົນ.

ບົດນໍາ

ໃນເມື່ອເຫດຮ້າຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລະຊະເຕຟາໂນໄດ້ຖືກຈັບແລະຖືກຂ້າຕາຍ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງດີທີ່ສຸດຄືໃຊ້ເລືອດຂອງຜູ້ຍອມຕາຍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອ ເຮັດໃຫ້ການຍອມຕາຍນັ້ນເປັນເຊື່ອແບ່ງອັນດີຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ເວລານີ້ຜູ້ເຊື່ອແລະຕິດຕາມໄດ້ແຕກໄປທຸກບ່ອນຍ້ອນການຂົ່ມເຫັງ ແລະພວກເຂົາໄດ້ນໍາເອົາຂ່າວປະເສີດນັ້ນໄປປະກາດຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.

ພວກເຮົາທຸກໆຄົນອາດຈະຖືກບີບບັງຄັບບາງຄາວ. ແມ່ນຫຍັງອອກມາເວລາຖືກບີບນັ້ນ? ຊະເຕຟາໂນຖືກຈັບແລະຂ້າໃຫ້ຕາຍຊຶ່ງເປັນຄວາມເຊື່ອເລີ້ມຕົ້ນໃນສັດຕະວັດທໍາອິດຂອງຄຣິສຕະຕຽນ. ແຕ່ໃນເມື່ອມີຄົນບີບບັງຄັບຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ, ເຕັມດ້ວຍພຣະຄຸນແລະອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກຄົນກໍໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄຫລອອກມາຈາກຊີວິດຂອງຄົນນັ້ນ.

ຊະເຕຟາໂນບໍ່ແມ່ນສາວິກໃນສິບສອງຄົນນັ້ນ. ໃນເມື່ອຊອກເອົາຄົນມາແທນ ຢູດາ ອິສະກາຣິອິດ, ຊະເຕຟາໂນບໍ່ມີຊື່ໃນຈຳນວນພວກສາວິກສິບສອງຄົນ (1:23). ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ມາແລ້ວໃນບົດ 7 ວ່າຊະເຕຟາໂນຖືກເລືອກໂດຍຄຣິສຕະຈັກເພື່ອເອົາມາຮັບໃຊ້ໃນພາວະສຸກເສີນ ເພື່ອແຈກຍາຍອາຫານບໍ່ພຽງພໍຕໍ່ພວກຍິງໝ້າຍ (6:1-7; ບົດຮຽນທີ 5). ເພື່ອແກ້ບັນຫາພວກອັກຄະສາວິກໄດ້ບອກໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເລືອກເອົາເຈັດຄົນມາຮັບໃຊ້ ເພື່ອຈະມາມອບໜ້າທີ່ແຈກອາຫານການກິນແກ່ພວກເຂົາ. (6:3)

ຊະເຕຟາໂນມີຊື່ອອກໜ້າໝູ່ໃນການເລືອກຄັ້ງນີ້ໃນຈຳນວນເຈັດຄົນ. ໃຫ້ຮູ້ວ່າລາວ ໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. (6:5). ຫລັງຈາກກຸ່ມຜູ້ບົວລະບັດໄດ້ແກ້ຄວາມຂັດແຍ່ງແລ້ວ, ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແຜ່ອອກໄປ ແລະມີຜູ້ຄົນເຂົ້າມາເຊື່ອຢ່າງວ່ອງໄວໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. (6:7). ແຕ່ຕອນນັ້ນເປັນພຽງການເລີ່ມຕົ້ນເຮັດວຽກຮັບໃຊ້ຂອງຊະເຕຟາໂນ.

1. ເປັນພະຍານຢ່າງບໍ່ມີໃຜປະຕິເສດໄດ້: (ກິຈການ 6:8-7:5, 9-28, 35-41, 44-53)

ຊະເຕຟາໂນ ໄຝ່າຍຊະເຕຟາໂນເຕັມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຮິດເດດ ຈຶ່ງເຮັດການອັດສະຈັນແລະໝາຍສໍາຄັນອັນໃຫຍ່ຖ້າມການພິລເມືອງ.໑ (6:8). ເວລາກໍາລັງເຮັດສິ່ງນັ້ນຢູ່ພວກສັດຕູກໍາມາຈັບ. ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຖຽງເຖິງອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວເປັນຄົນສລາດໃນການປົກປ້ອງແລະຮັກສາຄວາມເຊື່ອຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກສັດຕູຮູບລາດໃນຄໍາເວົ້າທີ່ລາວກ່າວ. ໃນເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງອີກຕໍ່ໄປ ພວກເຂົາກໍຈັບກຸມ. ພວກເຂົາຫາເຮືອງວ່າ ຊະເຕຟາໂນໄດ້ເວົ້າປາບປາມພຣະວິຫານແລະກົດບັນຍັດ. ພວກເຂົາເອົາລາວຂຶ້ນສານຂອງພວກປະໂຮຫິດ. ໃນຕອນນັ້ນລາວໄດ້ເຫັນເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ອຍຕອບຄໍາຖາມ. ຈຶ່ງຮູ້ວ່າເມື່ອພວກເຮົາຍຶດໝັ້ນຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເອົາຊະນະເຮົາໄດ້.

ເມື່ອພວກເຮົາອ່ານພຣະຄໍາພີຕອນນີ້ເຮືອງຂອງຊະເຕຟາໂນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍນັ້ນເຫັນວ່າເຂົາໃຈໄດ້ຍາກພໍສົມຄວນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນຜູ້ສິດສອນໃຫ້ຄົນຂອງພຣະອົງເຄື່ອນໄຫວ. ຕົວຢ່າງ, ອັບຣາຮາມໄດ້ອອກຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນ (7:4). ໂມເຊໄດ້ກັບຄືນໄປຍັງເອີບ (7:30-38). ຊະເຕຟາໂນໄດ້ເຫັນຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາໄດ້ມອງເຫັນຄວາມສໍາຄັນຂອງກົດບັດຍັດແລະພຣະວິຫານສໍາຄັນຫລາຍກວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ.

ເຊັ່ນດຽວກັນ ໂມເຊເຫັນວ່າປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຍາກເຄື່ອນທີ່ໄປ (7:39). ພວກເຂົາພາກັນມັກຈິມ, ຕໍ່ວ່າ ແລະຕໍ່ຕ້ານວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໂມເຊພາເຂົາເຮັດດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່. ຊະເຕຟາໂນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການທີ່ຍົກຍ້ອງແລະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້ານັ້ນຍ່ອມມີຄົນຕໍ່ຕ້ານສເມີ.

ຊະເຕຟາໂນ ຖືກຫາເຮືອງໃສ່ວ່າລາວເປັນຄົນປາບປາມພຣະວິຫານແລະກົດບັນຍັດ (6:11-14). ດັ່ງນັ້ນ, ລາວຕອບຜູ້ສອບຖາມ ໂດຍຍົກເອົາໂມເຊຊຶ່ງເປັນຜູ້ໃຫ້ກົດໝາຍມາເວົ້າ, ໂມເຊກໍຍັງພົບກັບຜູ້ຕໍ່ຕ້ານເຊັ່ນກັນ. ຕໍ່ມາໄດ້ຍົກເອົາເຮືອງກະສັດໂຊໂລໂມນຊຶ່ງເປັນຜູ້ສ້າງພຣະວິຫານ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ປະທັບຢູ່ບ່ອນທີ່ສ້າງ (7:47). ແຕ່ເຫັນວ່າຄົນໃນຄາວກະສັດໂຊໂລໂມນຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ມີມະນຸດສ້າງຂຶ້ນກໍບໍ່ສາມາດຮອງຮັບພຣະເຈົ້າໄດ້ (7:48-50).

ອາດມີບາງຕອນ ຊະເຕຟາໂນບໍ່ຍາກເວົ້າແຮງເກີນໄປໃສ່ພວກສັດຕູ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຈະປະຕິເສດຄໍາພະຍານເຖິງກິຈກັມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃນໂລກ. ລາວຍັງໄດ້ກ່າວວ່າພວກບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຜູ້ປະກາດພຣະທັມ (7:51-53). ພວກເຂົາຈະເຮັດເໝືອນພໍ່ຂອງເຂົາໃນການລົງມືຂ້າຄົນສິນທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືພຣະເມຊີອາ. ການເວົ້າວ່າຮັກກົດບັນຍັດແຕ່ປາກນັ້ນໄດ້ສືບມາເປັນເວລາຫລາຍສັຕະວັດແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

ໃນທຸກວັນນີ້ກໍຄືກັນ ພວກເຮົາມັກເລືອກເອົາກົດບັນຍັດຫລາຍກວ່າຄວາມຮັກ. ທ່ານໄດ້ຮູ້ຈັກຜູ້ໃດບໍ່ທີ່ເຄີຍອ້າງວ່າເຂົາຮັກພຣະຄໍາພີແລະບໍ່ມີຊີວິດຕາມນັ້ນ? ໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງ ໂດຍບອກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ສະແດງອອກມາຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ ໃນທີ່ສຸດສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວນັ້ນກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດປະຕິເສດໄດ້.

2. ການບັງເກີດແລະເປັນພະຍານຢ່າງຖວາຍຊີວິດ: (ກິຈການ 7:54-60)

ຊະເຕຟາໂນ ຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ. ການຕາຍຂອງລາວໄດ້ສອນພວກເຮົາເຖິງການສິ້ນພຣະຊົນ

ຂອງອົງພຣະເຢຊູຢ່າງໜ້ອຍສອງຢ່າງ. ເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູເວລາຢູ່ໃນສວນເຄັດເຊມາເນ, ຊະເຕຟາໂນ ໄດ້ຄູ່ເຂົ້າລົງອະທິຖານຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າອະພິຍໃຫ້ຜູ້ຂ້າລາວເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູ, ເຂົ້າໂຜດຢ່າງຊຶ່ງຖືໂທດເຂົາ ເພາະບາບນີ້ (7:60; ເບິ່ງລູກາ 23:34). ຄໍາເວົ້າສຸດທ້າຍຂອງລາວແມ່ນເວົ້າເຖິງອົງພຣະເຢຊູ.

ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຊົມກໍາລັງຈະແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ຊາເຕຟາໂນໃຫ້ຕາຍ, ລາວເງິຍໜ້າຂຶ້ນແລະໄດ້ເຫັນອົງ ພຣະເຢຊູຢືນຢູ່ກໍາຂວາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຢືນຢູ່ໃນໂອກາດເຊັ່ນນີ້? ມີນາຍ ຄຣຸສອນພາສາກຣີກໃນໂຮງຮຽນພຣະຄັມພິຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ, ເອົາພຣະເຢຊູຢືນກໍເພາະໃຫ້ກຽດແກ່ ຂ້າໃຊ້ຜູ້ໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະອົງໃນຊີວິດຈົນຍອມຕາຍ.†

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໂຊໂລກໍຍັງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຜູ້ເປັນນັກຮຽນຕົວເດັ່ນຂອງ ຄາມາລີເອັນ ຜູ້ຊົມໄດ້ເອົາເສື້ອຂອງ ຊະເຕຟາໂນໄປກອງໃກ້ຕີນກ່ອນພວກເຂົາໄດ້ແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່ໃຫ້ຕາຍ. ໃນບົດ 8 ພວກຮູ້ວ່າໂຊໂລໄດ້ ເລີ່ມຕົ້ນຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕະຈັກຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງ (8:1-3; 9:1-3). ໃນເວລານີ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ອອກ ຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ (8:2). ແຕ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ. ໃນເມື່ອມີເຫດຮ້າຍເກີດຂຶ້ນພຣະ ເຈົ້າກໍປ່ຽນໃຫ້ກາຍເປັນດີ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ການຂົ່ມເຫັງນາໆເພື່ອພຣະອົງຈະປະທານພະລັງໃຫ້ຄົນຂອງ ພຣະອົງປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງອົງພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມກ້າຫານກວ່າເກົ່າ.

ຄໍາສັ່ງໃຫ້ປະກາດ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, ເພື່ອພວກທ່ານຈະເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມຕອດ ທົ່ວແຂວງຢູດາຍ ກັບແຂວງຊາມາເຣັງ ແລະຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ† ກິຈການ 1:8. ອີກບ່ອນນາຍ ພວກເຮົາກໍເຫັນວ່າ ພິລິບໄດ້ເອົາຂ່າວປະເສີດເຂົ້າໄປໃນແຂວງຊາມາເຣັງ (8:4-7). ມີຫລາຍຄົນເຄີຍຊັງອົງ ພຣະເຢຊູບັດນີ້ໄດ້ມີໃຈສັດທາຮັບເອົາອົງພຣະຄຣິດມາເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນແລະພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ. ອົງ ພຣະວິນຍານນໍາພາລາວໃຫ້ອອກໄປປ່າດິນຊາຍໄປພົບກັບເຈົ້ານາຍຈາກປະເທດເອທິໂອເປັງແລະໃນທີ່ສຸດ ກໍໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາໃຫ້ເຈົ້ານາຍຄົນນັ້ນ (8:26-40); ເບິ່ງບົດຮຽນທີ 7). ຕໍ່ມາກໍມີພວກອັດສາວິກຫລາຍຄົນ ໄດ້ມາຈາກກຸບໂຣແລະກິເຣເນຜູ້ໜີຈາກການຂົ່ມເຫັງໄປແວ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງແລະກໍປະກາດຂ່າວປະເສີດທີ່ ນັ້ນກັບພວກກຣີກ (11:19-21; ເບິ່ງບົດຮຽນ 9). ໃນທີ່ນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄຣິສະຕຽນສັຕະວັດທີ່ນຶ່ງຕໍ່ຈາກ ຄຣິສຕະຈັກໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມີຊື່ວ່າ ຄຣິສະຕຽນ† ເປັນຄັ້ງທໍາອິດ. ເວລາອາຈານໂປໂລມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຢຊູໃນເວລາເດີນທາງໄປຍັງເມືອງດາມາເຊ (ກາຈກ 9:1-19); ເບິ່ງບົດຮຽນທີ 8), ໂປໂລກາຍເປັນຜູ້ນໍາອີກຄົນນຶ່ງໃນຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ ຈຶ່ງກາຍ ເປັນບິດາຂອງຄຣິສຕະຈັກ (ກຄສ 354-430) ກ່າວວ່າ, ຄຣິສຈະຈັກເປັນໜີ້ໂປໂລເພາະການອ້ອນວອນ ຂອງຊະເຕຟາໂນ.† ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງປຶ້ມກິຈການ, ໂປໂລໄດ້ເທສນາໃນກຸງໂຣມເປັນບ່ອນໃກ້ທີ່ສຸດ ປາຍຂອງໂລກ.† (1:8)

ເຣື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງແດ່ໃນທຸກວັນນີ້:

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກເຖິງການຮັບໃຊ້ໂດຍພຣະອົງເອງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງແລະສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກ ເພື່ອພວກເຮົາຈະເອົາໃຈໃສ່ໃນການປະກາດ. ຊະເຕຟາໂນບໍ່ເປັນສິດຍາພິບານ ແຕ່ລາວມີພຣະພອນໃນ ການເປັນຜູ້ນໍາໃນຄຣິສຕະຈັກ. ພວກເຮົາລໍໃຫ້ຜູ້ເປັນສິດຍາພິບານຫລືອາຈານນໍາເອົາຂ່າວປະເສີດອອກໄປ

ໃນໂລກຊັ້ນບໍ່? ແມ່ນຫຍັງເປັນກຳແພງກັນພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດເຮືອງອົງພຣະເຢຊູອອກໄປ
ທົ່ວໂລກ?

ກົດເກນເຮັດໃຫ້ເຮົາໃຫ້ເກັບຄະແນນໄວ້ ແຕ່ຄວາມຮັກນຳພາເຮົາໃຫ້ມີຊີວິດ. ໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູໄດ້
ເຕັມລືນຢູ່ໃນຊີວິດ ພວກເຮົາຕຽມພ້ອມສະເໜີທີ່ຈະຕັ້ງໝັ້ນໃນພຣະອົງ. ໃນເມື່ອພຣະອົງອະພິຍຕໍ່ຄວາມຜິດ
ບາບຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ພວກເຮົາກໍເຮັດໄດ້ໃນການໃຫ້ອະພິຍຄົນທີ່ຜິດຕໍ່ເຮົາ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດ
ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຮັກຄົນອື່ນແລະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ.

ເວລານີ້ບໍ່ແມ່ນຍາມບອກໂລກວ່າໃຫ້ ເຂົາມາເບິ່ງ ແຕ່ເປັນເວລາ ເຈົ້າອອກໄປບອກ. ເທົ່າທີ່ທ່ານໄປ
ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະຄຣິດແທ້ຕາມພຣະມະຫາບັນຊາ.

ພວກເຮົາອາດເບິ່ງຕໍ່ໄປເວລາກ່າວວ່າ, ເຈົ້າເບິ່ງແມ່ ວ່າໂລກມີມາເພື່ອຫຍັງ? ຫລືໃຫ້ພວກເຮົາຍົກສາຍ
ຕາສູງດ້ວຍ ຄວາມຍິນດີແລະກ່າວວ່າ, ເຈົ້າເບິ່ງແມ່ ແມ່ນໃຜໄດ້ສະເດັດມາໃນໂລກແລ້ວ!

ຄຳຖາມ:

1. ຊະເຕຟາໂຕໄດ້ເຮັດແນວໃດເວລາປະເຊີນກັບຜູ້ຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຜິດຄືຜູ້ຕັ້ງຄຳຖາມຂຶ້ນມາ?
2. ສັດຮູຜູ້ຫາເຮືອງຕໍ່ສູ້ຊະເຕຟາໂນຣັກສາກົດບັນຍັດແລະພຣະວິຫານ. ນັກກົດບັດຍັດໃນຄຣິສຕະຈັກ
ຂອງເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ພວກເຂົາຢາກຮັກສາສິ່ງໃດ?
3. ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຍິນຢູ່ແທນທີ່ຈະນັ່ງກ້າຂວ້າພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ?
4. ການຕາຍຂອງຊະເຕຟາໂນຄືກັບການຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູຢ່າງໃດ?
5. ທ່ານຍິນດີບໍ່ທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍແກ່ຄົນເຮັດຜິດຕໍ່ທ່ານ? ຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ທີ່ທ່ານໃຫ້ອະພິຍ?
ຖ້າທ່ານບໍ່ໃຫ້ອະພິຍແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸວິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ພຣະວິນຍານນໍາພາການປະກາດຂ່າວປະເສີດ

ຂໍ້ພຣະຄໍາສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈກາມ 8:26-40

ເບື້ອງຫລັງຂອງພຣະຄໍາສໍາລັບ: ກິຈກາມ 8:4-42

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດນີ້: ໃຫ້ພຣະວິນຍານນໍາພາ, ພິລິບບອກທຸກຄົນທີ່ຖາມເຖິງຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງອົງພຣະເຢຊູ.

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈິ່ງມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຈະໃຫ້ອົງພຣະວິນຍານນໍາພາໃນການແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຊອກຫາທາງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຈະໃຫ້ອົງພຣະວິນຍານນໍາພາໃນການແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດ.

ບົດນໍາ

ພິລິບໄດ້ຍອມໃຫ້ອົງພຣະວິນຍານນໍາພາໃນຊີວິດ ແລະເຮັດໃຫ້ລາວມີໂອກາດເປັນພະຍານເຣື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ຄົນອື່ນ ໂດຍສະພາະແລ້ວຜູ້ບໍ່ຄອຍມີໂອກາດຫລືຖືກລັງກຽດ . ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ພິລິບເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນນອກຊາດ ຜູ້ບໍ່ມີໂອກາດຈະເຂົ້າໄປໃນແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີເຣື່ອງມະຫັສຈັນເກີດຂຶ້ນຄືມີຄົນເຂົ້າເມືອງຜິດກົດໝາຍ ລາວໄດ້ເດີນທາງຂ້າມນໍ້າ ຂ້າມພູແລະມາຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນບ້ານແຫ່ງໜຶ່ງໃນປະເທດອະເມຣິກາເພື່ອຊອກຫາວຽກເຮັດ. ເວລາລາວຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນລາວໄດ້ຍິນເຣື່ອງຂອງອົງພຣະເຢຊູຈາກກຸ່ມຮັດເທກຊັສ. ລາວກໍເລີຍຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູມາເປັນຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນແລະມີຄວາມເຊື່ອດີ. ໃນທີ່ສຸດລາວໄດ້ກັບໄປບ້ານເມືອງຂອງຕົນເອງ ບ່ອນລາວອາໄສຢູ່ນັ້ນຖືວ່າເປັນບ່ອນບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄີຍໄດ້ຍິນເຖິງອົງພຣະເຢຊູຈັກເທື່ອ. ລາວເລີຍໃຊ້ເຮືອນເປັນບ່ອນນະມັສການແລະບໍ່ນານລາວກາຍເປັນສິດຍາພິບານ. ເຫັນວ່າຄຣິສຕະຈັກນີ້ໄດ້ເປັນບ່ອນຄົນທັງເມືອງມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າເພາະມີກຸ່ມຄຣິສຕະຕຽນຈາກຮັດເທກຊັສຍອມໃຫ້ອົງພຣະວິນຍານນໍາພາເພື່ອໃຫ້ມີໂອກາດເປັນພະຍານ.

1. ຄົນເຮົາຕ້ອງການຮູ້ຈັກອົງພຣະເຢຊູ: (ກິຈກາມ 8:26-27)

ພິລິບເປັນຄົນໜຶ່ງໃນຈຳນວນເຈັດຄົນທີ່ຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມກັບຍິງໝ້າຍຂອງພວກກຣິກ ເພື່ອແຈກຢາຍອາຫານ (ກາຈກ 6:1; ເບິ່ງບົດຮຽນທີ 5. ບາງຄົນຫລົງກັນກັບພວກອັດສາວິກສິບສອງຄົນທໍາອິດ. ລາວບໍ່ໄດ້ເປັນຈຳນວນພວກອັດສາວິກ ແຕ່ແນວ່າລາວເປັນຄົນເຄີຍຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູມາກ່ອນ. ຫລັງຈາກລາວຖືກເລືອກຈາກຄຣິສຕະຈັກແລ້ວ ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ນໍາພາລາວໃຫ້ຮັບໃຊ້ຫລາຍຈົນເກີນໜ້າທີ່ແຈກອາຫານຄືໃຫ້ປະກາດຕໍ່ຄົນທຸກຍາກ. ໃນທີ່ສຸດລາວກໍມີໂອກາດເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນອື່ນໆ.

ການເປັນພະຍານນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຄິດເຫັນຂອງຄົນໃດຫລືອົງການໃດ ແຕ່ມີຢູ່ໃນພຣະຄຳພີໃໝ່. ທຸກວັນນີ້ອົງພຣະວິນຍານຍັງເຄື່ອນໄຫວໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃຫ້ເປັນພະຍານເຮືອງຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ການເປັນພະຍານນີ້ບໍ່ເປັນສິ່ງໃໝ່ ຫລືແປກສຳລັບພິລິບເລີຍ ເພາະລາວເຄີຍເປັນພະຍານມາແລ້ວຕໍ່ພວກຊາວຊາມາເຣັງ (8:4-25). ກ່ອນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນ ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງພວກສາວິກໃຫ້ເປັນພະຍານເຮືອງພຣະອົງເລີ້ມແຕ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ (1:8). ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ດົນໃຈພິລິບວ່າຄົນເຮົາທຸກບ່ອນຕ້ອງການຮູ້ຈັກອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໃຫ້ໄຈ້ແຍກຫລືຈຳກັດ. ຕອນນີ້ອົງພຣະວິນຍານຕັດສິນພິລິບກໍຕຽມພ້ອມສເມີທີ່ຈະລົງມືປະຕິບັດ.

ວັນນຶ່ງອົງພຣະວິນຍານໄດ້ນຳພາພິລິບໃນປ່າດິນຊາຍຊຶ່ງໄປເຖິງເມືອງກາຊາ. ລາວກໍເລີຍໄປພົບເຫັນຄົນຂີ້ຣົດມ້າກາຍໄປແລະຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ອ່ານໜັງສືປຶ້ມເອຊາຢາເປັນສຽງດັງ. ພິລິບໄດ້ແລ່ນໄປຄູ່ຣົດມ້າແລະຖາມຄົນນັ້ນວ່າ (8:30), ເຊິ່ງທ່ານອ່ານນັ້ນທ່ານເຂົ້າໃຈຫລື?

ຄົນທີ່ອ່ານນັ້ນແມ່ນຄົນເທືອຍຈາກປະເທດເອທິໂອເປັງ, ຜູ້ເປັນຂ້າຣາຊການຊັ້ນສູງຈາກທະວີບອັຟຣິກາ. ລາວເປັນຄົນຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ-ຜູ້ເປັນຄົນສົນໃຈນະມັສການພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຍິວ.

ເຖົ້າບໍ່ມີຜູ້ໃດແນະນຳໃຫ້ຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງໃດ (8:31). ພິລິບເລີຍຖືໂອກາດນີ້ຈາກພຣະເຈົ້າ. ລາວເຕັ້ນຂຶ້ນຣົດມ້າ ແລະເຫັນວ່າຄົນນັ້ນອ່ານປຶ້ມເອຊາຢາ ເຊິ່ງນຳທ່ານໄປເໝືອນນຳເອົາແກະໄປຂ້າ ແລະເໝືອນແກະນ້ອຍມິດຢູ່ (ກາຈກ 8:32; ເບິ່ງ ເອຊາຢາ 53:7).

ຜູ້ນີ້ແມ່ນໃຜ? ຄົນເທືອຍໄດ້ຖາມເພື່ອຢາກຮູ້. ເລີ້ມຈາກຕອນນັ້ນພິລິບໄດ້ກ່າວຕໍ່ຄົນເທືອຍວ່າຜູ້ນັ້ນແມ່ນເວົ້າເຖິງອົງພຣະເຢຊູ. ຄົນນັ້ນເມື່ອໄດ້ຍິນດັງນັ້ນແລ້ວກໍເຊື່ອ ເຮືອງນີ້ເກີດຂຶ້ນກໍເພາະພິລິບຍອມຟັງການນຳພາຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຣິສຸດ.

2. ອົງພຣະວິນຍານນຳພາຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດ: (ກິຈການ 8:28-33)

ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ນຳພາພິລິບໃຫ້ປະກາດກາຍຂອບເຂດຂອງມະນຸດ. ຄວາມຄິດຢ່າງນີ້ເປັນສິ່ງແປກຕໍ່ຄົນໃນສັມຍຂອງພວກຍິວ. ການເທສນາຕໍ່ຄົນໄທຊາມາເຣັງນັ້ນເປັນການອອກຂອບເຂດ ແຕ່ການແບ່ງປັນຕໍ່ຄົນເອທິໂອເປັງຜູ້ເປັນເທືອຍນັ້ນຍິ່ງບໍ່ນຶກບໍ່ຝັນເລີຍ. ແຕ່ພິລິບເຊື່ອອົງພຣະວິນຍານນຳພາ ລາວຍິນດີຈະເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງຖ້າເປັນການນຳພາຈາກອົງພຣະວິນຍານ ບໍ່ວ່າຈະເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນໄທຊາມາເຣັງຫລືຄົນເທືອຍ.

ຂ່າວປະເສີດເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດນັ້ນແມ່ນເພື່ອທຸກໆຄົນແລະບໍ່ມີຂອບເຂດຫລືເຂດແດນໃດໆ ຫລືແບ່ງຊັ້ນວັນນະ, ສັງຄົມ ຫລືສາສນາ. ໃນທຸກວັນນີ້ໃນປະເທດອະເມຣິກາ ພວກນັກການເມືອງໄດ້ໂຕ້ວາທິກັນເປັນປະຈຳເພາະມີພວກກໍານຮ້າຍໄດ້ສວຍໂອກາດ, ແຕ່ເມື່ອເວົ້າເຮືອງຂ່າວປະເສີດແລ້ວບໍ່ຄວນຍ້ານພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດຕໍ່ຄົນທຸກຊາດພາສາຢ່າງບໍ່ມີພິມແດນ.

ຕົວຢ່າງ: ຄົນເອທິໂອເປັງຊຶ່ງເປັນຄົນເທືອຍນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນຍິວ ແລະຕາມທັມນຽມແລ້ວລາວຈະບໍ່ມີໂອກາດການເປັນຄົນຍິວໄດ້ ແລະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານໄດ້ເດັດຂາດອີງຕາມພຣະບັນຍັດທີສອງ 23:1 ກ່າວວ່າ, ເຊິ່ງຄົນໃດຖືກຕອນ ຫລືອະວັຍຍະວະພິການ ຢ່າໃຫ້ເຂົ້າໃນກອງປະຊຸມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກຍິວແລ້ວບໍ່ມີທ້ອງສຳລັບຄົນຕ່າງຊາດທີ່ເປັນເທືອຍ. ສິ່ງດີທີ່ສຸດສຳລັບຄົນນີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ຮຽນເຖິງເຮືອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາຍັງມີຄວາມຄິດດັ່ງນັ້ນຢູ່ ວ່າໃຜຄວນໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນຫລືບໍ່ຄວນ. ປະເພນີ, ສາສນາ, ແລະບຸຄລິກລັກສະນະໄດ້ແຍກພວກເຮົາອອກຈາກກັນແລະກັນ. ແຕ່ໃນຄຳສອນຂອງພຣະຄຳພີໃໝ່ແລ້ວບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ. ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດບໍ່ມີຂອບເຂດຫລືພົມແດນໃດໆທັງສິ້ນ.

ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນມີເພື່ອທຸກໆຄົນ ແລະທຸກຄົນຖືກເຊີນໃຫ້ມານຶ່ງໂຕະຮ່ວມກັບພຣະອົງ ເຖິງທ່ານຈະເປັນຄົນຊາດໃດ ຜິດຢ່າງໃດ ທຸກຫລືຮັ່ງມີ. ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ປະກາດຢ່າງ ບໍ່ມີເຂດແດນຫວງຫ້າມເພາະວ່າທຸກໆຄົນຕ້ອງການອົງພຣະເຢຊູ. ຄົນເທືອຍທີ່ຂ່າວຍິດຖືວ່າແປກໜ້າ ແລະ ເປັນຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ມາຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະເຢຊູເພາະການປະກາດຂອງພິລິບ ເພາະພິລິບເອງກໍຍອມຟັງແລະ ປະຕິບັດຕາມການນຳພາຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດ.

3. ຮັບສິນບັບຕິສະມາເປັນຜົນຂອງຄວາມເຊື່ອ: (ກິຈການ 8:34-38)

ການຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນສິ່ງສຸດທ້າຍໃນຊີວິດຂອງຄຣິສະຕຽນ. ມີຫລາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດໃນເມື່ອ ມາຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະເຢຊູ. ຄົນເອທິໂອເປັງຮູ້ສຶກວ່າການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປນັ້ນເປັນພຽງການເລີ່ມ ຕົ້ນໃນຊີວິດໃໝ່, ບໍ່ແມ່ນຕອນຈົບ.

ກ້າວທີ່ນຶ່ງຂອງການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູແມ່ນການຮັບສິນບັບຕິສະມາ. ສິນນີ້ບໍ່ໄດ້ລ້າງຄວາມຜິດບາບ ຫລືຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດເພື່ອໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ. ແຕ່ບໍ່ໜ້າຄິດວ່າຄົນທີ່ຍອມຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປນັ້ນຈະບໍ່ ຍອມຮັບສິນບັບຕິສະມາ. ຖ້າຄົນນັ້ນບໍ່ເຮັດກ້າວທີ່ນຶ່ງໄດ້ ເຮັດຢ່າງໃດຄົນນັ້ນຈະເອົາຈິງກັບການຕິດຕາມອົງ ພຣະເຢຊູຕລອດໄປໄດ້? ເຫັນວ່າພິລິບໄດ້ສິນທະນາເຖິງເຮືອງບັບຕິສະມາກັບຄົນເທືອຍທີ່ເຊື່ອໃໝ່ນັ້ນ.

ເມື່ອພິລິບກັບຄືນເອທິໂອເປັງໄດ້ມາເຖິງໜອງນ້ຳແຫ່ງນຶ່ງ, ຄົນນັ້ນໄດ້ຖາມພິລິບວ່າ (8:37), ເມື່ອອັນໃດ ຂັດຂ້ອງບໍ່ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາບໍ່? ຖ້າແປຄຳຖາມນັ້ນແລ້ວແມ່ນວ່າ, ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງຫວງຫ້າມ ບໍ່ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາໄດ້? ຄຳເວົ້າຫວງຫ້າມເປັນຄຳເວົ້າບໍ່ຄ່ອຍມີໃນພຣະຄຳພີ.

ຕາມທຳນຽມຂອງຢິວແລ້ວ ຄົນຕ່າງຊາດຈະເປັນຄົນຍິວໄດ້ຕ້ອງຮັບບັບຕິສະມາແລະຮັບສິນພິທີຕັດ. ຊາຍ ນັ້ນເປັນຄົນເທືອຍ ແລະຈະໃຫ້ຮັບພິທີຕັດນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ກົດບັນຍັດຫ້າມເດັດຂາດ. ດັ່ງນັ້ນ, ການຈະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນສິນບັບຕິສະມາຂອງຄົນເທືອຍນັ້ນກໍຖືກຫ້າມໄວ້ເຊັ່ນກັນ.

ຂ່າວດີມີຢູ່ວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທຳລາຍກຳແພງຫວງຫ້າມຢ່າງນີ້ແລ້ວ. ຄົນທີ່ເຊື່ອໄດ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢ ຊູໄປຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດຫວງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຮັບສິນບັບຕິສະມາໄດ້. ອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດໄດ້ບອກກັບພິລິບວ່າບໍ່ມີ ອັນຫວງຫ້າມຄົນເທືອຍນີ້ໃນການເຂົ້າຮ່ວມສາມັກຄີທັມກັບພຣະເຈົ້າແລະກັບຄົນທັງຫລາຍຜູ້ໄດ້ເຊື່ອເໝືອນ ກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍເວົ້າອີກວ່າບໍ່ມີອັນໃດຫວງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໂທເອທິໂອເປັງຜູ້ເປັນເທືອຍນັ້ນຮັບສິນບັບຕິສະມາ.

ພວກເຮົາເປັນຄະນະບັບຕິສະມາເຊື່ອວ່າທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອມີສິດເຂົ້າຮ່ວມໃນສິນບັບຕິສະມາໄດ້. ແຕ່ຖ້າ ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອແລ້ວຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດ. ບໍ່ມີພຣະຄຳພີຕອນໃດກ່າວວ່າມີຄົນຮັບບັບຕິສະມາກ່ອນມາເຊື່ອໃນ ອົງພຣະເຢຊູ. ພຣະຄຳພີຍັງສອນເຖິງວິທີຮັບສິນບັບຕິສະມາໂດຍຈຸ່ມລົງນ້ຳທັງຕົວ. ຄຳເວົ້າບັບຕິສະມາ ແມ່ນ ຈຸ່ມລົງ. ສິນບັບຕິສະມາເປັນສັນຍາລັກວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ຕາຍຖືກຝັງໄວ້ສະພາບຄົນເກົາໄດ້ລ່ວງໄປແລ້ວ ແລະໄດ້ຄືນຂຶ້ນມາເປັນຄົນໃໝ່ ແລະມີຊີວິດສືບຕໍ່ໄປເພື່ອອົງພຣະຄຣິດ. ບັບຕິສະມາແມ່ນການສັນຍາຕໍ່ ພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ຄົນອື່ນໆວ່າເຮົາຈະຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປຕລອດຊີວິດ. ສິ່ງນັ້ນແມ່ນການກະທຳຂອງຄົນ

ເອທິໂອເປັງຜູ້ເປັນເທືອຍທີ່ໄດ້ເຮັດ.

4. ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ເຄື່ອນໄຫວໃນຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ໃຫ້ແບ່ງປັນ: (ກິຈການ 8:39-40)

ໃຫ້ເບິ່ງວ່າແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບຊີວິດຂອງຄົນເອທິໂອເປັງແລະຟິລິບ. ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ ຫລັງຈາກຟິລິບໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ຄົນເທືອຍນັ້ນແລ້ວອົງພຣະວິນຍານໄດ້ ັຮັບເອົາຟິລິບໄປເສັງ (8:39), ເພື່ອໃຫ້ລາວໄດ້ມີໂອກາດເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນອື່ນໆອີກຕາມບ່ອນຕ່າງໆ. ອົງພຣະວິນຍານບໍ່ໄດ້ຢຸດໃນການດົນໃຈໃຫ້ຟິລິບປະກາດ ແລະລາວເອງກໍພ້ອມສເມີ.

ເອທິໂອເປັງ ເທົ່ານຳຈຶ່ງເດີນທາງຕໍ່ໄປດ້ວຍຄວາມຍິນດີ (8:40). ລາວຍິນດີກໍເພາະຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນໃຜ. ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຕາມທີ່ຜູ້ທັມນວາຍກ່າວນັ້ນ ຄືຜູ້ທີ່ຍອມທົນທຸກ ແລະຕາຍເພື່ອຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາແລ້ວ, ຫລັງຈາກຕາຍແລ້ວພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງຄືນມາຈາກຕາຍ. ພຣະອົງນີ້ແຫລະປະທານຊີວິດອັນຕອດໄປແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເກັບຄວາມຍິນດີນີ້ໄວ້ຄົນດຽວ. ຄົນເທືອຍໄດ້ສະແດງຄວາມຍິນດີຂອງລາວໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ຈົນເດີນທາງໄປຮອດບ້ານເມືອງຂອງຕົນເອງ.

ເຮົາເຫັນວ່າເວລາຄົນເທືອຍກັບຮອດບ້ານຂອງຕົນເອງແລ້ວ ລາວກໍເລີ້ມຕົ້ນປະກາດຂ່າວປະເສີດນັ້ນຕໍ່ທຸກໆຄົນ. ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງຄົນເທືອຍຈຶ່ງເຮັດດັ່ງນັ້ນ? ເພາະວ່າເວລາລາວໄດ້ມາຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະເຢຊູ, ອົງພຣະວິນຍານຊົງເຄື່ອນໄຫວໃນຊີວິດ ແລະລາວກໍຍອມໃຫ້ອົງພຣະວິນຍານນຳພາດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຟັງ.

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8

ຢ່າເບິ່ງຂ້າມກໍຣະນີທີ່ຍາກ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 9: 1-22, 26-28

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ກິຈການ 9: 1-28

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂປໂລຜູ້ເຄີຍເປັນສັດຕູນຳເບິ່ງຂອງຄຣິສຕຽນໄດ້ກັບກາຍມາເປັນຜູ້ປະກາດພຣະຄຣິດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໂດຍການຊ່ວຍເຫລືອຂອງອານາເນັງ ແລະບາຣະນາບາ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ທ່ານຮູ້ຈັກ ແລະໄດ້ເວົ້າສເມີວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນຄົງຈະບໍ່ມີວັນທີ່ຈະມາເປັນຄຣິສຕຽນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຊ້ຂ້ອຍວິທີໃດ ເພື່ອອອກໄປຫາຜູ້ທີ່ຂ້ອຍເຄີຍຄິດວ່າຄົງບໍ່ມີວັນທີ່ຈະມາເປັນຄຣິສຕຽນ?

ຄຳນຳ

ການກັບໃຈຂອງໂປໂລສອນພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສາມາດໃຊ້ຄົນທີ່ມະນາສາມັນໃຫ້ອອກໄປຫາຄົນທຸກ ຄົນຄິດວ່າລາວຄົງບໍ່ມີວັນທີ່ຈະມາເປັນຄຣິສຕຽນ ແລະເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ໂປໂລແລະພຣະເຢຊູຄຣິດຢູ່ຄົນລະຝ່າຍ; ການມາເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດເປັນເລື່ອງກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ໂປໂລໄດ້ຝຶກຝົນຕົວເອງມາ; ສະນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພວກເຮົາມັກເອີ້ນກັນວ່າຜູ້ບໍ່ມີວັນຈະມາເປັນຄຣິສຕຽນ.

ມີໃຜແດ່ໃນຊີວິດທ່ານທີ່ທ່ານຄິດວ່າຄົງຈະບໍ່ມີວັນທີ່ຜູ້ນັ້ນຈະຮັບຟັງຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ? ບາງຄັ້ງພວກເຮົາໄດ້ຈັດຄົນປະເພດນີ້ຢູ່ໃນກໍຣະນີທີ່ຍາກ. ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ທ່ານອອກໄປຫາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນກໍຣະນີທີ່ຍາກເໝືອນພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ອານາເນັງແລະບາຣະນາບາ. ພວກເຮົາຢ່າປາດອິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊົງນຳຄົນຜູ້ທີ່ພວກເຮົາຄິດວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະມາເຊື່ອ.

1. ການກັບໃຈຂອງໂປໂລເປັນເລື່ອງອັດສະຈັນ: (ກິຈການ 9: 1-8)

ໂປໂລເປັນສັດຕູຂອງພວກຜູ້ເຊື່ອແລະເປັນຜູ້ຂົ່ມເຫງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດ; ໂປໂລໄດ້ສ້າງຄວາມຍ້ານກົວໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍໃນຢູດາຍ, ຊາມາເຣັງ, ແລະດາມາເຊ. ທ່ານໄດ້ເດີນທາງໄປຕາມຫົວເມືອງຕ່າງໆເພື່ອຈັບກຸມຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ ຫລືຜູ້ຖືທາງນັ້ນ(9:2). ຊາວຢິວໃນປາເລສຕິນແລະເຂດໃກ້ຄຽງມີຄວາມນັບຖືພວກປະໂຣທິດ. ໂປໂລເປັນຟາຣີຊາຍແລະເປັນຜູ້ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງເຄັ່ງຄັດໃນພຣະສາສນາ (ກກ 26:5); ທ່ານໄດ້ຮັບຈິດໝາຍຢັ້ງຢືນຈາກປະໂຣທິດສຳລັບການທຳງານຂອງທ່ານ. ໂປໂລຄິດວ່າ ທ່ານເອງກໍໄດ້ຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂດຍການທຳລາຍ ເທງນັ້ນ ທີ່ກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນຂົງເຂດນັ້ນ. ໂປໂລ,

ຜູ້ມີອິກຊີ້ນຶ່ງວ່າໂຊໂລ, ແລະຄະນະຂອງທ່ານໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງດາມາເຊຊຶ່ງມີລະຍະທາງປະມານ 130 ໄມທາງຕາເວັນອອກສ່ຽງເໜືອຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຄົນຍິວຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ອາໄສຢູ່ເມືອງດາມາເຊ ແລະພວກເຂົາເຈົ້າມີໂຮງທັມຢູ່ເກືອບສີ່ສິບແຫ່ງ; ຫົວໜ້າໂຮງທັມທຸກຄົນຮູ້ອຳນາດຂອງໂປໂລ ແລະໜ້າທີ່ຂອງທ່ານ; ການເດີນທາງເທື່ອນີ້ຈະໃຊ້ເວລາຢ່າງໜ້ອຍປະມານຫ້າເຖິງຫົກມື້.

ໃນຕອນນີ້ໂປໂລແລະຄະນະໄດ້ເດີນທາງໄປໃກ້ຈະເຖິງເມືອງດາມາເຊ; ແຕ່ໄດ້ມີເຫດການທີ່ບໍ່ເຄີຍຄາດຝັນເກີດຂຶ້ນ; *ໃນທັນໃດນັ້ນມີແສງສວ່າງມາບມາຈາກພ້າອ້ອມຮອບຕົວທ່ານ. ໂຊໂລຈຶ່ງລົ້ມລົງເທິງດິນແລະໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງອັນນຶ່ງດັງມາວ່າ, ໂຊໂລ, ໂຊໂລເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຂົ່ມເຫັງເຮົາ? ໂຊໂລໄດ້ທູນຖາມວ່າ, ໂທ່ານ ເອີຍ, ທ່ານແມ່ນໃຜ? ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, ໂຮຮົານີ້ແມ່ນ ເຢຊູ ຜູ້ເຈົ້າຂົ່ມເຫັງນັ້ນແຫລະ (9: 3-5). ສັດຕຽູຜູ້ສຳຄັນຂອງຄຣິດຽນໄດ້ພົບພຣະຄຣິດເປັນທາງສ່ວນຕົວ. ປະສົບການນີ້ເຮັດໃຫ້ໂປໂລຕ້ອງກັບໃຈເຊື່ອ; ທ່ານໄດ້ກັບກາຍເປັນຄົນທີ່ຖອມຕົວແລະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດ.*

ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງໂປໂລວ່າ, *ໂເຈົ້າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນເຂົ້າໄປ ໃນເມືອງ ຈະມີຜູ້ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດອັນໃດ (9: 6). ພຣະທັມບອກວ່າ ໂຊາຍທັງຫລາຍທີ່ເດີນທາງໄປພ້ອມກັນກໍຍືນນຶ່ງຢູ່ ປາກບໍ່ອອກ ເຂົາໄດ້ຍິນສຽງນັ້ນແຕ່ບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດ (9:7). ແສງສວ່າງຈາກສວັນເຮັດໃຫ້ໂປໂລເບິ່ງບໍ່ເຫັນຊົ່ວຄາວ.*

2. ຄວາມໝາຍເຣື່ອງການກັບໃຈຂອງໂປໂລ: (ກິຈການ 9: 9-19)

ຄະນະຂອງໂປໂລຈຶ່ງຈູງທ່ານເຂົ້າໄປໃນເມືອງດາມາເຊ ແລະໄດ້ພັກທີ່ບ້ານຂອງຢູດາ (9: 11); ໂປໂລໃນລະຫວ່າງສາມວັນ ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງໃດ ທັງບໍ່ໄດ້ກິນ ບໍ່ໄດ້ດື່ມ (9: 9). ພຣະເຈົ້າເຢຊູໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງອານານຳເນັງໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຂ່າວແລະຜູ້ດູແລໂປໂລໃນເມືອງດາມາເຊ. ພຣະທັມບອກວ່າ ເອີງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກທ່ານວ່າ, ໂຈິ່ງລຸກຂຶ້ນໄປເຖິງຖນົນສາຍທີ່ຊື່ວ່າຖນົນຊີ້ ແລ້ວຈົ່ງຖາມຫາຜູ້ນຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຢູດາ ຊື່ວ່າໂຊໂລໂທເມືອງຕາໂຊ (9:11-12). ໃນຂະນະນັ້ນໂປໂລກໍກຳລັງໄຫວ້ອນຢູ່; ໂເຂົາໄດ້ເຫັນ (ໃນນິມິດ) ວ່າມີຊາຍຜູ້ນຶ່ງຊື່ອານານຳເນັງ ໄດ້ເຂົ້າມາວາງມືໃສ່ເພື່ອໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຫັນຮຸ່ງອີກ (9: 12).

ອານານຳເນັງໄດ້ຮັບພຣະດຳຣັດສັ່ງດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວເພາະຮູ້ຊື່ສຽງຂອງໂຊໂລດີ; ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ ໂເຈົ້າຈຶ່ງໄປ ເພາະວ່າຄົນນັ້ນເປັນພາຊນະທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ ເພື່ອຈະນຳນາມຂອງເຮົາໄປຍັງບັນດາປະຊາຊາດໄປຍັງກະສັດທັງຫລາຍ ແລະໄປຍັງຊົນຊາດອິສຣາເອນເພາະວ່າຝ່າຍເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຂົາເຫັນວ່າເຂົາຕ້ອງທົນທຸກລຳບາກຫລາຍເທົ່າໃດເພາະນາມຂອງເຮົາ (9: 15-16). ອານານຳເນັງໄດ້ເຂົ້າໄປທີ່ບ້ານຂອງຢູດາ; ເມື່ອພົບໂຊໂລແລ້ວ, ທ່ານວາງມືໃສ່ເພິ່ນແລະເວົ້າວ່າ, ໂອ້າຍໂຊໂລເອີຍ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືພຣະເຢຊູຊຶ່ງໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ເຈົ້າຕາມທາງທີ່ເຈົ້າກຳລັງມານັ້ນ ໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນຮຸ່ງອີກ ແລະເພື່ອຈະໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ (9: 17).

ການວາງມືເປັນສັນຍາລັກຂອງການອ້ອນວອນເພື່ອ ແລະການສະຖາປະນາຫລືການໃຫ້ສິດໃນການເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງອານານຳເນັງໄປຫາໂປໂລໃນທຳນອງດຽວກັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງຜູ້

ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນໄປຫົດສິງດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດແຫ່ງອິສຣາເອນ (1 ຊມອ 16). ເມື່ອອານານຳເນີງໄດ້ເວົ້າແລະວາງມືໃສ່ໂປໂລ, ເປັນທັນໃດນັ້ນມີສິ່ງນຶ່ງເໝືອນເກັດຕິກຈາກຕາຂອງໂຊໂລ ແລ້ວທ່ານໄດ້ເຫັນເປັນປົກກະຕິຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຮັບບັບຕິສະມາ ເມື່ອຮັບປະທານອາຫານແລ້ວ ທ່ານກໍມີເທື່ອແຮງຂຶ້ນ (9: 18-19). ໂປໂລໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ເຊື່ອ; ທ່ານບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າເປັນເວລາດົນນານ.

3. ບົດຮຽນຈາກການກັບໃຈຂອງໂປໂລ: (ກິຈການ 9: 20-22, 26-28)

ຫລັງຈາກໄດ້ໃຊ້ເວລາກັບພວກສາວິກທີ່ເມືອງດາມາເຊ, ໂປໂລໄດ້ເລີ່ມປະກາດຂ່າວປະເສີດໃນທັນໃດ (9: 20). ໂປໂລບໍ່ເສັຽເວລາ ເພາະທ່ານຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນເຣື່ອງການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນ່ນອນອານານຳເນີງຄົງຈະເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ໄກ້ຊິດກັບໂປໂລແລະຊ່ວຍໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຮູ້ຈັກກັບຜູ້ເຊື່ອຄົນອື່ນໆໃນເມືອງນີ້ ແລະຊ່ວຍໃຫ້ວຽກງານຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານສະດວກຂຶ້ນ. ໂປໂລເປັນອັດສາວິກແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ອົງພຣະເຢຊູ; ທ່ານໄດ້ປະກາດພຣະເຢຊູວ່າຊົງເປັນພຣະຄຣິດ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະໃນຕອນນີ້ໂປໂລຊຶ່ງຍັງຖືກເອີ້ນວ່າໂຊໂລໃນພຣະທັມຕອນນີ້ຈະໄດ້ເດີນທາງໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຈະພົບພວກສາວິກທັງຫລາຍ.

ເພາະປະວັດເຣື່ອງການຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕຽນຂອງທ່ານ, ຜູ້ເຊື່ອຫລາຍຄົນຍັງບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະຍອມຮັບໂປໂລເພາະບໍ່ແນ່ໃຈວ່າທ່ານເປັນສິດແທ້ຫລືບໍ່ (9:26). ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ສາວິກອີກຜູ້ນຶ່ງຊື່ບາຣະນາບາເພື່ອເປັນຜູ້ຊ່ວຍແນະ ນຳໂປໂລ. ບາຣະນາບາໄດ້ບອກພວກສາວິກທັງຫລາຍວ່າ ໂຊໂລໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນກາງທາງ ນັ້ນຢ່າງໃດ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວກັບທ່ານ ແລະທ່ານໄດ້ ປະກາດອອກພຣະນາມພຣະເຢຊູໃນເມືອງດາມາເຊດ້ວຍໃຈກ້າຫານ (9: 28). ຍ້ອນຄຳພຍານຂອງບາຣະ ນາບາ, ພວກອັດສາວິກທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມຈຶ່ງພ້ອມທີ່ຈະຮັບໂປໂລ. ບາຣະນາບາເປັນຜູ້ມີຊື່ສຽງດີໃນຈຳພວກຜູ້ເຊື່ອ, ທ່ານມີສາຍານາມວ່າ ໂຜູ້ໝູນນ້ຳໃຈ (ກກ 4: 36-37). ຖ້າບໍ່ມີອານານຳເນີງແລະບາຣະນາບາ, ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ໄດ້ໂປໂລມາເປັນນັກອັດທູດຄຣິສຕຽນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ການອອກໄປຫາກໍຣະນີທີ່ຍາກເລີ່ມດ້ວຍຄວາມສາມາດໃນການບອກເລົ່າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ເຖິງສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດພວກເຮົາປ່ຽນແປງ. ຄວາມສຳພັນກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດຈະຕ້ອງເລີ່ມຈາກການພົບພໍ້ພຣະອົງ ຫລືພົບຄວາມສວ່າງທີ່ພວກເຮົາປະຕິເສດແລະລືມບໍ່ໄດ້. ໃເວລານັ້ນ ສາມາດເກີດໄດ້ໃນທຸກບ່ອນ: ໃນການນະມັສການ, ການຟື້ນຟູ, ການໄປກິນເຂົ້ານອກກັບໝູ່, ຫລືການນັ່ງຣິດໄປຄົນດຽວ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງພ້ອມທີ່ຈະໃຊ້ປະສົບການສ່ວນຕົວກັບພຣະເຢຊູເພື່ອເປັນເຄື່ອງມືໃນການເປັນພຍານໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໆເພື່ອພຣະອົງ.

ຄຳຖາມ:

1. ຫລັງຈາກທົບທວນເບິ່ງການພົບພຣະເຢຊູຂອງໂປໂລທີ່ທາງໄປເມືອງດາມາເຊແລ້ວ, ມີຫຍັງບໍ່ທີ່ຄ້າຍຄືກັບປະສົບການຂອງທ່ານຕອນພົບພຣະເຢຊູຄັ້ງທຳອິດ?

2. ມີຄຸນຈຸດທີ່ແນວໃດແດ່ໃນຕົວຂອງອານາເັນຽແລະບາຣະນາບາທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າມີຄວາມສຳເຮັດຜົນໃນການຊ່ວຍເຫລືອໂປໂລ?
3. ທ່ານຈະຕີຄວາມໝາຍແນວໃດແດ່ເຮືອງການເບິ່ງບໍ່ເຫັນຊົ່ວຄາວຂອງໂປໂລ ຫລັງຈາກທີ່ທ່ານໄດ້ພົບພຣະເຢຊູເປັນທາງສ່ວນຕົວ?
4. ທ່ານຈະໃຊ້ບົດຮຽນນີ້ຢ່າງໃດ ເພື່ອຈະໄດ້ອອກໄປເປັນພຍານໃຫ້ຄົນທີ່ທ່ານຄິດວ່າຄົງຈະບໍ່ມີວັນທີ່ເຂົາຜູ້ນັ້ນຈະມາເປັນຄຣິສຕຽນ?

ດຣ. ສິດນິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 9

ຂ້າມກຳແພງເພື່ອອອກໄປຫາທຸກຄົນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 11: 1-26

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ 10:1-11:26

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂດຍການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ເປໂຕແລະຄຣິສຕະຈັກ ທີ່ອັນຕິໂອເຊັງໄດ້ຂ້າມກຳແພງວັທນະທັມ ແລະສາສນາເພື່ອຈະອອກໄປ ຫາຄົນດ້ວຍຂ່າວປະເສີດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານແລະຄຣິສຕະຈັກຈະຂ້າມຫລືທຳລາຍກຳແພງທີ່ກົດກັນບໍ່ໃຫ້ທ່ານແລະຄຣິສຕະຈັກໄດ້ອອກໄປຫາຄົນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພວກທ່ານເອງດ້ວຍຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງ ພຣະເຢຊູ ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຮູ້ວ່າມີກຳແພງໃດແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຂ້າມ ເພື່ອຈະອອກໄປຫາຄົນອື່ນໆດ້ວຍຂ່າວປະເສີດ.

ຄຳນຳ

ເປໂຕແລະຄຣິສຕະຈັກໃນສັມຍທຳອິດໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງຂ້າມຮົ່ວທຸກບ່ອນທີ່ກົດກັນການໄປ ແບ່ງບັນຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງຄວາມພື້ນໂດຍພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແລະດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ.

ເຖິງເປໂຕຈະໄດ້ຍິນພຣະມະຫາບັນຊາຂອງພຣະເຢຊູ (ມັດທາຍ 28:17-20) ແລະພຣະດຳຣັດສັ່ງຂອງພຣະ ອົງເຣື່ອງການອອກໄປດ້ວຍຕົວເອງກໍດີ ແຕ່ການເປັນຊາວຍິວຂອງທ່ານໄດ້ເປັນຮົ່ວທີ່ກົດກັນໃນການທີ່ຈະ ເຮັດຕາມພຣະດຳຣັດນັ້ນ. ກິຈການ 10:1-11:18 ເລົ່າເຖິງເຫດການທີ່ເປໂຕຕ້ອງໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ ຊົງເລືອກໜ້າຜູ້ໃດ ແຕ່ໃນທຸກຊາດຜູ້ໃດທີ່ຍຳເກງພຣະອົງແລະປະຕິບັດຖືກຕາມສິນທັມກໍເປັນທີ່ຊອບພຣະ ທັຍພຣະອົງ(ກກ 10:34).

ຄຳຖາມສຳລັບເປໂຕແລະຄົນຍິວທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນມີຢູ່ສອງຢ່າງ: 1. ຄົນຕ່າງຊາດຈະເປັນຄຣິສຕຽນໄດ້ບໍ່ ຖ້າ ພວກເຂົາບໍ່ມາເປັນຄົນຍິວແລະຮັກສາກົດຕ່າງໆເສັ້ງກ່ອນ? 2. ຄົນຕ່າງຊາດແລະຄົນຍິວທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນສາ ມາດສາມັກຄີທັມກັນບໍ່ ໃນທີ່ນະມັສການແລະໂຕະອາຫານ? ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນເຣື່ອງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະ ນຸດ; ຕາມກົດແລ້ວຄົນຍິວຈະຕ້ອງຫລີກການຄົບຄ້າສະມາຄົມກັບຄົນຕ່າງຊາດ;ຄົນຍິວທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນກໍຍັງ ໄດ້ປະພຶດເຊັ່ນນັ້ນຢູ່. ແຕ່ເປໂຕໄດ້ປ່ຽນແປງແລ້ວ; ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນບົດຮຽນຕໍ່ໄປນີ້.

1. ຄຳຖາມໃຫຍ່ສອງຂໍ້: (ກິຈການ 11:1-3)

ຂໍ້ຄວາມໃນກິຈການ 11:1 ເປັນເລື່ອງແປກປລາດສໍາລັບຄົນໃນສັຕະວັດທີ່ໜຶ່ງທີ່ຢູ່ດາຍ, ເພາະວ່າອັດສາວິກ ແລະພື້ນຖານທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູດາຍໄ ມີຄວາມຫ່ວງໃຍເມື່ອ ມີໄດ້ຊາບຂ່າວວ່າພວກຕ່າງຊາດໄດ້ຮັບ ເອົາພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນກັນ. ໂກເນລີໂອເປັນຄົນຕ່າງຊາດແຕ່ເປັນຜູ້ຍ່າເກາງພຣະເຈົ້າແລະປະຕິ ບັດຖືກຕາມສິນທັມ (ກກ 10: 35). ທ່ານບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຍິວຮ້ອຍເປີເຊັນເພາະບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດຕາມປະເພນີ ຂອງການມາເປັນຊາວຍິວ. ຄໍາຖາມໃນຕອນນີ້ກໍຄື: ຄົນຕ່າງຊາດສາມາດເປັນໄພພົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່ຖ້າ ບໍ່ປ່ຽນມາເປັນຄົນຍິວເສັງກ່ອນ? ຄໍາຖາມສໍາລັບເປໂຕຜູ້ເປັນຄົນຍິວໃນຕອນນີ້ກໍແມ່ນ: ເທິງທ່ານໄດ້ເຂົ້າໄປຫາ ຄົນພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ ແລ້ວຮັບປະທານອາຫານກັບເຂົາໄ ແມ່ນບໍ່? (11:2). ເປໂຕໄດ້ເຂົ້າໄປບ້ານຂອງ ໂກເນລີໂອຊຶ່ງເປັນຄົນຕ່າງຊາດແລະເປັນຜູ້ບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ ແລະພັກທີ່ບ້ານຂອງທ່ານຫລາຍມື້ (11:48). ແນ່ນອນເປໂຕໄດ້ຮ່ວມພາເຂົ້າກັບຄົນຕ່າງຊາດຊຶ່ງເປັນເລື່ອງຮັບບໍ່ໄດ້ໃນສມັຍນັ້ນ. ຄໍາຖາມ: ຄົນຍິວ ໂດຍ ສເພາະຄຣິສຕຽນຍິວ ສາມາດມີສາມັກຄີທັມກັບຄົນຕ່າງຊາດໂດຍການກິນເຂົ້າປາອາຫານໄດ້ບໍ່?

ກ່ອນການພົບໂກເນລີໂອ (ກກ 10), ເປໂຕກໍຄົງມີຄໍາຖາມເຊັ່ນດຽວກັນສໍາລັບຄົນຍິວຄຣິສຕຽນທີ່ໄດ້ໄປສາ ມັກຄີທັມກັບຄົນຕ່າງຊາດ; ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງໄປກິນເຂົ້າກັບຄົນຕ່າງຊາດພວກນັ້ນ? ເປໂຕຮູ້ວ່າການໄປບ້ານ ຂອງໂກເນລີໂອຂອງທ່ານເປັນເລື່ອງຜິດ; ພວກຜູ້ນໍາຄຣິສຕຽນໃນຕອນນີ້ ພາກັນໄປສົນໃຈເລື່ອງເປໂຕໄດ້ ເຮັດຜິດຕໍ່ກົດເລື່ອງອາຫານຂອງຊາວຍິວ; ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນເລື່ອງການກັບໃຈເຊື້ອຂອງໂກ ເນລີໂອແລະພັກພວກຂອງເພິ່ນເລີຍ.

2. ປະສົບການຂອງເປໂຕ: (ກິຈການ 11:4-16)

ເປໂຕໄດ້ເລີ້ມອະທິບາຍເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຕົວເອງ, ເຫດການທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານປ່ຽນແປງ, ແລະເຫດການ ທີ່ສາມາດຈະປ່ຽນແປງພວກຜູ້ຟັງແລະຜູ້ສອບຖາມ. ເປໂຕໄດ້ເວົ້າໃນທໍານອງນີ້: ຟັງດີງເດີ, ເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງຂ້ອຍເອງ ແຕ່ເປັນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຂ້ອຍໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງຢິບເປ; ແລະ ມື້ໜຶ່ງໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍກໍາລັງອ້ອນວອນຢູ່ເທິງຫລັງຄາຕິກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ຂ້ອຍເຫັນນິມິດ; ຂ້ອຍໄດ້ ເຫັນສັດທຸດຊະນິດທີ່ພວກເຮົາຮູ້ວ່າບໍ່ສະອາດ. ຂ້ອຍໄດ້ຍິນພຣະສຸສຽງກ່າວວ່າ ມີເປໂຕເອີຍ, ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະຂ້າ ກິນເສັງໄ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນວ່າ, ມີບໍ່ໄດ້ແທ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ ດ້ວຍວ່າສິ່ງຊຶ່ງເປັນຂອງຕ້ອງຫ້າມ ຫລືສິ່ງ ຂອງທີ່ບໍ່ທັນຊໍາຮະໃຫ້ສະອາດ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນປາກຂອງຂ້າພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ແຕ່ມີພຣະສຸສຽ ສຽງຕອບ ຈາກພ້າເທື່ອທີສອງວ່າ, ມີສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຊໍາຮະແລ້ວ ຝ່າຍທ່ານຢ່າຖືເປັນຂອງຕ້ອງຫ້າມ. ການ ນັ້ນເກີດມາ ເຖິງສາມເທື່ອ ແລ້ວສິ່ງທັງໝົດກໍຖືກຮັບເມື່ອຟ້າອີກ (11:6-11).

ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍກໍາລັງພິຈາລະນາວ່າ ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າແນວໃດ, ກໍມີຊາຍສາມຄົນມາ ຊອກຫາຂ້ອຍເພື່ອຈະນໍາໄປເມືອງກາຍຊາເຣັງ; ຂ້ອຍເອງກໍລັງເລໃຈຢູ່, ແຕ່ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງສັ່ງຂ້ອຍໃຫ້ ໄປກັບພວກເຂົາ; ແລ້ວຂ້ອຍຈຶ່ງໄປແລະກໍເອົາພື້ນຖານທັງໝົດໄປດ້ວຍ. ໃນຂະນະເດີນທາງຂ້ອຍໄດ້ຊາບວ່າ ຊາຍສາມຄົນທີ່ມານໍາຫາຂ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງນາຍຮ້ອຍຊື່ໂກເນລີໂອ; ແລະໄດ້ຮູ້ວ່າທ່ານເປັນຜູ້ຍ່າເກາງ ພຣະເຈົ້າ. ເທວະດາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເພິ່ນມາຮັບເອົາຂ້ອຍໄປບ້ານເພື່ອຈະ ກ່າວໃຫ້ທ່ານຟັງເປັນຖ້ອຍຄໍາ ຊຶ່ງຈະ

ໃຫ້ທ່ານທັງ ຄອບຄົວໄດ້ລອດພົ້ນ (11:14).

ເປໂຕກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງຕົ້ນກ່າວຂໍຄວາມນັ້ນ ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽນສຸດກໍສະເດັດລົງມາເທິງເຂົາ ເໝືອນໄດ້ສະເດັດລົງມາເທິງພວກເຮົາໃນຕອນຕົ້ນນັ້ນ (11:15). ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງມາຄັ້ງທຳອິດໃນວັນ ພັນເຕຄໍສະເຕໃນກິຈການ 2. ເຫດການນັ້ນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍລະນຶກເຖິງພຣະທັມທີ່ບອກວ່າ ເຮົາໂຢຮັນໃຫ້ຮັບບັບ ຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳກໍແມ່ນ ແຕ່ຝ່າຍທ່ານທັງຫລາຍຈະຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽນ (11:16).

ປະສົບການອັນສຳຄັນໃນຄັ້ງນີ້ເຮັດໃຫ້ເປໂຕໄດ້ປ່ຽນແປງທ່າທີຂອງຕົນເລື່ອງຄົນຕ່າງຊາດ; ພວກເຮົາຮູ້ວ່າເປໂຕບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຕົວເອງໄດ້ໃນເລື່ອງນີ້. ແມ່ນແຕ່ນາຍຮ້ອຍໂກເລລິໂອຜູ້ມີອຳນາດຫລາຍສົມຄວນກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຍິວຄຣິສຕຽນປ່ຽນແປງທ່າທີຂອງພວກເຂົາໄດ້; ທຸກຢ່າງແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ການພົບພໍ້ກັນຄັ້ງປະວັດສາດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

3. ຄຳຕອບໃຫຍ່: (ກິຈການ 11:17-18)

ຫລັງຈາກເປໂຕໄດ້ເລົ່າປະສົບການທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານທີ່ບ້ານຂອງໂກເລລິໂອ, ຄຳຕອບກໍປາກົດໃຫ້ເຫັນຢ່າງ ງ່າຍໆ. ເປໂຕກ່າວວ່າ, ເຝົ້າຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ໃດທີ່ຈະສາມາດຂັດຂວາງພຣະເຈົ້າໄດ້ (11:17).

ພວກຜູ້ສອບຖາມເອງກໍບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກຍອມຮັບ, ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດແກ່ຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຊີວິດເໝືອນກັນ (11:18). ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບພຣະທັມທີ່ບອກວ່າ ໂດຍວ່າຊຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນນັ້ນ ກໍຍ້ອນພຣະຄຸນດ້ວຍທາງຄວາມເຊື່ອ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໃຊ້ພວກທ່ານເຮັດເອົາເອງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ ຄວາມພົ້ນນັ້ນບໍ່ໃຊ້ມີມາຍ້ອນການປະຕິບັດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນນຶ່ງຄົນໃດອວດໄດ້ (ເອເຟໂຊ 2:8-9).

ຄຣິສຕຽນຍິວໃນສມັຍທຳອິດ ໄດ້ພົບກັບບັນຫາເລື່ອງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ມາເປັນຄຣິສຕຽນເປັນເວລາຫລາຍປີ, ແມ່ນແຕ່ໃນສມັຍຂອງໂປໂລ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈຳຕ້ອງໄດ້ຮຽນແລ້ວຮຽນອີກວ່າຄວາມພົ້ນໄດ້ມາດ້ວຍພຣະຄຸນ ແລະຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງການເປັນຄົນຍິວຫລືການປະຕິບັດປະເພນີ.

4. ສືບຕໍ່ຂ້າມກຳແພງ: (ກິຈການ 11:19-26)

ໃນຂໍ້ 19, ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເຫດການສອງຢ່າງທີ່ສະແດງເຖິງວິທີທີ່ພວກຄຣິສຕະຈັກໃນສມັຍທຳອິດເຮັດເພື່ອຂ້າມກຳແພງທີ່ກັດກັນການນຳຂ່າວປະເສີດໄປຫາທຸກໆຄົນ. ນຶ່ງ, ຄຣິສຕະຈັກທີ່ອັນຕີໂອເຊັງເລີ້ມອອກໄປຫາຄົນທີ່ວ່າໄປຫລັງຈາກພວກຜູ້ຕໍ່ຕ້ານເປໂຕໄດ້ຍອມຮັບວ່າ ແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດແກ່ຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຊີວິດເໝືອນກັນ (11:18). ສອງ, ການຂົ່ມເຫງອັນໃຫຍ່ທີ່ເກີດເນື່ອງຈາກ ຊະເຕຟາໂນ. ຊະເຕຟາໂນໄດ້ເລົ່າເລື່ອງຂອງຄົນອິສຣາເອນທີ່ຕ້ອງໄດ້ມີການເຄື່ອນຍ້າຍຢູ່ສເມີ ຕາມການຊົງນຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ບາງຄັ້ງກໍອອກນອກພູມີປະເທດຂອງຕົນ. ແຕ່ພວກຜູ້ນຳສາສນາບໍ່ຍອມຮັບ.

ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດ ໃນການທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຢຊູເຣື່ອງການອອກໄປເປັນພຍານໃຫ້ກັບຄົນທຸກໆພາຍທີ່ຢູ່ທຸກທິນທຸກແຫ່ງ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະກາດກັບຄົນຍິວກ່ອນ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໄດ້ອອກໄປປະກາດກັບຄົນກຣີກທີ່ຢູ່ນອກເຂດຂອງຢູດາຍ (11:20). ຄົນກຣີກໃນທີ່ນີ້ອາດຈະແມ່ນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຖືວັດທະນະທັມແບບຊາວກຣີກຊຶ່ງເປັນສູນກາງຂອງຄວາມສີວິລັຍໃນສມັຍນັ້ນ.

ຄຣິສຕະຈັກທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມບໍ່ແນ່ໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງກໍາລັງເກີດຂຶ້ນທີ່ຄຣິສຕະຈັກເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ? ພວກເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຄົນໄປສອບສວນ. ພຣະທັມບອກວ່າ, ັເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ບາຣະນາບາໄປຍັງເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ. (11:22). ບາຣະນາບາ ັເປັນຄົນດີ ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແລະຄວາມເຊື່ອ (11:24). ເມື່ອທ່ານໄປເຖິງເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ ັກໍໄດ້ເຫັນພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດ ກໍປິຕິຍິນດີຈຶ່ງໄດ້ຕັກເຕືອນຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ຕັ້ງໃຈໝັ້ນຄົງຕິດສນິດຢູ່ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (11:23). ກິຈການ 11:26 ຊຽນວ່າ ັໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ ນີ້ພວກລູກສິດໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ**ຄຣິສຕຽນ**ເປັນເທື່ອທຳອິດ. ັ ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນ, ພວກເຮົາມີໜ້າທີ່ໃນການອອກໄປປະກາດກັບຄົນທຸກໆພາຍໃນທຸກໆແຫ່ງເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ມີໃຜແດ່ທີ່ພວກເຮົາລືມ ຫລືເບິ່ງຂ້າມ? ທ່ານຮູ້ວ່າມີໃຜບໍ່? ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້. ພຣະອົງຊົງຮູ້ທ່າທີຂອງທ່ານກ່ຽວກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າຊົງມີນິມິດສຳລັບທ່ານ. ນິມິດທີ່ຈະໃຫ້ທ່ານຂ້າມກຳແພງທີ່ກົດກັ້ນທ່ານແລະຄຣິສຕະຈັກບໍ່ໃຫ້ອອກໄປຫາທຸກໆຄົນ, ຊຶ່ງຮວມທັງຄົນທີ່ບໍ່ປາກພາສາດຽວກັບທ່ານ, ບໍ່ແມ່ນມາຈາກຜິວພັນດຽວກັບທ່ານ, ບໍ່ແມ່ນມາຈາກວັດທະນະທັມແລະຖານະດຽວກັບທ່ານ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງຄົນຍິວຈຶ່ງມີບັນຫາຫລາຍແທ້ ໃນການອອກໄປເປັນພຍານເຣື່ອງພຣະເຢຊູກັບຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຍິວ?
2. ເປັນຫຍັງນິມິດຂອງເປໂຕຈຶ່ງເປັນຮູບສັດ?
3. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ເປໂຕໝັ້ນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງທຳງານຈາກປະສົບການກັບໂກເນລີໂອ?
4. ການຊົງສະເດັດລົງມາເທິງໂກເນລີໂອຂອງພຣະວິນຍານແລະຄອບຄົວເປັນສັນຍາລັກແນວໃດ?
5. ເປັນຫຍັງຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງຈຶ່ງເຕີບໃຫຍ່?
6. ຖ້າສະມາຊິກໂບດບໍ່ເຄີຍຖືກເອີ້ນວ່າຄຣິສຕຽນມາກ່ອນ, ຄົນທຸກໆພາຍຈະເອີ້ນພວກເຮົາແນວໃດ?
7. ມີກຳແພງແນວໃດແດ່ທີ່ທ່ານແລະຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງຂ້າມເພື່ອຈະອອກໄປຫາຄົນທົ່ວໄປດ້ວຍຂ່າວປະເສີດ?

ດຣ. ສິດມິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ເປັນພຍານເຮືອງພຣະເຢຊູນອກບ່ອນທີ່ທ່ານຢູ່

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 13: 1-5, 13-14, 42-52

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ກິຈການ 13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄຣິສຕະຈັກທີ່ອັນຕິໂອເຊັງເຊື້ອຟັງພຣະວິນຍານທີ່ຊົງບອກໃຫ້ສິ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມອອກໄປ, ແລະບາຣະນາບາແລະໂປໂລກໍໄດ້ອອກໄປຢ່າງກ້າຫານ, ປະກາດພຣະເຢຊູກັບຄືນຍິວ ແລະຄົນຕ່າງຊາດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາເປັນຢ່າງໃດເຮືອງການສິ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມອອກໄປ? ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະໄປ ຫລືຈະສິ່ງບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສຳຣວດເບິ່ງການພົວພັນຂອງຂ້ອຍເຮືອງພັນທະກິດ, ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນການສິ່ງ ຫລືການອອກໄປ.

ຄຳນຳ

ກ່ອນການສະເດັດສູ່ສວັນ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສົ່ງພວກຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງອອກໄປເປັນພຍານໃນແດນໄກ. ສອງພັນປີໄດ້ຜ່ານໄປ, ແຕ່ພວກເຮົາກໍຍັງໄດ້ເຮັດພັນທະກິດນັ້ນຢູ່. ທ່ານຄິດວ່າຄຣິສຕະຈັກຈະສິ່ງຂ້ອຍອອກໄປບໍ່? ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາສິ່ງຂ້ອຍ.

ຫລາຍໆຄຣິສຕະຈັກອາສັຍອົງກອນເປັນຄົນສິ່ງ ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສິ່ງຄົນອອກໄປເອງ. ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ວ່ານ້ອຍຫລືໃຫຍ່ສາມາດສິ່ງຜູ້ປະກາດອອກໄປແດນໄກ; ຄຣິສຕະຈັກນ້ອຍສາມາດສິ່ງຄົນອອກໄປລະຍະສັ້ນ ແລະຄຣິສຕະຈັກໃຫຍ່ສາມາດສິ່ງຄົນອອກໄປລະຍະຍາວ. ກິຈການ 13 ເປັນພຣະທັມທີ່ສາມາດເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກພວກເຮົາໃນການຕອບການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ອອກໄປເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃນຕ່າງແດນ.

1. ພຣະເຈົ້າຊົງມີແຜນສເມີ: (ກິຈການ 13:1-5)

ເມືອງອັນຕິໂອເຊັງເປັນເມືອງຫລວງຂອງແຂວງຊີເຣັງຊິງຂຶ້ນກັບກຸງໂຣມໃນສມັຍສັຕະວັດທີນຶ່ງ, ມີພົນເມືອງປະມານຫ້າແສນຄົນ, ແລະມີວັທະນະທັມຂອງຄົນກຣີກ; ເມືອງນີ້ມີຊື່ນ້ອຍວ່າ ໂສວຍງາມ ແລະມີຖົນິນປູຢາງຊຶ່ງຍາວທັງປະດັບດ້ວຍຕົ້ນໄມ້ທີ່ສວຍງາມແລະນ້ຳພຸທລາຍໆແຫ່ງ.

ພວກຜູ້ປະກາດຫລາຍຄົນໄດ້ໜີການຂົ່ມເຫັງທີ່ຢູ່ດາຍມາອາສັຍຢູ່ເມືອງບູຮານນີ້. ພວກຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູທີ່ກ້າຫານໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດແລະໄດ້ມີຄຣິສຕະຈັກນານາຊາດເກີດຂຶ້ນ (11:19-21). ຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງອັນຕິໂອເຊັງໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນທຸກມື້, ບາຣະນາບາແລະໂປໂລໄດ້ພາກັນຮັບໃຊ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພວກເຮົາໄດ້

ຮຽນຮູ້ວ່າພວກຜູ້ເຊື່ອໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ ຄຣິສຕຽນ ເທື່ອທຳອິດທີ່ເມືອງນີ້ (11:26). ຜູ້ນຳຈາກເບື້ອງຫລັງທີ່ ແຕກຕ່າງກັນໄດ້ຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັນທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ: ຄຣິບາຣະນາບາ ຊິເມໂອນຜູ້ເອີ້ນວ່າ ນິເຄັ້ນ ກັບລູກິໂອ ໄທເມືອງກິເຣເນ ມານາເອນຜູ້ເປັນເພື່ອນສນິດ ກັບເຮໂຣດຜູ້ເປັນເຈົ້າເມືອງ ແລະ ໂຊໂລ (13:1).

ໃນ 13:2 ພວກເຮົາເຫັນວ່າພວກຄຣິສຕຽນໄດ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າ ແລະຖືສິນອິດອາຫານຢູ່ເມື່ອພຣະວິນ ຍານບໍ່ຮູ້ສຸດໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກສິ່ງບາຣະນາບາແລະໂຊໂລ ຫລືໂປໂລອອກໄປປະກາດ. ຄຣິສຕະຈັກ ໄດ້ຕອບການຊົງສັ່ງໂດຍການ ຖືສິນອິດອາຫານແລະໄຫວ້ອນແລ້ວກໍໄດ້ວາງມືໃສ່ບາຣະນາບາແລະໂຊ ໂລ, ແລະຫລັງຈາກນັ້ນກໍໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປ (13:3). ທ່ານທັງສອງ ກໍໄດ້ລົງໄປເຖິງເມືອງເຊລູເກັງ ແລະຈາກທີ່ນັ້ນກໍໄດ້ລົງເຮືອສະເພົາເດີນທາງໄປເຖິງເກາະກູບໂຣ ຄັນມາເຖິງເມືອງຊາລາມີແລ້ວ ທ່ານທັງ ສອງໄດ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃນໂຮງທັມມະເທສນາຂອງຊາວຍິວ; ໂຍຮັນ (ມາຣະໂກ) ກໍໄດ້ຕິດ ຕາມທ່ານທັງສອງໄປໃນຖານະຜູ້ປະຕິບັດ (13:4-5).

ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕອນນັ້ນ ແມ່ນການຊົງເອີ້ນໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນມີສ່ວນໃນພັນທະກິດຂອງ ພຣະອົງ. ສັງຄົມໃນສມັຍນັ້ນແມ່ນປະສົມຈາກກຣີກ, ໂຣມັນ, ແລະຍິວ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນແປກໃຈເລີຍວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຫຍັງຊົງໃຊ້ຄຣິສຕະຈັກທີ່ມີຄົນຈາກຫລາຍສັງຄົມປະປົນຢູ່ ເປັນບ່ອນເລີ້ມພັນທະກິດອັນຍິ່ງ ໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ໄປເຖິງເມືອງໃຫຍ່ໆຂອງຈັກພັດໂຣມັນ.

2. ການອຸທິດຕົນ, ຫລັກຄວາມເຊື່ອ, ແລະເຫດຜົນ: (ກິຈການ 13:13-14,42-45)

ແນ່ນອນການຕອບຮັບການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງມີການສລະສິດຕົວເອງແລະການອຸທິດຕົນ. ໂປໂລ ຜູ້ເຄີຍມີຊື່ວ່າໂຊໂລ (13:9) ໄດ້ອຸທິດຊີວິດຂອງທ່ານເພື່ອພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ທ່ານໄດ້ທົນຕໍ່ການຖືກ ຂົ່ມເຫງ, ຄວາມອິດເມື່ອຍ, ການເຂົ້າໃຈຜິດ, ການຖືກຕີ, ແລະການຖືກປະຖິ້ມ; ອີງຕາມປະວັດຄຣິສຕຽນ, ໂປໂລຜູ້ສລະຊີວິດເພື່ອຄວາມເຊື່ອແລະໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ຖືກປະຫານດ້ວຍເງື່ອນມືຂອງກາຍຊານີໂຣ.

ການເດີນທາງອອກໄປປະກາດພຣະຄຣິດໃຫ້ກັນຊາວອາຊີນ້ອຍ, ມາເກໂດເນັງ, ແລະທີ່ອື່ນໆໃນສມັຍທຳອິດ ນັບວ່າລຳບາກທີ່ສຸດ. ຕົວຢ່າງ: ຫລັງຈາກນັ້ນເຮືອສະເພົາໄປເຖິງເມືອງປາໂຟແລ້ວ (13:13), ພວກເຂົາເຈົ້າ ຕ້ອງຢ່າງອີກປະມານຮ້ອຍໄມຈຶ່ງຈະໄປເຖິງເມືອງອັນຕີໂອເຊັງໃນແຂງບີຊີເດັງ ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ໂນນສູງປະມານສາມ ພັນຫົກຮ້ອຍພິດ. ທ່ານເຄີຍຢ່າງຮ້ອຍໄມບໍ່? ສະນັ້ນພວກເຮົາເຫັນວ່າ ການນຳຂ່າວປະເສີດອອກໄປໃຫ້ຄົນ ໃນໂລກຈະຕ້ອງມີການອຸທິດຕົວເອງ. ໂປໂລໄດ້ຜ່ານຮົ່ວທາງວັທນະທັມ, ທາງພື້ນທີ່, ແລະທາງສາສນາຢ່າງ ອິດທົນເພື່ອເຮັດພັນທະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໝາຍໃຫ້ສຳເຣັດ. ແລ້ວພວກເຮົາເດເປັນແນວໃດ?

ຫລັກຄວາມເຊື່ອຂອງໂປໂລໄດ້ເປັນເຄື່ອງນຳທາງໃນການເຮັດພັນທະກິດຂອງທ່ານ. ທຸກບ່ອນທີ່ທ່ານແລະ ພັກພວກໄປເຖິງ, ໂປໂລຈະເຂົ້າໄປໃນໂຮງທັມມະເທສນາຂອງຊາວຍິວແລະປະກາດວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນ ພຣະເມຊີອາ ຫລືພຣະຜູ້ໄຜດ (13:5, 14:14:1). ທ່ານໃຊ້ພຣະທັມຂອງຊາວເຮັບເຮີເປັນຫລັກໃນການສັ່ງ

ສອນ; ທ່ານໄດ້ພາຍາມນຳຊົນຊາດຂອງທ່ານໃຫ້ໄປເຖິງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະເຖິງພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ທ່ານໄດ້ປະກາດວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນຜູ້ເຮັດໃຫ້ຄຳທຳນາວາຍສຳເລັດ ແລະຜູ້ຮັບມໍຣະດົດບັນລັງຂອງກະສັດດາວິດ; ທ້າຍສຸດໂປໂລຈະປະກາດການຊົງຄົນພຣະຊົນຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໂປໂລໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດໃນການປະກາດກັບຊົນຊາດຍິວຂອງທ່ານຫລາຍພໍສົມຄວນ.

ການເຮັດພັນທະກິດຂອງໂປໂລບໍ່ໄດ້ອາສັຍແຕ່ພຽງຫລັກຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ, ທ່ານໄດ້ໃຊ້ເຫດຜົນດ້ວຍ. ຄົນທີ່ໄປໂຮງທັມມະເທສນາໃນສມັຍທຳອິດມີທັງຄົນຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດທີ່ຍຳເກງພຣະເຈົ້າ. ຄົນຕ່າງຊາດພາກັນນະມັສການພຣະເຈົ້າເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຍິວຮ້ອຍເປີເຊັນ. ຄົນຕ່າງຊາດພວກນີ້ໄດ້ກາຍເປັນສະພານໄປເຖິງຄົນຕ່າງຊາດທັງຫລາຍໃນຊຸມຊົນ. ປະສົບການຂອງໂປໂລໃນແຂວງບີຊີເດັງເປັນພຽງຕົວຢ່າງອັນນຶ່ງໃນເລື່ອງໃຊ້ເຫດຜົນນີ້ (ເບິ່ງ ກກ 13:14-48, ໂດຍສະເພາະ 13:16,26,42, 48).

ຫລັງຈາກໂປໂລໄດ້ເທສນາໃນໂຮງທັມ ໂດຍໃຊ້ພຣະທັມຂອງຄົນເຮັບເຮີ ແລະຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວ ຫລາຍຄົນກໍຢາກຟັງອີກ (13:42). ໂປໂລແລະບາຣະນາບາຈຶ່ງໄດ້ຖືກເຊີນໃຫ້ເທສນາໃນວັນຊະບາໂຕໜ້າ. ພຣະທັມບອກຕໍ່ໄປວ່າ ເື່ອນເຖິງວັນຊະບາໂຕໜ້າ ຄົນເກືອບຫມົດທັງເມືອງໄດ້ມາປະຊຸມກັນຟັງພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ (13:44) ຈົນເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ນຳຄົນຍິວໃນເມືອງເກີດຄວາມເທິງສາ (13:45).

3. ຂ້າມກຳແພງເພື່ອເປັນພຍານ: (ກິຈການ 13:46-52)

ການເປັນພຍານເລື່ອງພຣະຄຣິດຂອງໂປໂລບໍ່ຢູ່ພຽງໂຮງທັມມະເທສນາ ແຕ່ໄດ້ອອກໄປໃນຕາມຕລາດ. ໂປໂລໄດ້ເຫັນພຣະທັດພຣະເຈົ້າໃນການຊຸມນຸມທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງໃນແຂວງບີຊີເດັງ. ທ່ານໄດ້ໃຊ້ເວລາຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອເບິ່ງການຊົງທຳງານຂອງພຣະເຈົ້ານອກແຂວງຂອງຢູດາຍ. ເພາະການຂັດຂວາງຂອງຄົນຍິວບາງກຸ່ມ, ໂປໂລແລະຄະນະ ເື່ອນປົນໜ້າໄປຫາພວກຕ່າງຊາດ (13:46). ໂລກມະນຸດເຕັມໄປດ້ວຍຄົນຕ່າງຊາດ ແລະການເປັນພຍານເລື່ອງພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງໃຫ້ໄປເຖິງຄົນທົ່ວໂລກ; ນີ້ຄືຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການປ່ຽນທິດທາງຂອງໂປໂລ; ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ ເພຣະທັມເອຊາຢາ 49:6 ໄດ້ສຳເລັດໃນສມັຍຂອງທ່ານແລ້ວ (13:47).

ຄົນຕ່າງຊາດຕອບຮັບພຣະທັມຢ່າງໃດ? ລູກາໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຝ່າຍຄົນຕ່າງຊາດເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍມີຄວາມຍິນດີ ແລະໄດ້ສັຣເສີນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄົນທັງຫລາຍທີ່ຊົງໝາຍໄວ້ແລ້ວເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດກໍໄດ້ວາງໃຈເຊື່ອ (13:48). ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໃຫ້ທຸກຄົນກັບມາຫາພຣະອົງ ແລະທຸກຄົນທີ່ເອີ້ນອອກພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ພົ້ນ (ໂຣມ 10:13).

ສິ່ງນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຮູ້ແນ່ນອນກໍຄືຂ່າວປະເສີດຄຣິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຣມ 1:16; ກກ 13:49). ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ພອນການປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະອົງ. ພຣະທັມກິຈການ 13 ຈົບລົງດັ່ງນີ້, ເື່ອນພວກສິດກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ (13:52).

ການຕອບຮັບຂອງພວກເຮົາ

ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍເຊື່ອວ່າພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສໍາຄັນແລະຄວນຈັດໃຫ້ຢູ່ລໍາດັບນຶ່ງ. ແຕ່ວ່າພວກເຮົາບໍ່ຢາກຮັບຜິດຊອບເພື່ອໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນສໍາເຣັດ. ແມ່ນອນຄຣິສຕຽນກໍຄືກັບຄົນທົ່ວໄປ; ພວກເຮົາຕື່ນແຕ່ເຊົ້າສົ່ງລູກໄປໂຮງຮຽນ ແລ້ວກໍໄປເຮັດການ. ຍາມມື້ແລງກໍໄປຮັບລູກ, ເມື່ອບ້ານ, ເຮັດກິນ, ເບິ່ງທິວີ, ແລ້ວກໍເຂົ້ານອນ. ແມ່ນຢູ່ຈະຕ້ອງມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເອົາໃຈໃສ່ເຮືອງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ວ່າຄົງບໍ່ແມ່ນຂ້ອຍເອງດອກເພາະພວກເຮົາກໍຄົນທັມມະດາ.

ພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງແມ່ນວຽກຂອງພວກເຮົາຊິບແມ່ນບໍ່? ຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດໄປໃສກໍໄດ້ແລະຮຽນພາສາກໍງ່າຍ; ໃຫ້ພວກເຮົາເຈົ້າຮັບຜິດຊອບພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສະເພາະ. ຄວາມຈິງກໍຄື ພວກເຮົາທຸກຄົນມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງອອກໄປເອງຫລືເປັນຜູ້ສົ່ງ; ມີສອງທາງໃຫ້ເລືອກເທົ່ານັ້ນ; ທ່ານຈະໄປ ຫລືຈະສົ່ງ. ໃນບົດຮຽນນີ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກເມືອງອັນຕີໂອເຊັງໄດ້ອອກໄປປະກາດກັບໂປໂລ, ແຕ່ທຸກຄົນມີສ່ວນໃນການອອກໄປຂອງທ່ານ ແລະຄະນະ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນທ່ານໃຫ້ມີສ່ວນໃນພັນທະກິດ. ຖ້າພຣະອົງຊົງເອີ້ນໃຫ້ໄປ, ກໍຕ້ອງໄປ; ຖ້າບໍ່ອອກໄປເອງກໍໝາຍຄວາມວ່າທ່ານຖືກເອີ້ນໃຫ້ສົ່ງຄົນອື່ນອອກໄປ. ທ່ານຈະມີສ່ວນໃນການສົ່ງຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດອອກໄປປະກາດຂ່າວປະເສີດວິທີໃດແດ່?

ຄໍາຖາມ:

1. ຫລັງຈາກສຶກສາກິຈການ 11 ແລະ 13, ທ່ານຮູ້ສຶກຢ່າງໃດກ່ຽວກັບຄຣິສຕະຈັກເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ?
2. ພວກຜູ້ປະກາດລຸ້ນທໍາອິດຈາກຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນໄດ້ພົບກັນບັນຫາຫຍັງແດ່?
3. ທ່ານຈະອະທິບາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບສ່ວນຕົວຂອງທ່ານເຮືອງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າວິທີໃດ?
4. ທ່ານມີຫລັກຖານຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບການລົງທຶນໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ?

ດຣ. ສິດມິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ໃສ່ໃຈໃນສິ່ງຈໍາເປັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈກາມ 15:1-29

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈກາມ 15:1-35

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ຕ້ອງໃສ່ໃຈໃນພຣະເຢຊູແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງຫລາຍກວ່າຢ່າງອື່ນ

ຄໍາຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເຮົາປ່ອຍໃຫ້ປະເພນີ ຫລື ການພິສູດເຂົ້າມາຂັດຂວາງພຣະຄຸນຍາມໃດ?

ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ບອກວ່າພຣະຄຸນທາງຄວາມເຊື່ອຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າກົດຂອງມະນຸດ

ຄໍານໍາ

ກອງປະຊຸມຫລວງສັຕະວັດທີ່ນຶ່ງເກີດຂຶ້ນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອບອກແຈ້ງໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຊາບວ່າຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ມີມາທາງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂອື່ນອີກ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີການປະຕິບັດຕາມຄໍາສອນໃດໆ ດ້ວຍວ່າຄວາມເຊື່ອເປັນສິ່ງນໍາພາໃຫ້ທຸກຄົນປະຕິບັດ.

1. ການໂຕ້ຖຽງກັນ: (ກິຈກາມ 15:1-5)

ການຖືກຖຽງກັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຜິດກັນສເມີໄປ ລາງເທື່ອການໂຕ້ຖຽງກັນແມ່ນການໂຕ້ຖຽງຄວາມເຫັນຂອງຕົນເອງ ແລະຖຽງອອກມາເພື່ອໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຫັນພ້ອມໃນຄໍາເຫັນຂອງຕົນເອງ. ໃນເວລານັ້ນພວກຍິວເຊື່ອວ່າພວກຍິວເປັນພວກທໍາອິດທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນ ແລະເວລາທີ່ເຂົາເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວເຂົາກໍນໍາຮິດຄອງປະເພນີມາດ້ວຍ ເມື່ອນໍາມາແລ້ວກໍກາຍເປັນຮິດຄອງຕ່າງກັນມາ ເມື່ອເປັນຮິດຄອງຕ່າງກັນມາຊ້ານານກໍກາຍເປັນກົດດ້ວຍເຫດນີ້ເມື່ອຄົນຊາດອື່ນມາເປັນຄຣິສຕຽນ ພວກຍິວກໍຢາກໃຫ້ຄົນຊາດອື່ນປະກອບພິທີທຸກຢ່າງເໝືອນດັ່ງຊາດຍິວທີ່ເຄີຍປະຕິບັດກັນມາ ເຮືອງນີ້ຈຶ່ງກາຍເປັນເຮືອງຖືກຖຽງກັນຈົນເກີດມີປະຊຸມໃຫຍ່ເກີດຂຶ້ນ. ມີລາງຄົນທີ່ມາຈາກຢູດາຍສອນວ່າ ການເປັນຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຮິດຄອງຂອງໂມເຊຊຶ່ງຈະຄົບຖ້ວນເຖິງຄວາມລອດພົ້ນຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະບໍ່ພົ້ນ (ຂໍ້ 1). ເມື່ອເຂົາຕົກລົງກັນບໍ່ໄດ້ຈຶ່ງພາກັນໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອປຶກສາຫາລືກັບບັນດາພວກເຖົ້າແກ່ອາວຸໂສໃນເຮືອງຫລັກສາສນາສາດ. ໂປໂລແລະບາຣະບາໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ໄປສຶກສານໍາພວກເຖົ້າແກ່ທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະແລ້ວທັງສອງກໍເດີນທາງໄປເຢຣູຊາເລັມ ໂດຍຫວັງໃຈວ່າເມື່ອໄປຮອດກຸງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ບັນດາພວກເຖົ້າແກ່ແລະ ພວກນັກທັມຄົງຈະຊ່ອຍແກ້ໄຂໄດ້.

ໃນຂະນະທີ່ໂປໂລແລະບາຣາບາເດີນທາງໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມນັ້ນ ກໍສົນທະນາກັນເຮືອງຄົນຕ່າງຊາດພາກັນຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງກົດຮະບຽບຂອງພຣະຄຳພີເດີມ, ທັງສອງໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດແລ້ວຄົນຕ່າງຊາດກໍກັບໃຈຊຶ່ງເປັນຫລັກຖານວ່າເຂົາເຊື່ອແລ້ວ ເປັນຫຍັງພວກເຂົາ

ຈິ່ງເອົາກົດມະນຸດມາຕື່ມໃສ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຍົກໂທດອະພິຍຄວາມຜິດບາບແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ໂປໂລແລະບາຣະບາໂອລິມກັນຕາມທາງ? ທັງສອງມີຂໍ້ຂ້ອງໃຈໃນເລື່ອງນີ້ເປັນຢ່າງໜັກ. ເມື່ອໄປເຖິງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວພວກອັດສາວິກ ແລະພວກເຖົ້າແກ່ກໍຕ້ອນຮັບດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລ້ວທັງໝົດພາກັນເປີດກອງປະຊຸມສະແດງອອກຄວາມຄິດເຫັນຂອງໃຜລາວ ຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າທຸກສຽງໄດ້ອອກສຽງໃນທີ່ປະຊຸມຫລວງ. *ແຕ່ມີບາງຄົນໃນພວກຟາຣີຊາຍທີ່ເຊື່ອແລ້ວ ໄດ້ຍືນຂຶ້ນກ່າວວ່າ, ເຄີນຕ່າງຊາດນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ເຂົາຮັບພິທີຕັດ ແລະສົ່ງໃຫ້ເຂົາຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ (ຂໍ້ 5).*

2. ການແລກປ່ຽນຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ: (ກິຈການ 15: 6-12)

ກອງປະຊຸມຫລວງຄັ້ງທຳອິດທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມຄັ້ງນີ້ ໄດ້ມີບັນດາພວກຜູ້ນຳຢ່າງຫລວງຫລາຍເຂົ້າມາພົບກັນເພື່ອປຶກສາຫາລືແກ້ໄຂບັນຫາຂໍ້ນີ້, ສາສນາສາດຜູ້ນຶ່ງບອກວ່າປະຊຸມຫລວງຄັ້ງນີ້ນຳໂດຍໂປໂລ, ເປໂຕ ບາຣະບາ ແລະຢາໂກໂບນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູ. ອັດສາວິກທັງສີ່ພະຍາຍາມຄອບຄຸມແລະໃຫ້ຜູ້ນຳແຕ່ລະຄົນອອກຄຳຄິດເຫັນຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາ. ເມື່ອສລຸບກອງປະຊຸມແລ້ວເຫັນວ່າມີຄຳເຫັນຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຝ່າຍ ຄືຝ່າຍນຶ່ງເຊື່ອແລະເຂົ້າໃຈວ່າການຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູກຳສິມບູນໝົດທຸກຢ່າງແລ້ວ ອີກຝ່າຍນຶ່ງເຊື່ອແລະເຂົ້າໃຈວ່າຈຳເປັນຈະຕ້ອງປະກອບພິທີຕັດເສັ້ງກ່ອນຈິ່ງຈະຖືວ່າເປັນການຄົບຖ້ວນໃນຄວາມລອດພົ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຈິ່ງມີການໂຕ້ຖຽງກັນຢ່າງໜັກເກີດຂຶ້ນໃນທີ່ປະຊຸມຢ່າງບໍ່ເປັນຣະບຽບ ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນອັດສາວິກເປໂຕຈຶ່ງກ່າວຂຶ້ນໃນຂໍ້ 7-11

ເປໂຕບໍ່ໄດ້ກ່າວໂຕ້ຖຽງເລື່ອງພິທີຕັດ ຫລືບໍ່ມີພິທີຕັດ ແຕ່ໄດ້ກ່າວກັບບັນດາຜູ້ນຳໃຫ້ພິຈະຣະນາເບິ່ງເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຕົວເພິ່ນເອງໃນເລື່ອງທີ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວປະກາດທີ່ບ້ານຂອງທ່ານນາຍຮ້ອຍໂກເນລີໂອຜູ້ບັນຊາການທະຫານອິຕາລຽນມີໃຈຄວາມສຳຄັນຢູ່ຫລາຍຕອນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຍົກເອົາເປັນບາງຕອນດັ່ງນີ້; ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ *ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງເລືອກໜ້າຜູ້ໃດ ແຕ່ໃນທຸກຊາດຜູ້ໃດທີ່ຢາກເກງພຣະອົງແລະປະຕິບັດຖືກຕາມສິນທັມກໍເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍພຣະອົງ (ກິຈການ 10: 34).* ທຸກກຸງຄົນທີ່ເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະອົງນັ້ນຈຳໄດ້ຮັບຄວາມຍົກຜິດບາບ ເພາະພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ຂະນະທີ່ເປໂຕຍັງກ່າວຢູ່ນັ້ນ ພຣະວິນຍານພໍຣິສຸດໄດ້ສະເດັດລົງມາເທິງຄົນທັງປວງທີ່ກຳລັງຟັງພຣະທັມນັ້ນ (ກິຈການ 10: 43-44). ເປໂຕກ່າວເລື່ອງນີ້ເພື່ອຢາກບອກໃຫ້ທີ່ປະຊຸມເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນວ່າຄົນຕ່າງຊາດແຕກຕ່າງຫຍັງກັບຊາດຢິວ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຖືພັກຖືພວກແລະບໍ່ແບ່ງຊັ້ນວັນນະແຕ່ປະການໃດ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຖືວ່າເຂົາແຕກຕ່າງກັບພວກເຮົາ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຊຳຣະຈິດໃຈຂອງເຂົາໃຫ້ສະອາດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຖ້າຢ່າງນັ້ນ ບັດນີ້ເປັນຫຍັງເຈົ້າທັງຫລາຍຈິ່ງທົດລອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍເອົາແອກວາງໃສ່ຄໍພວກສິດ ຊຶ່ງແອກນັ້ນບັນພະບຸຣຸດຂອງເຮົາຫລືຕົວເຮົາເອງກໍແບກບໍ່ໄຫວ ແຕ່ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ພົ້ນ ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງເຈົ້າເຢຊູເຫມືອນຢ່າງເຂົາ (ກິຈການ 9-11).

3. ສລຸບຜົນຂອງກອງປະຊຸມຫລວງ: (ກິຈການ 15:13-21)

ເນື່ອງຈາກວ່າການປະຊຸມຄັ້ງທຳອິດນີ້ຖືກແບ່ງເປັນສອງກຳສອງຝ່າຍຕາມຄຳເຫັນທີ່ສລຸບໃນຕອນປາຍ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເປໂຕກ່າວຈົບແລ້ວອັດສາວິກຢາໂກໂບກໍກ່າວສິ່ງເສີມການກ່າວຂອງເປໂຕອີກວ່າ *ເຈົ້າຟັງເຮົາ*

ກ່ອນ, ພື້ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍຊີເມ ໂອນໄດ້ເລົ່າໃຫ້ຟັງແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຢັ້ງຢືນຢາມຄົນຕ່າງຊາດເທື່ອທຳອິດ ເພື່ອຊົງເລືອກເອົາພົນເມືອງກຸ່ມນຶ່ງອອກຈາກເຂົາ ໃຫ້ເປັນຂອງພຣະອົງ (ຂໍ້ 13-14). ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ທ່ານຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະທັມທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ ເພາຍຫລັງເຫດການນັ້ນເຮົາຈະກັບຄືນມາ ເຮົາຈະສ້າງຜາສາດຂອງດາວິດທີ່ເພພັງລົງແລ້ວຂຶ້ນໃໝ່ ສິ່ງທີ່ເພພັງນັ້ນເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລະຈະຕັ້ງຂຶ້ນອີກເພື່ອຄົນອື່ນໆຈະໄດ້ສແວງຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄືບັນດາຄົນຕ່າງຊາດທີ່ເຮົາໄດ້ເອີ້ນມາເປັນພົນເມືອງຂອງເຮົາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງແຈ້ງເຫດການເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ຊາບແຕ່ບູຮານການໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້ ເຫດສັນນີ້ຕາມຄວາມເຫັນຂອງເຮົາວ່າ ຢ່າຮິບກວນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ກຳລັງຫລົບມາຫາພຣະເຈົ້າ (ຂໍ້ 16-19) ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບພຣະທັມອາໂມດ 9:11-12.

ຍາໂກໂບພະຍາຍາມກ່າວອີກວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາທັງຫລາຍກຳລັງໂຕ້ຖຽງກັນເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສົມຄວນໂຕ້ຖຽງກັນ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອຄົນຕ່າງຊາດຮັບເຊື້ອແລ້ວ ເປັນຫຍັງພວກເຮົາບໍ່ຂຽນເປັນລາຍລັກອັກສອນທີ່ເປັນຂໍ້ຫ້າມເຂົາເຊັ່ນ ເໃຫ້ເວັ້ນເສັ້ງຈາກສິ່ງຊົ່ວມົວຫມອງເນື່ອງດ້ວຍພຣະທຽມ ຈາກການຫລົ້ນຊູ້ ຈາກການກິນສັດຕາຍຮັດຄໍ ແລະຈາກການກິນເລືອດ ເພາະວ່າຕັ້ງແຕ່ເຊັ່ນບູຮານມາໃນທຸກເມືອງມີຜູ້ປະກາດເລື່ອງຂອງໂມເຊ ເພາະເຂົາໄດ້ອ່ານພຣະບັນຍັດຂອງທ່ານໃນໂຮງທັມມະເທສນາທຸກວັນສະບາໂຕ (ຂໍ້ 20-21). ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ເຂົາອ່ານໃນໂຮງທັມມະເທສນານັ້ນເປັນລາຍລັກອັກສອນບໍ່ແມ່ນເວົ້າແບບປາກເປົ່າ. ດ້ວຍໃຈຄວາມອັນສຳຄັນຂອງຍາໂກໂບນີ້ເອງ ທີ່ປະຊຸມຈຶ່ງຕົກລົງກັນໄດ້ ໂດຍຂຽນຈົດໝາຍເປັນລາຍລັກອັກສອນແລ້ວສົ່ງໄປຍັງເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ.

ກອງປະຊຸມໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍແລະມອຍໝາຍໃຫ້ສາວິກຖີໄປອ່ານໃຫ້ປະຊາຊົນຟັງ ຂໍ້ 24-29. ແຕ່ຂໍ້ແຍກບ່ອນສຳຄັນໃນຈົດໝາຍມີດັ່ງນີ້: ໄດ້ວ່າພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດຊົງເຫັນດີພ້ອມດ້ວຍພວກເຮົາວ່າ ຈະບໍ່ວາງພາຣະຫັນກາດໃສ່ພວກທ່ານ ນອກຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ຈຳເປັນຄື ໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍງົດຈາກການກິນສິ່ງຂອງທີ່ເຂົາບູຊາແກ່ພຣະທຽມ ຈາກການກິນເລືອດ ຈາກການກິນສັດຮັດຄໍຕາຍ ແລະຈາກການຫລົ້ນຊູ້ ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍງົດຈາກການເຫລົ່ານີ້ ທ່ານກໍຢູ່ເປັນເປັນສຸກ ຈຶ່ງຈະເຣີນເທີນ (ຂໍ້ 28-29).

ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຄຣິສຕຽນສອງກຸ່ມທຳອິດມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ໃນເລື່ອງຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈຫລັກສາສນາສາດ ເລື່ອງຄວາມລອດພົ້ນ, ເລື່ອງນີ້ໄດ້ເລີ້ມຈາກເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ ແລ້ວກໍແກ້ບັນຫາຈົບລົງທີ່ສູນກາງໃຫຍ່ເຢຣູຊາເລັມ ເລື່ອງນີ້ເປັນບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າຫາກເຮົາສາມາດນຳມາໝູນໃຊ້ ເຊັ່ນ: ຄອບຄົວຕົກລົງກັນບໍ່ໄດ້ເຮົາກໍຄວນໄປຫາໂບດ, ຫາກຄົນໂບດຕົກລົງກັນບໍ່ໄດ້ຄວນໄປຫາຜູ້ນຳໂບດ ແລະຕໍ່ເນື່ອງກັນຂຶ້ນໄປ ສິ່ງສຳຄັນເຮົາບໍ່ຄວນນຳຂໍ້ຄວາມໄປຮອດສານເພື່ອຕັດສິນຄວາມ. ສັງເກດຄຳຕົກລົງທີ່ກອງປະຊຸມເຢຣູຊາເລັມ ແມ່ນບໍ່ວາງພາຣະຫັນໃສ່ຜູ້ໃດໂດຍບໍ່ມີລາຍລັກອັກສອນ ແຕ່ຕໍ່ໄປຕ້ອງຂຽນເປັນລາຍລັກອັກສອນເປັນຂໍ້ຫ້າມຢ່າງຄັກແນ່.

ຄຳຖາມ:

1. ໃນໂບດຂອງທ່ານມີການແບ່ງແຍກບໍ່ເຂົ້າໃຈອັນໃດທີ່ບໍ່ມີໃຜແກ້ໄຂໄດ້?
2. ເມື່ອປຽບທຽບສິ່ງທີ່ຮຽນມາວັນນີ້ ໂບດຂອງທ່ານໄດ້ແກ້ໄຂຄ້າຍຄືບົດນີ້ແນວໃດ?
3. ມີລາງຄົນໃນໂບດຂອງທ່ານໄດ້ວາງກົດຮະບຽບແນວອື່ນອີກບໍ່ເພື່ອຈະພິສູດວ່າຜູ້ນັ້ນໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນ?
4. ໃນບົດຮຽນນີ້ເຂົາເຈົ້າແກ້ໄຂບັນຫາແນວໃດ?
5. ຫາກທ່ານມີບັນຫາພາຍໃນຄອບຄົວ ຕໍ່ໄປທ່ານຈະໄປຫາໃຜແກ້ໄຂຊ່ອຍ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ເປັນພະຍານໃນຫລາຍແບບວິທີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 16: 25-34; 17:1-4, 16-34

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ 15:36--17:34

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂປໂລນຳຂ່າວປະເສີດໄປຫາຄົນຕາມລັກສະນະຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເຮົາຈະນຳຂ່າວປະເສີດໄປຫາຊົນຊາດອື່ນແນວໃດ?

ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອຸທິດຕົນຮຽນຮູ້ໃນການປ່າວປະກາດຕໍ່ຊົນຊາດອື່ນໆ

ຄຳນຳ

ໂປໂລຈະເດີນທາງໄປທາງໃດກໍຕາມເພິ່ນຍັງປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດເໝືອນເດີມ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ປ່ຽນວິທີການປະກາດໃຫ້ຖືກຕ້ອງເໝາະສົມກັບຊົນຊາດນັ້ນ. ຕົວຢ່າງ: ການປະກາດໃຫ້ຄົນລາວເຮົາຈະປະກາດວາງທ່າທີ່ຄືຊາວຕາເວັນຕົກກໍອາດບໍ່ເໝາະສົມກັບຄົນລາວກໍເປັນໄດ້. ມີນັກປະກາດຊື່ດັງຜູ້ນຶ່ງໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດທີ່ໂບດແຫ່ງນຶ່ງ ຫລັງຈາກຈົບແລ້ວມີຜູ້ນຶ່ງເວົ້າວ່າ ເຂົາຍ່ອມບໍ່ມັກວິທີທ່າທາງການປະກາດຂອງເຈົ້າເຮົາ ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງລາວບໍ່ມັກ ອາດແມ່ນວາງທ່າບໍ່ເໝາະສົມ ຫລືພາສາບໍ່ເໝາະສົມກໍບໍ່ຮູ້.

1. ການປະກາດໃນຂະນະທີ່ຖືກຄຸກ: (ກິຈການ 16:25-34)

ອາທິດຜ່ານມາເຮົາໄດ້ຮຽນການໂຕ້ຖຽງກັນເຣື່ອງຊາວຕ່າງຊາດມາເປັນຄຣິສຕຽນ ໂດຍການປະກາດຂອງໂປໂລແລະບາຣະນາບາ ແຕ່ຄຣິສຕຽນຢູ່ດາຍສັ່ງໃຫ້ເຂົາເຮັດພິທີຕັດຕາມຮີດຄອງປະເພນີຂອງຊາດຍິວ ໂປໂລເຂົ້າໃຈວ່າການຂົ່ມເຫັງນີ້ມາຈາກພວກດຽວກັນ ທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ. ບົດຮຽນວັນນີ້ຈະເວົ້າເຖິງການຂົ່ມເຫັງຈາກທາງນອກທີ່ບໍ່ແມ່ນພວກດຽວກັນ. ເຣື່ອງນີ້ເປັນຂອງທັມະດາ ເພາະພຣະເຢຊູຊົງບອກລ່ວງໜ້າແລ້ວວ່າຄຣິສຕຽນຈະຖືກຂົ່ມເຫັງ. ທ່ານມັກຈະໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າຄຣິສຕຽນຖືກຈັບຢູ່ຫັ້ນ ຫລືຢູ່ນີ້ເລື້ອຍໆ ໂດຍສະເພາະເຮົາເປັນຄົນລາວມັກຈະໄດ້ຂ່າວນີ້ມາຈາກລາວ ລາງຄົນຖືກຈັບຂັງຄຸກຫລາຍກວ່ານຶ່ງເທື່ອຍ້ອນປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ລາງຄົນໃນພື້ນືອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກໄລ່ອອກຈາກບ້ານຊ່ອງໃຫ້ໄປຕາມຊະຕາກັມ ແຕ່ມີຫລາຍຄົນໃນຈຳນວນພື້ນືອງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນຄຸກກໍຍັງປະກາດຕາມແບບຢ່າງຂອງໂປໂລທີ່ວາງແບບຢ່າງໄວ້ແລ້ວ.

ການທ່ອງທ່ຽວປ່າວປະກາດຄັ້ງທີສອງຂອງໂປໂລໃນພຣະທັມກິຈການບົດ 15-16 ເຫັນວ່າໂປໂລແລະບາຣະນາບາວາງແຜນແຍກກັນເພື່ອໄປຢ້ຽມຢາມໂບດທີ່ຕັ້ງຂຶ້ນມາແລ້ວ (ກິຈການ 15:36). ແຕ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຸນຮູ້ມີແຜນຢ່າງອື່ນສຳລັບອັຄສາວິກທັງສອງ. ໃນກາງຄືນໂປໂລໄດ້ເຫັນນິມິດວ່າ *ໃນກາງຄືນໂປໂລໄດ້ເຫັນນິມິດວ່າ ເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາ ມີຊາຍຊາວມາເກໂດເນັງຄົນນຶ່ງຍິນຢູ່ອ້ອນວອນວ່າ, ເຂົາຂ້າມມາເຖິງເມືອງມາເກໂດເນັງພີ້ ເພື່ອ*

ຊ່ອຍພວກຂ້າງນ້ອຍແດ່ທ້ອນໄກ (ກິຈການ 16:9). ເມືອງມາເກໂດເນັງ ເປັນເມືອງໃຫຍ່ໃນພາກເໜືອຂອງຊາວກຣີກ ເມືອງນີ້ເປັນເມືອງທີ່ໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດຄັ້ງທຳອິດຈາກໂປໂລໃນຕອນນີ້ເອງ. ເມື່ອໂປໂລໄດ້ເຫັນນິມິດຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລ້ວ ກໍເລີງປຸງນຈາກແຜນການບໍ່ໄປຢັງມຢາມໂບດ ແຕ່ເຂົ້າໄປຍັງເມືອງມາເກໂດເນັງຕາມນິມິດໝາຍນັ້ນ ໄດ້ວຍເຫັນແນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ໄປປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ຊາວເມືອງນັ້ນ (ກິຈການ 16:10ຂ).

ເມື່ອເດີນທາງມາເຖິງເມືອງຟິລິປອຍ ເມືອງເອກຂອງມາເກໂດເນັງໂປໂລໄດ້ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນຫລາຍວັນ ຈົນເຖິງວັນຊະບາໂຕ ໂປໂລແລະຊີລາກໍພາກັນອອກໄປຊອກບ່ອນໄຫວ້ວອນນະມັສການພຣະເຈົ້າ ເພາະເມື່ອງນັ້ນບໍ່ມີໂບດ. ເຮືອງນີ້ສອນໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າທາກເຮົາໄປບ່ອນໃດທີ່ບໍ່ມີໂບດເຮົາກໍຄວນຮຽນແບບບົດຮຽນນີ້. ເມື່ອໂປໂລໄປເຖິງຝັ່ງແມ່ນ້ຳບ່ອນຕັ້ງໃຈຈະໄປໄຫວ້ວອນອະທິຖານທ່ານກໍໄດ້ພົບກັບກຸ່ມຜູ້ຍິງກຸ່ມນຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນແລ້ວ ໂປໂລກໍຕັ້ງຕົ້ນສົນທະນາກັບເຂົາແລ້ວເວົ້າຂ່າວປະເສີດໃຫ້ເຂົາຟັງ ໃນນັ້ນມີນາງລີເດັງແມ່ຄ້າຂາຍຜ້າສົນໃຈຟັງເປັນພິເສດ ເມື່ອຟັງແລ້ວນາງກໍຮັບເຊື່ອແລະຮັບບັບຕິສະມາທັງຄົວເຮືອນ. (ກິຈການ 16:11-15).

ຢູ່ມາວັນນຶ່ງໂປໂລແລະຊີລາກໍອອກໄປເພື່ອຈະໄຫວ້ວອນໃນບ່ອນເດີມ ທ່ານທັງສອງໄດ້ພົບກັບຍິງອີກຜູ້ນຶ່ງມີຜີສິງ ມັນຮ້ອງເປັ່ງສຽງຂຶ້ນໃສ່ໂປໂລກັບຊີລາວ່າ *ເຄີນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າສູງສຸດໄດ້ມາປະກາດເຮືອງທາງພື້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍໄ* (ຂໍ້ 17ຂ). ມັນບໍ່ເຮັດແນວນີ້ພຽງແຕ່ເທື່ອດຽວ ແຕ່ທຸກເທື່ອທີ່ມັນເຫັນທ່ານທັງສອງຜ່ານໄປມັນກໍຈະຮ້ອງຢ່າງນີ້ ຈົນເຮັດໃຫ້ສາວິກທັງສອງລຳຄານ ຈຶ່ງຮ້ອງສັ່ງມັນວ່າ *“ໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ ກູສັ່ງມືງຈົ່ງອອກຈາກຍິງນັ້ນເສັງໄ* ມັນກໍອອກມາໃນເວລານັ້ນ (ຂໍ້ 18). ດ້ວຍການນີ້ເອງທາງເຈົ້າໜ້າທີ່ຈຶ່ງຈັບໂປໂລແລະຊີລາຂັງຄຸກໂດຍຂໍກ່າວຫາວ່າ *ເສອງຄົນນີ້ແຫລະ, ໄດ້ກໍການວຸ້ນວາຍຂຶ້ນໃນເມືອງຂອງເຮົາ, ເຂົາເປັນຊາວຍິວ ປະກາດຍັງຮິດຄອງປະເພນີອັນຜິດກົດ ທີ່ພວກເຮົາຊາວໂຣມຈະຮັບເອົາຫລືຂັບຕາມບໍ່ໄດ້* (ຂໍ້ 20-21). ຄວາມຈິງແລ້ວໄດ້ມີເຈົ້ານາຍລາງຄົນໄດ້ໃຊ້ຍິງຜູ້ທີ່ມີຜີສິງຫາເງິນໃຫ້ເຂົາໂດຍເກັບເງິນຄ່າດູມໍໃຫ້ປະຊາຊົນ ເມື່ອຜີອອກຈາກນາງແລ້ວລາວກໍບໍ່ສາມາດດູມໍຕໍ່ໄປ ເຈົ້ານາຍກໍບໍ່ມີລາຍໄດ້ຈາກການງານຂອງນາງ ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ຄົນເພື່ອເປັນເຄື່ອງມືຫາກິນໃຫ້ເຂົາໂດຍບໍ່ທ່ວງໃຍຕໍ່ມະນຸດໜ້າໃດ ສ່ວນພຣະເຈົ້າທ່ວງມະນຸດຈຶ່ງໃຊ້ໂປໂລແລະຊີລາຊ່ອຍນາງໃຫ້ພື້ນໃນການເປັນເຄື່ອງມືຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ກຸ່ມຂັງໄດ້ເຝົ້າຍາມຣະວັງເປັນພິເສດ ຄົນອອກຈາກເຂົາຈະຂັງໂປໂລແລະຊີລາແລ້ວ ເຂົາຍັງຂຶ້ນຕີ, ເອົາໂສ້ເສັ້ນໃຫຍ່ມັດໃສ່ຕີນເນັງຕິດຂັບຂີ່ໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ອັດສາວິກທັງສອງໄດ້ຮັບຄວາມທໍຣະມານ.

ອັດສາວິກທັງສອງບໍ່ມີອາການໂສກເສົ້າເສັຍໃຈຫລືຈິມໃຫ້ພຣະເຈົ້າແນວໃດ ແຕ່ກັບຮ້ອງເພງສັຣເສີນແລະໄຫວ້ວອນຢູ່ (ຂໍ້ 25). ພຣະເຈົ້າອາດໂຜດປະທານສຽງໃຫ້ໂປໂລແລະຊີລາມີສຽງອັນໄພເຣາະອອນຊອນໜ້າຟັງ ຈົນເຮັດໃຫ້ນັກໂທດອື່ນໆມິດຟັງຢ່າງບໍ່ລຳຄານໃນຍາມເດີກຈົນເຖິງທ່ຽງຄືນເຊັ່ນນີ້, ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຈິມບໍ່ໝອງນີ້ເອງທ່ານທັງສອງໄດ້ກາຍເປັນພະຍານໃນສຽງເພງແລະສຽງໄຫວ້ວອນແກ່ນັກໂທດໃນຄຸກ ຊຶ່ງເປັນການບົ່ງບອກວ່າ ແມ່ນແຕ່ພວກນັກໂທດພຣະເຈົ້າກໍຍັງຮັກເຂົາ. ແຕ່ພໍທ່ຽງຄືນເຫດການທີ່ບໍ່ຄາດຝັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນຄືເກີດມີແຜ່ນດິນໄຫວ້ຢ່າງໃຫຍ່ ແລະໃນເວລານັ້ນປະຕູຄຸກທຸກບານກໍເປີດອອກ ແມ່ນແຕ່ໂສ້ທີ່ມັດຕີນ

ອັດສາວິກທັງສອງກໍຫລຸດ ຊຶ່ງເປັນຮູບພາບວ່າທາກເຮົາເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະອົງ ແລະທາກທຸກຄົນຍອມຟັງສຽງຂອງພຣະອົງກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ.

ເຫດການນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາຍທັມມະໂຮງຮູ້ຕົວຕົວວ່າຕົນຈະຕ້ອງຖືກປະທານທາກນັກໂທດໜີຈາກຄູກ ຈຶ່ງຊັກດາບອອກມາເພື່ອຂ້າຕົນເອງກ່ອນຖືກສັ່ງປະທານ ແຕ່ໂປໂລໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດວິດລາວໄວ້ (ຂໍ້ 28-29) ແລະເມື່ອໃຕ້ໄຟຂຶ້ນແລ້ວກໍເຫັນວ່າໂປໂລແລະຊີລາບໍ່ໄດ້ໜີອອກໄປແຕ່ຢ່າງໃດ ແລ້ວລາວກໍແລ່ນໄປຂາບລົງຕີນຂອງໂປໂລແລະຊີລາ, ພາບພົດຕອນນີ້ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນວັນສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຢຊູສະເດັດມາທຸກຄົນຈະເຮັດແນວນີ້ ແຕ່ຖ້າໃຜຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງລໍຖ້າເຮັດແນວນັ້ນຍາມພຣະເຢຊູສະເດັດຄົນມາມັນຊ້າໄປແລ້ວ. ນາຍທັມມະໂຮງເວົ້າຂຶ້ນ ເວົ້າຂ້າງອ້ອມຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປຈຶ່ງຈະພົ້ນໄດ້"ໂປໂລກັບຊີລາຕອບວ່າ, ເຈົ້າເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ພົ້ນ ທັງຄົວເຮືອນຂອງທ່ານດ້ວຍ" (ຂໍ້ 30-31). ແລະໃນທັນໃດນັ້ນນາຍທັມມະໂຮງແລະຄອບຄົວກໍຮັບເຊື່ອແລະຮັບບັບຕິສະມາ ແລະເຊີນໂປໂລແລະຊີລາໄປຍັງເຮືອນຂອງຕົນເພື່ອຈັດງານລ້ຽງສລອງຊີວິດໃໝ່ (ຂໍ້ 34).

2. ໂປໂລປະກາດທີ່ກຸງອາແຖນ: (ກິຈການ 17:16-33)

ຕໍ່ມາພວກຜູ້ປົກຄອງຕໍາຣວດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ປ່ອຍໂປໂລແລະຊີລາ ພ້ອມທັງຂໍອະພິຍໂທດນໍາອັດສາວິກທັງສອງ (16:35-40). ແລ້ວອັດສາວິກທັງສອງໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງເທຊະໂລນິກແລະໄດ້ປະກາດເປັນພະຍານໃນພຣະວິຫານທີ່ນັ້ນໂດຍບອກເຂົາວ່າ *ພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ເຮົາປະກາດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ນີ້ແຫລະເປັນພຣະຄຣິດ* (ກິຈການ17: 4) ແລ້ວບາງຄົນໃນພຣະວິຫານເມືອງເທຊະໂລນິກກໍເຊື່ອແລະຕິດຕາມທ່ານທັງສອງ ແຕ່ພວກຍິວໄດ້ເທິງສາຈຶ່ງຊອກຫາເຮືອງຈົນເກີດຄວາມຫວຸ້ນວາຍໃນເມືອງນັ້ນ (ຂໍ້ 5). ພີ່ນ້ອງທີ່ເຊື່ອເຫັນວ່າອັດສາວິກທັງສອງຢູ່ໃນຊ່ວງອັນຕະລາຍຈຶ່ງລັກສິ່ງອັດສາວິກທັງສອງອອກຈາກເມືອງໃນເວລາກາງຄືນ(ຂໍ້ 10).

ໂປໂລໄດ້ເດີນທາງມາເຖິງກຸງອາແຖນ ເມືອງເອກຂອງເອຕິກາ ໃນເມືອງນີ້ໂປໂລໄດ້ສັ່ງເກດວ່າເຫັນວ່າ ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຮູບປັ້ນພະທຽມຊຶ່ງເປັນພຣະເລັກພຣະນ້ອຍຂອງຊາວໂຣມັນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງໄປປົກສາຫາລືກັບພວກຍິວໃນວິຫານ ແລ້ວຈຶ່ງເກີດມີການໂຕ້ຖຽງກັນຢ່າງໃຫຍ່ ໃນນັ້ນມີນັກປາດ (Philo-sophers) ລາງຄົນໄດ້ກ່າວປະນາມການກະທໍາຂອງໂປໂລຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະຈັບໂປໂລໄປສືບຖາມທີ່ສະພາອາເຣໂອປາໂຄ (ຂໍ້ 18-21). ແລ້ວໂປໂລກໍຍືນຂຶ້ນຊື່ແຈງເຮືອງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນໃນກຸງອາແຖນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄໍາຈາຣືກທີ່ແທນບູຊາບ່ອນນຶ່ງໄດ້ຈະຮືກວ່າ *ແດ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ ເຫດສັນນັ້ນ ພຣະທີ່ທ່ານທັງຫລາຍນະມັສການເມື່ອຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກ ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ແຫລະ, ຂ້າພະເຈົ້າມາປະກາດແກ່ພວກທ່ານ* (ຂໍ້ 23). ພວກສະພາພາກັນນຶ່ງມີດຽບຟັງ ເມື່ອເຂົາຟັງໂປໂລກໍສວຍໂອກາດນັ້ນເທສນາຕໍ່ໄປຈົນເຖິງຂໍ້ 31 ບ່ອນ ທີ່ໂປໂລເວົ້າວ່າ *ໂດຍຊົງບັນດານໃຫ້ມະນຸດຜູ້ນັ້ນຄົນມາຈາກຕາຍ* (ຂໍ້ 31ຂ). ພໍມາເຖິງບ່ອນນີ້ກໍມີສຽງວິພາກວິຈານແລະເຍາະເຍີ້ຍເພາະເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າຄົນຕາຍແລ້ວຈະຄົນມາຈາກຕາຍອີກ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງທ້າທາຍວ່າ *ພວກເຮົາຈະຄອຍຟັງທ່ານກ່າວເຮືອງນີ້ອີກ* (ຂໍ້ 33). ມາເຖິງຕອນນີ້ໂປໂລກໍລາເຂົາອອກໄປ ແຕ່ມີຊາຍລາງຄົນທີ່ເປັນສະມາຊິກສະພານັ້ນໄດ້ເຊື່ອແລະຕິດຕາມ ໂປໂລໄປດ້ວຍ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໂປໂລແລະຊີລາເຮັດແນວໃດນາຍທັມມະໂຮງແລະຄອບຄົວຈຶ່ງຮັບເຊື້ອ?
2. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງໄປພຣະວິຫານໃນວັນຊະບາໂຕ? ທ່ານເດ?
3. ເປັນຫຍັງການປະກາດໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື້ອຈຶ່ງຍາກແທ້?
4. ເຮັດແນວໃດເຮົາຈະຊ່ອຍໂບດເຮົາອອກໄປປະກາດໃຫ້ຊົນຊາດຕ່າງໆມີໂອກາດໄດ້ເຊື້ອ?
5. ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮຽນເລື່ອງການປະກາດຂອງໂປໂລແລ້ວໄດ້ຊ່ອຍກະຕຸ້ນຈິດໃຈທ່ານແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ບໍ່ມີສິ່ງໃດບົດບັງ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ກິຈການ 28:17-31
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ກິຈການ 21:17--28:31
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ໂປໂລໄດ້ປະກາດໂດຍບໍ່ມີຫຍັງບົດບັງ
- ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:** ແມ່ນຫຍັງເປັນເຄື່ອງຖ່ວງດຶງການປະກາດຂອງທ່ານ?
- ຈຸບສິ່ງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຊ່ວຍທ່ານຈະປະກາດຢ່າງສງ່າຜ່າເຜິ້ງ.

ຄຳນຳ

ພຣະທັມກິຈການໄດ້ລົງທ້າຍດ້ວຍການບິຕິບັດຄຳສັ່ງໃຫ້ອອກໄປທົ່ວໂລກ ເພື່ອປະກາດພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ: ອັດສາວິກໂປໂລໄດ້ປະກາດຜ່ານເຫດການຕ່າງໆດ້ວຍໃຈກ້າແລະບໍ່ໄດ້ປົດບັງເພິ່ນໄດ້, ເພິ່ນບໍ່ເລືອກໜ້າຜູ້ໃດໃນການປະກາດ ເພິ່ນໄດ້ປະກາດແກ່ທຸກຄົນທີ່ຢາກໄດ້ຍິນ.

1. ທີ່ກຸງໂຣມ: (ກິຈການ:28:17-22)

ໃນບົດຮຽນອາທິດແລ້ວ ກິຈການ 17 ໂປໂລໄດ້ປະກາດທີ່ນະຄອນອາແຖນເມືອງເອກຂອງເອຕິກາ, ອາແຖນເປັນເມືອງບູຮານຂອງຊາວກຣີກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຮູບປັ້ນຂອງພຣະຕ່າງໆຂອງຊາວກຣີກ. ບັດນີ້ໂປໂລໄດ້ຖືກຄຸມມາເຖິງກຸງໂຣມທີ່ເປັນສູນກາງໃຫຍ່ຂອງຈັກກະພັກໂຣມັນ ເພື່ອຂຶ້ນສານສູງສຸດຂອງໂຣມັນ ເພາະໂປໂລເປັນສັນຊາດໂຣມັນ. ເມື່ອໂປໂລມາເຖິງກຸງໂຣມພວກຄຣິສຕຽນໂຣມັນກໍເດີນທາງຢ່າງແປດໄມມາພົບກັບໂປໂລ ແລະໂປໂລມີຄວາມຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນພື້ນຜິວຮ່ວມຄວາມເຊື່ອມາຍັງມຸມຢາມໃນຄັ້ງນີ້(ຂໍ້ 15). ຄຣິສຕຽນໂຣມັນທີ່ມາຍັງມຸມຢາມໂປໂລບໍ່ແມ່ນເຂົາໄດ້ຮັບເຊື່ອຢູ່ກຸງໂຣມ ແຕ່ແມ່ນຮັບເຊື່ອໃນດິນແດນຂອງອິສຣາເອນໃນພຣະທັມກິຈການ 2:10 ພຸ່ນ ແຕ່ບ້ານເມືອງຂອງເຂົາຢູ່ທີ່ກຸງໂຣມພີ້.

ເມື່ອພວກທະຫານຄຸມໂປໂລມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ເຂົາກໍຂັງໂປໂລໄວ້ຕ່າງຫາກໂດຍມີທະຫານພຽງຄົນດຽວເຝົ້າຍາມຢູ່ເພື່ອລໍຖ້າຈອມຈັກກະພັກໂຣມັນມາຕັດສິນ ແຕ່ການທັງໝົດນີ້ ບໍ່ໄດ້ຍັບຍັ້ງການປະກາດຂອງໂປໂລແຕ່ປະການໃດ. ສາມວັນຕໍ່ມາທ່ານກໍເປັນພະຍານກັບພວກຍິວ *ໄຄັນລ່ວງໄປໄດ້ສາມວັນແລ້ວ* ໂປໂລໄດ້ເຊີນພວກຜູ້ໃຫຍ່ໃນພວກຍິວມາປະຊຸມກັນ ເມື່ອມາພ້ອມໜ້າກັນແລ້ວທ່ານຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, *ເພິ່ນອາທັງຫລາຍເອີຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົານີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດສິ່ງໃດຕໍ່ພິລເມືອງ ຫລືຜິດຕໍ່ທັມນຽມຂອງບັນພະບຸຣຸດ ເຮົາກໍຍັງຕ້ອງຖືກເປັນນັກໂທດມາຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຖືກມອບໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງຊາວໂຣມ* (ຂໍ້ 17-22). ໂປໂລໄດ້ບອກພື້ນຜິວເຫລົ່ານັ້ນວ່າເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງ, ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດແມ່ນແຕ່ທ່ານນຽມຂອງພື້ນຜິວທ້ອງຖິ່ນ, ໂປໂລຍັງບອກອີກວ່າທາງຮາຊການໄດ້ໂຕ່ສວນໂປໂລຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວກໍບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດແຕ່ປະການໃດເຂົາຈຶ່ງກໍຢາກປ່ອຍໄປເສັງ ແຕ່ມີພວກຍິວໄດ້ຂັດຄ້ານພາກັນລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ໂປໂລຢ່າງໜັກ. ສລຸບແລ້ວ

ທາງອຳນາດການປົດຄອງບໍ່ໄດ້ເອົາເຮືອງແຕ່ປະການໃດ ແຕ່ພວກຍິວທີ່ຮ້ອງຕົນເອງວ່າເປັນຄົນເຄັ່ງສາສນາ ເປັນພວກທີ່ເອົາເຮືອງແລະຂົ່ມເຫັງກັນເອງ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງຈັບໂປໂລດ້ວຍລ່າມໂສ້ຈົນເຖິງກຸງໂຣມ.

ການຂົ່ມເຫັງຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງປະເພດດ້ວຍກັນຄື;

1. ການຂົ່ມເຫັງຈາກຜູ້ມີອຳນາດທາງບ້ານເມືອງ ທີ່ບໍ່ຍອມໃຫ້ປ່າວປະກາດເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດ ເພາະເຂົາຄິດວ່າເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູເປັນສາສນາຂອງຊາວຕ່າງຊາດ.
2. ການຂົ່ມເຫັງຂອງສາສນາປະຈຳທ້ອງຖິ່ນທີ່ທ້າມ ເພາະວ່າເຂົາມີສາສນາປະຈຳຊາດແລ້ວ ແລະບໍ່ຢາກໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຍິນເຮືອງຂອງພຣະຕ່າງຊາດ.

ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງທັງສອງຢ່າງຍິ່ງທີ່ມີມາແຕ່ສັມພຣະຄັມພີແລະໄດ້ລາມມາຈົນເຖິງເທົ່າທຸກວັນນີ້, ໂປໂລ ໄດ້ວາງແບບຢ່າງເຮືອງຄວາມອິດທິນດ້ວຍຊີວິດຂອງເພິ່ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນທົ່ວໂລກກໍໄດ້ຮຽນແບບຢ່າງ ຂອງເພິ່ນ ເພື່ອພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດຈະໄດ້ແຜ່ອອກໄປຍັງຄົນທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຍິນຂ່າວປະ ເສີດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ອຸປະສັກທີ່ຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍໄດ້ຮັບໃນເວລານີ້ບໍ່ແມ່ນຂອງໃໝ່ ແລະກໍບໍ່ແມ່ນ ທ່ານເປັນຜູ້ປະເຊີນເປັນຜູ້ທຳອິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາບໍ່ຄວນນ້ອຍໃຈຫລືທີ່ຖອຍຕໍ່ອຸປະສັກທັງປວງ ເຮົາຄວນອິດ ທິນຄືໂປໂລໄດ້ອິດທິນມາແລ້ວ, ຄຳວ່າອິດທິນທີ່ກ່າວແມ່ນ ຄຳເວົ້າປະສົມກັນ ຄືອິດ ແລະທິນ, ອິດທິນມີ ຄວາມໝາຍວ່າຜ່ານຜ່າບັນຫາແລະອຸປະສັກຕ່າງໆໄດ້.

2. ແຕ່ເຂົ້າຮອດຄຳ: (ກິຈການ 28:23-28)

ຫລັງຈາກໂປໂລພົບກັບພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງຍິວແລ້ວກໍມີຄຣິສຕຽນຍິວຈຳນວນຫລວງຫລາຍມາຫາໂປໂລ ເມື່ອ ເຂົາມາຫາໂປໂລກໍສົນທະນາສັ່ງສອນເຂົາແຕ່ເຂົ້າຈົນຮອດຄຳ ກ່ຽວເຮືອງການນັບຖືແລະການປະຕິບັດຕາມ ພຣະທັມພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າຄຣິສຕຽນຍິວພວກນີ້ຮ້ອງຕົນເອງວ່າເປັນຄຣິສຕຽນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ ມີແຕ່ເຊື່ອຖືກິດບັນຍັດຂອງໂມເຊເທົ່ານັ້ນ. ມື່ອເຂົານັດພົບກັບທ່ານ ຄົນຈຳນວນຫລາຍກວ່າເກົ່າໄດ້ມາຫາ ທີ່ບ່ອນພັກຂອງທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງກ່າວອະທິບາຍແກ່ເຂົາຕັ້ງແຕ່ເຂົ້າຈົນຄຳ ເປັນພຍານເຖິງຮາຊອານາຈັກຂອງ ພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະຊັກຊວນໃຫ້ເຂົາຮັບເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ ໂດຍໃຊ້ຂໍ້ຄວາມຈາກພຣະບັນຍັດຂອງ ໂມເຊ ແລະຈາກພຣະຄັມພີຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເປັນຫລັກ (ຂໍ້ 23). ເຮືອງນີ້ໂປໂລໄດ້ຕັກເຕືອນຄຣິສ ຕຽນໃນກຸງໂຣມວ່າ ມີເພາະເຫດນັ້ນ, ເຮົາຮີບຮ້ອນທີ່ຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນກຸງ ໂຣມເຫມືອນກັນ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ມີຄວາມລະອາຍໃນຂ່າວປະເສີດ ດ້ວຍວ່າຂ່າວປະເສີດນັ້ນເປັນຣິດເດດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ ພວກຍິວກ່ອນແລະພວກຕ່າງຊາດດ້ວຍ (ໂຣມ 1:15-16). ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ພຣະຄັມພີເດີມ ໂອລິມກັບຄຣິສຕຽນຍິວທີ່ນັບຖືກິດເດີມເພື່ອເປັນທິນທາງຊື່ແນະ ແນວທາງໃຫ້ເຊື່ອມໂຍງກັບພຣະຄັມພີໃໝ່ ເມື່ອມາຮອດພຣະຄັມພີໃໝ່ແລ້ວໂປໂລໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ຮັບເອົາ ພຣະຄັມພີໃໝ່ໂດຍເອົາຕົວເພິ່ນເອງເປັນພະຍານວ່າ ມີເຮົາບໍ່ມີຄວາມລະອາຍໃນຂ່າວປະເສີດ ດ້ວຍວ່າ ຂ່າວປະເສີດນັ້ນເປັນຣິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຍັງບອກອີກວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ທີ່ເຂົາທັງຫລາຍລໍ ຄອຍ ແລ້ວກໍມີລາງຄົນທີ່ຟັງຢູ່ກັບໃຈເຊື່ອແລະລາງຄົນກໍປະຕິເສດເໝືອນເດີມ. ເຮືອງນີ້ເປັນບົດຮຽນສອນ

ເຮົາທັງຫລາຍວ່າເຮົາທັງຫລາຍມີໜ້າທີ່ປະກາດເຮົາຕ້ອງປະກາດໄປເລື້ອຍໆ ແນ່ນອນຈະມີຜູ້ເຊື່ອແລະຜູ້ປະຕິເສດ ເມື່ອເຂົາປະຕິເສດບໍ່ແມ່ນເຂົາປະຕິເສດເຮົາ ແຕ່ແມ່ນເຂົາປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ແລະເຂົາຍອມຮັບເຊື່ອກໍບໍ່ແມ່ນເຊື່ອໃນເຮົາ ແຕ່ແມ່ນເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດທີ່ປະກອບດ້ວຍຣິດເດດນັ້ນ.

ໂປໂລໄດ້ລົງທ້າຍການສົນທະນາທັມດ້ວຍກ່າວເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ທຳນວາຍເອຊາຢາບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານວ່າ *ເຖິງພວກເຈົ້າຈະຟັງຫລາຍປານໃດ ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຈະເບິ່ງຄືກປານໃດ ກໍ ຈະບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນ ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ີຈົ່ງທຳໃຫ້ຈິດໃຈຂອງຊົນຊາດນີ້ເປັນມິດມົນ ຫຼືຫນວກ ຕາບອດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຮຸ່ງ ຫລືໄດ້ຍິນ ແລະເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລ້ວພວກເຂົາຈະບໍ່ກັບຄືນມາຫາເຮົາ ແລະຖືກຮັກສາໃຫ້ດີແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າທູນຖາມວ່າ, ີຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະໃຫ້ເປັນຢູ່ຢ່າງນີ້ດົນປານໃດ? ແລະພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, ີຈົນເທົ່າທີ່ເມືອງທັງຫລາຍຖືກທຳລາຍຮ້າງເປົ່າ ຫມູ່ບ້ານທັງຫລາຍບໍ່ມີຄົນອາສັຍຢູ່ ແລະຜົນແຜ່ນດິນງຽບເທົ່າເປົ່າປຸງວາ (ເອຊາຢາ 6:9-11) ເປັນພຣະທັມທີ່ຄຣິສຕຽນຍິວຮູ້ດີສ່ວນໃນກິຈການ ີຈົ່ງໄປທາພົລເມືອງນີ້ແລະກ່າວວ່າ ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຍິນແທ້ ແຕ່ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຈັກເທື່ອຈະໄດ້ເຫັນແທ້ ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ສັງເກດຈັກເທື່ອດ້ວຍວ່າໃຈຂອງພົລເມືອງນີ້ກໍປົກຫນາ ຫຼືກໍຫນັກ, ຕາຂອງເຂົາກໍຫລັບເສັຽ ຢ້ານວ່າເຂົາຈະສັງເກດດ້ວຍຕາ ແລະຈະໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູ ແລະຈະຮູ້ດ້ວຍໃຈ ແລ້ວຈະຕ່າວກັບມາ ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາດີ (ກິຈການ 28:26) ແມ່ນການກ່າວຕໍ່ຈາກເອຊາຢາຊຶ່ງແປວ່າ ອາການມິດມົນແບບຫຼືຫນວກ, ຕາບອດຈະຖືກປິ່ນປົວຫາກເຂົາຍອມກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ ໂດຍຜ່ານທາງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ.*

3. ຢ່າໃຫ້ສິ່ງໃດໆມາກີດກັ້ນທ່ານ: (ກິຈການ 28:28-31)

ສຳລັບພວກຍິວເຂົາມີອາການຫຼືຫນວກ, ຕາບອດກີດກັ້ນເຂົາບໍ່ໃຫ້ເຫັນ ແລະບໍ່ໃຫ້ໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ ແຕ່ການປິ່ນປົວອາການນີ້ກໍ່ງ່າຍໜ້ອຍດຽວຄືເຂົາກັບໃຈເຊື່ອພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນອາການປ່ວຍທັງໝົດກໍຈະຫາຍດີເປັນກະຕິ, ທ່ານເດ, ມີສິ່ງໃດບົດບັງຫລືກີດຂວາງທ່ານບໍ່ໃຫ້ປະກາດຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານບໍ່? ຈົ່ງເບິ່ງຊີວິດຂອງໂປໂລ ເຖິງແມ່ນເຂົາຂັງເພິ່ນໄວ້ແຕ່ຂັງແຕ່ໂຕເພິ່ນເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນຂ່າວປະເສີດເຂົາບໍ່ສາມາດຂັງຫລືກີດຂວາງໄດ້ ເພິ່ນຍັງປະກາດຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ ີ ໂປໂລໄດ້ອາສັຍຢູ່ໃນເຮືອນທີ່ຕົນເອງເຊົາ ແລະໄດ້ຕ້ອນຮັບຄົນທັງປວງທີ່ມາຫາ ທັງປະກາດຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະສົ່ງສອນເຮື່ອງອັນກຸ່ວກັບພຣະອົງເຈົ້າເຢຊູຄຣິດຢ່າງເປີດເຜີຍ ໂດຍບໍ່ມີການຂັດຂວາງ (ຂໍ້ 30-31).

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງເຄືອງໃຈເມື່ອເຂົາໄປຍັງກຸງອາແຖນ?
2. ເມື່ອເຂົານຳໂປໂລມາເຖິງກຸງໂຣມພວກຄຣິສຕຽນເດີນທາງໂກປານໃດມາຫາໂປໂລ? ເປັນຫຍັງ?
3. ສາມວັນຕໍ່ມາໂປໂລໄດ້ໂອ້ລົມປະຊຸມກັບໃຜ? ໃນເຮື່ອງອັນໃດ?
4. ການຂົ່ມເຫັງທີ່ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງປະເພດມີຫຍັງແດ່?
5. ໂປໂລໄດ້ໂອ້ລົມກັບຄຣິສຕຽນຍິວດົນປານໃດ? ໃຊ້ພຣະຄຳພີອັນໃດ ແລະເປັນຫຍັງຈຶ່ງຊັກຊວນເຂົາໃຫ້ເຊື່ອພຣະເຢຊູ?

6. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບເອຊາຍາ 6:9-11 ແນວໃດ?
7. ພຣະທັມກິຈການ 28:28 ກັບ ພຣະທັມເອຊາຍາ 6:9-11 ສອດຄ່ອງກັນແນວໃດ?
8. ໂປໂລໄດ້ປະກາດໃນທຸກບ່ອນທຸກທີ່ທຸກກໍຣະນີ ທ່ານເດມີຫຍັງກົດກັນທ່ານບໍ່ໃຫ້ປະກາດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌